

Илейн
Кейн

Аршел

ИЛЕЙН КЕЙН АРИЕЛ

chitanka.info

Останала сираче далеч от родната си Англия, Ариел Ленъкс израства сред блестящото великолепие на кралския двор на Мароко. По волята на всемогъщия султан, желаещ обединяването на християнския и мюсюлманския свят, тя трябва да се омъжи за кочек, когото никога през живота си не е виждала.

Решена на всяка цена да осуети този брак, в балната зала на двореца тя се оказва в прегръдките на един мистериозен странник, чиито устнище изгорят душата ѝ.

Кристофър Стонтън, херцог на Ейвън, никога не е предполагал, че ще трябва да пожертва мъжката си независимост в името на един политически брак. Но изведнъж пред него се появява красавица, която струва колкото всички богатства на султана!

Стига само тя да не беше толкова против техния брак. Нищо — опасности, сражения и предателства — не може да спре английския благородник от това да свърже съдбата си с тази златокоса възлюбеница, разбила сърцето му.

ГЛАВА 1

— Няма да го направя, Чедила — повтори девойката, седяща пред тоалетната масичка. Кожата ѝ, загоряла в златисто от тропическото слънце, хармонираше с тежките кичури, достойни за съкровищницата на султана, които проблясваха като водопади от злато.

— Нищо не можеш да направиш, дете мое. Откак земята се върти, такава е волята на Аллах — отвърна възрастната жена, като продължи да прокарва гребена по косите ѝ с цвят на средиземноморски мед.

— Защо трябва да се омъжвам за него? — Тъмните остриета в кафявите ѝ като мускат очи хвърляха яростни отблясъци.

— Жената трябва с благодарност да приеме *бараката* на мъжката защита и да се отблагодари с плодовитост, като подари на съпруга си много деца. Нашият любим султан прекрасно знае това.

— Не мога да приема мъж, когото той е измъкнал от въздуха! Не трябва да бъде така.

— В течение на хиляди години това е било именно така. Точно така и аз попаднах в харема на султана. По същия начин се омъжиха и неговите дъщери. Той те е удостоил с голяма чест. Този съюз ще скрепи договора с крал Джордж. За нашата страна това ще означава голямо щастие.

— Защо договорът да не се подпише и без тази женитба? — попита Ариел, като притискаше към веждите дългите си фини пръсти.

— Защото Аллах е подредил нещата именно така.

— Да не би да мислиш, че Аллах желае да напусна собствения си дом? — възрази Ариел и от отчаяние забарабани с пръсти по масата.

— Султанът е избраник на Аллах. Това, което той иска, го иска и Аллах. Не можеш да се противопоставяш на волята на Аллах. От това няма да излезе нищо добро.

Ариел обърна гръб на тоалетката и дойката си, свивайки рамене в несъзнателен жест на несъгласие.

— Мохамед е моят настойник. Той няма да поиска да се омъжа за човек, когото дори не познавам.

— Мохамед Бен Абдулах, великият султан на цяло Мароко, няма да промени решението си — заяви Чедила с абсолютна убеденост. — Дори и заради теб.

— Но той ми позволява много други неща.

— И именно затова иска да се омъжиш за английския херцог. Вече се говори за това, и то не само в харема, където жените нямат никаква друга работа, освен да сплетничат. За това говорят и везирите.

Ариел прехапа устни и в главата ѝ се зароди първата сянка на съмнение.

— Какво пък ги засяга тях?

— Спомнят си за майка ти. Говорят за влиянието, което е упражнявала върху султана. Шепнат си, че той ще се размекне, защото си дъщеря на Каролин. Не могат да забравят как обърна гръб на съветниците си и слушаше само нея.

— Но аз нямам такова влияние върху него.

— Ти не живееш в харема. Когато му изпращаш съобщение, той ти разрешава да го видиш. Подобно нещо не е позволявал дори на дъщерите си. Казват, че говорел с теб за управлението на страната.

— Понякога, когато идвам за някоя книга в кабинета му, той споделя с мен мечтите си за бъдещето на Мароко. Но това е само защото аз слушах вечерните им разговори с майка ми. Няма друга причина. Везирите грешат. Това е моят дом, Чедила, и аз искам да остана тук.

— Дайва е разстроена. Казва, че подобни неща не са за ушите на външни хора. Везирите я слушат. Подобно на майка ти, тя има огромно влияние, но е на тяхна страна.

Ариел махна пренебрежително с ръка.

— Дайва ме е мразела през целия ми живот. Тя е безвредна.

— Недей да подценяваш Хатум Кадън^[1], дете мое. Ревността е извор на злото. Мохамед е султан. Той не може да пренебрегва настроенията на недоволство. Мнозина не желаят този договор с Англия. Ако се омъжиш за английския херцог, те ще мирясат. Той трябва да помисли и за тези хора.

— Моят живот не е нещо, което трябва да бъде разкъсвано от хиените на Дайва. Щом везирите не желаят търговия с неверническите

страни, колко време ще изтрае този договор, особено ако те получат това, което желаят? Те няма да се спрат единствено с отстраняването ми. Ще потърсят и други начини да постигнат целта си.

Чедила се намръщи.

— Това не е в нашите ръце, любима моя. Аллах ръководи небесните дела, а заедно с тях и нашите. Това, което трябва да стане, не може да се промени.

— Дайва няма да постигне нищо по този начин. Тя няма право да ме командва.

— Внимавай какво говориш, дете. — Чедила хвърли нервен поглед към отворената врата на балкона. — Дайва е първата съпруга. Майката на наследника на Мохамед. В качеството си на Хатум Кадън тя разполага с огромна власт, както и с шпиони. Пактът е нещо решено. Ако обаче английският шариф, т.е. херцогът, не е съгласен с него, ти ще можеш да избегнеш този брак.

Лека, замислена усмивка докосна устните на Ариел.

— Чедила, ако херцогът отхвърли брака, това няма да бъде по вина на султана, нали така? Везирите няма да могат да го обвинят в нищо. — Умът ѝ препускаше като буен кон. Ариел скочи от възглавницата и се насочи към ниското легло и медната маса на слонски бивни.

— Английският шариф няма да отхвърли такава чест — предупреди я Чедила. — Това ще означава демонстрация на арогантност и неуважение към великото име на Мохамед. Този човек дори не е и принц. Няма да посмее да откаже такъв щедър дар от страна на султана.

— О, Чедила! — възкликна Ариел и класическите ѝ черти се оформиха в израз на упрек. — Не всички мъже са хора на честта.

— Ти не знаеш нищо за него.

— Знам това, че е англичанин.

— И затова го обвиняваш. Не всички англичани са като баща ти.

Ариел спря по средата на пътя.

— Разбира се, че не — изрече тя с решително безразличие. — Но той е англичанин, точно както и баща ми. — Ариел тръгна отново към леглото. — Може би ще приеме откуп, за да ме освободи от брачния контракт.

— Ариел! — Чедила почти се молеше. — Ние сме слуги на Аллах. Не трябва да си играем с неговите желания.

— Ако това не проработи, ще му предложа нещо друго. Ще му прехвърля собствеността върху моите земи в Англия! Те въобще не ми трябва. — Тя се обърна с триумфиращ израз на лицето. — Не знам защо, но съм сигурна, че ще намеря начин да го накарам да промени решението си.

Ариел зави кашмирения си шал около главата.

— Къде отиваш?

— На бала.

— Не е позволено.

Леката тюркоазна коприна на шалварите ѝ се развя, когато с танцуваща стъпка тя се освободи от възпиращите я ръце на дойката.

— Само ще надзърна от градината.

Чедила я погледна ужасена.

— Трябва да разбере какво представлява той. След това ще се върна веднага, Чедила. Обещавам ти. — Ариел ѝ изпрати една въздушна целувка, прикри лицето си с лекия воал и се насочи надолу по широкия коридор, последвана от евнуха си.

— Нямам никакво намерение да се женя за когото и да било, без значение дали това ще бъде от полза за Англия! — Кристофър Стонтън повтори това изречение, като се стараеше да сдържа нервите си.

— Този брак е нещо много повече от политически маньовър. Султанът лично се ангажира с тази идея. — Робърт Белмет се размърда в креслото си под тежкия поглед на Кристофър. — Един положителен отговор ще сложи успешен край на нашите преговори.

Кристофър прекоси стаята с няколко широки крачки и зае нападателна позиция срещу партньора си в този матримониален диалог.

— Да не би наистина да мислиш, че ще се съглася на този нагласен брак, Робърт? Не би трябвало да принуждаваш някого, който е толкова добре запознат с твоя план, да играе такава роля в него. Дадох ти моя отговор и няма да си променя решението, ако ще това търговско споразумение да се провали вдън земята заедно с крал Джордж и султана.

— Мога да разбера твоето нежелание — продължи по-възрастният мъж, като посрещна ругатнята на племенника си с безразличен поглед. — При нормални обстоятелства аз бих се отказал да обсъждам подобно предложение. Но сега...

Кристофър повдигна скептично вежди.

— Какво сега?

Робърт прокара длан по посребрените си коси.

— Бог ми е свидетел, бих искал политиката да се осъществява по същия начин, по който ти се справяш с твоя бизнес. Ти можеш да си позволиш да бъдеш безпощаден и праволинеен. Но в моята професия преговорите и отстъпките са част от играта, необходимо средство за постигане на целта.

Аристократичните черти на Кристофър останаха стоически неподвижни.

— Всичко това няма нищо общо със султанската повереница, която ми предлагат. Както и с необходимостта да разгледам сериозно това предложение. Щом в дадения случай не става дума за политика, защо толкова внезапно възникна нуждата да ме ожените?

— Кристофър, ти трябва да се погрижиш за наследник на херцогството, особено сега, когато Стивън е мъртъв. Не е ли време да премериш новата си мантия? — Кристофър го измери с неодобрителен поглед. — Можеше да си избереш измежду най-красивите жени на Лондон, още повече, че от две години си вече херцог. Какво чакаш още?

— През целия си живот съм управлявал кораби! — отвърна Кристофър с нарастващо нетърпение. — А сега, благодарение на теб, трябва да изпълнявам дипломатически пируети в името на краля. От друга страна, едва ли съм бил в Лондон достатъчно време, за да завържа някоя случайна връзка, да не говорим за това, да си намеря жена.

— Не можеш да се оплачеш от липса на връзки, ако дори само част от слуховете, които се носят за теб, са верни — отвърна сухо Робърт. — Аз не съм някоя срамежлива дама, Кристофър. Връзките ти са били в границата на разумното, като изключим само количествената им страна, но това беше така, докато брат ти носеше титлата. Сега обаче предполагам, че ще поискаш да възстановиш доброто име на

семейството си и в обществено отношение, точно както направи това в дипломатически и финансов план.

Кристофър насочи вниманието си към пращящия огън, който бе запален, за да прогони хлада на пустинната нощ.

— Не съм ли направил достатъчно, Робърт? Стивън остави имението ни в руини и дълго време не можехме да се освободим от кредиторите му, които искаха да заграбят най-старите земи в Англия. Трябваше да възстановя всичко, независимо дали го исках или не. И за какво? — попита той, като се обърна към вуйчо си. — За да не се разруши репутацията на баща ми и да не се прекъсне кръвната ни линия. Сигурен съм, че баща ми ще се обърне в гроба, ако разбере, че аз съм спасил ценната титла, която той е дал на Стивън. От друга страна, не бързам особено да си намеря съпруга. И още повече няма защо да бързам да се женя за жена, която никога дори не съм виждал.

— Тя е истинска красавица, Кристофър. С добро образование. Изтънчена. Една поразителна млада жена, която...

Кристофър стовари кристалната си чаша върху мраморната масичка и стана, без да обръща внимание на капките старо бренди, които зацапах персийския килим на султана. С две крачки той прекоси стаята и се приближи очи в очи до своя вуйчо, като използваше преимуществото си в ръст, за да внуши правотата на думите си.

— Съгласих се да се присъединя към тази политическа мисия единствено поради нашата роднинска връзка, Робърт. Съгласих се да стана емисар и слуга на интересите на Англия. Но нямам намерение да се превръщам в клоун заради нея. Ако султанът желае някой титулуван англичанин за съпруг на своята повереница, мога да му предложа един дълъг поменик с имената на млади глупаци, които с удоволствие ще се оженят за нея, без дори да я видят, или пък на дузина жадни за пари мошеници, които ще прекосят половината свят заради всяка жена с прилично състояние. Нека Мохамед си избере някого от тях. — Той се обърна и тръгна към двойната балконска врата.

— Той обаче иска теб.

— Защо? Никога не съм виждал великия султан.

— Изглежда е чул разговорите за това, че си спасил живота на сина на един от пустинните шейхове. Смята, че се придържаш към мюсюлманския кодекс на честта, или нещо от този род.

— Той беше син на един приятел — измърмори Кристофър. — Освен това се случи преди много години.

— Няма значение. Изборът му е паднал върху теб. Според него ти си най-подходящият за това момиче.

— Отговорът ми е „не“, Робърт. Трябва да намериш друг начин да осигуриш подписването на договора.

Слабото почукване на вратата на кабинета съвпадна с финалната точка на разговора им. Кристофър сдържа яростта си навреме, за да поздрави лейди Белмет, която влизаше вече в стаята.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, господа, но ни очакват долу.

— Прекрасно, скъпа моя — отвърна Робърт, като целуна пръстите ѝ. — Мисля, че вече свършихме.

Кристофър се удиви колко гладко Робърт изпрати техния разговор в задния двор на паметта си. За нещастие предметът на този разговор не можеше да бъде решен толкова лесно. Той се намръщи, чувствайки как напрежението стиска раменете му като в менгеме, и наблюдаваше как Ан оправя общитата с дантели вратовръзка на Робърт. Как можеше Робърт да му предложи толкова сериозно да се ожени за повереницата на султана. Мислите на Кристофър бяха насочени към решаването на по-наложителни проблеми.

— Страхувам се, че принц Мохамед Ел Язид ще ни създаде малко неприятности.

— Доста повече от малко — отвърна сухо Кристофър.

— Значи го познаваш?

— Не. Но ако не си научил нищо за Язид, значи не си свършил домашната си работа. Принцът мрази християните. Не се интересува какви сме или откъде идваме. Мрази ни всичките с еднаква сила.

— Следователно ще трябва да започна кампанията си — отвърна Робърт с решителен израз на лицето. Започна да извежда жена си от стаята, след това спря и се обърна с кисела усмивка на устните. — Между другото, свършил съм си домашната работа. Доведох теб.

— Ако знаех, че трябва да бъда твойт жертвен козел, щях да отклоня поканата ти.

— Аз не знаех нищо за предложението за женитба до момента, в който пристигнахме миналата нощ. Както и да е, ти вече даде отговора си. Твоето значение е много по-голямо в другите неща и кралят

прекрасно знаеше това, когато поиска помощта ти в решаването на този проблем.

— Ще ти помогна с каквото мога, Робърт — каза Кристофър. — Но аз не съм политик. Помни това.

Робърт изръмжа неопределено.

— Който и да ти е казал това, е проклет лъжец.

— Идваш ли, Кристофър? — намеси се учтиво Ан.

— След една минута.

Робърт кимна.

— Ние ще тръгнем напред.

Кристофър облегна рамо на рамката на вратата от кедрово дърво и започна да отпива от брендито, загледан в тъмното було на нощта, което покриваше обширните градини на Ел Беди. Думите на Робърт бяха го засегнали повече, отколкото можеше да предположи. Беше се приготвил да се връща вкъщи. Колкото и да обичаше морето, вече се бе уморил от безкрайните пътувания от Танжер и Рабат до Лондон с кораби, натоварени с кожа, портокали и други деликатеси, които благородниците на Англия ценяха толкова високо. Канеше се да наеме един почтен човек за управител на бизнеса с корабните доставки точно преди да напуснат Лондон. Искаше да поеме върху себе си отговорността за управлението на именията на майка си. Но дори и не бе помислял за брак.

Той поклати глава при мисълта за абсурдността на тази идея. Не се съмняваше, че ще се ожени някой ден. Но той сам щеше да избере бъдещата си съпруга. Живееше ръководен от едно-единствено правило, което изместваше всички останали. Сам си беше господар на съдбата. Още като малък бе научил, благодарение на липсата на всякакъв интерес от страна на баща му към него, че нямаше никакъв смисъл да позволява да го ръководят нечийи други императиви. Постъпваше така, както пожелаеше, и макар това да предполагаше доста размисли за това, кое е справедливо, с цялата последователност, на която бе способен, той предпочиташе да не се поддава на чуждо влияние.

Беше доволен от любовната си връзка с Франсин Жируар, когато се намираше в Лондон. Франсин нямаше амбицията да става херцогиня на Ейвън; нейната кариера бе истинската ѝ страст и Кристофър нямаше нищо против нещата да продължават по този

начин. Що се отнася до Робърт, той просто трябваше да намери някой друг да изпълни желанието на султана.

Когато очертанията на хоризонта се загубиха във вечерния сумрак, Кристофър откъсна очи от гледката, която се откриваше пред него, и се насочи към балната зала, забравяйки напълно за брeндитo и женитбата.

[1] Главната кадъна, първата съпруга на султана. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

С по една пантофка във всяка ръка Ариел пазеше неустойчиво равновесие на върха на един от петдесетте стълба, които образуваха разкошна колонада около балната зала и лятната градина. Нямаше да е трудно да открие херцога, си казваше тя. Тази вечер тук се бяха събрали дипломати от почти всички страни на Европа, както и от повечето средиземноморски държави, но само шепа хора бяха от Англия. Балната зала, както и останалата част на Ел Беди, бе построена от дядото на нейния настойник. Мула Исмаил бе управлявал царството си с желязна десница. Бе построил двореца, за да докаже, че Мароко е по-велика страна от Франция, а неговият собствен дворец — по-голям от двореца на краля слънце. Сега, осветен от канделабри, с алабастрови стени, покрити с разкошни арабески и мозайки от малахит и яспис, дворецът придаваше магически вид на празненствата и неопровержимо доказваше, че страшният Исмаил е бил прав, най-малкото що се отнася до Ел Беди.

В единия край на балната зала местната аристокрация усърдно се забавляваше. Жонгльори, акробати, танцуващи мечки на здрави вериги, гълтачи на саби и хиляди други развлечения извличаха ентусиазирани викове на удоволствие и поощрение от благодарната тълпа. По-близо до Ариел европейците, и по-специално жените, правеха всичко възможно да не забелязват тези варварски увеселения и танцуваха под звуците на един чудесен парижки оркестър, с който султанът се бе сдобил наскоро. Блестящите одеяния на грациозно носещите се по балната зала дами приличаха на скъпоценности, разхвърляни от небрежен вълшебник — сякаш султанът въобще не го бе грижа за съкровищата му.

За миг сърцето на Ариел заби учестено, когато си спомни как преди години — в нощи като тази — наблюдаваше майка си да танцува. Изискана и деликатна, Каролин бе успяла да въдвори тих покой, който не можеше да бъде нарушен от чужди погледи или речи. Майката на Ариел бе съвършен диамант, чиято чистота и блясък

говореха сами за себе си. Тя беше най-любимото съкровище на Мохамед. И въпреки че бе прекрасна, спомените на Ариел за нея бяха изпълнени с топлина и обич, които тя получаваше свободно и постоянно. Те бяха толкова близки, колкото могат да бъдат една дъщеря и майка. Ариел не можеше да си спомни и един ден, през който майка ѝ да не се е намирала наблизо, да я наблюдава как играе, докато самата бродираше на сянка или четеше приказките от „Хиляда и една нощ“, които Ариел бе обикнала с цялото си сърце. Дълго време след смъртта ѝ Ариел бе самотна и отчаяна. Никой, дори Чедила, не можеше да я утеши. Ариел седеше ден след ден в малката градина и чакаше Каролин да се върне. Макар да бе на осем години, когато майка ѝ почина, тя не можеше да приеме факта, че си е отишла завинаги от живота ѝ. Дори и сега, след толкова много години, болката все още пулсираше в сърцето ѝ. Тази вечер Ариел я усещаше по-силно от всякога. И докато наблюдаваше увеселенията в балната зала, тя, както и Мохамед, прекрасно разбираше, че най-ценното украшение на този празник липсва.

Ариел въздъхна и насочи мислите си към целта си. Нямахме много време да се спотайва тук, в сянката. Колкото и да беше съсредоточена в търсенето на херцога, Ариел хвърляше постоянно поглед и към двамата огромни африкански пазачи, които бяха застинали десетина метра по-нататък между колоните с ятагани, проблясващи в пурпурни ножници. Не можеше да стои дълго в опасна близост до двамата бухарци от Черната гвардия.

От мястото зад колоната тя можеше да види повечето от танцуващите в залата. Един по един прецени мъжете, като ги отхвърляше в същия порядък. Нито един от тях не приличаше на човека, когото търсеше. Ариел не знаеше нищо за херцога, но затова пък знаеше доста неща за съпрузите, които султанът бе подбрал за принцесите. Накрая насочи вниманието си към мъжете, които разговаряха и пиеха покрай колонадата, и погледът ѝ се прикова върху мъжа, който стоеше на не повече от два метра разстояние.

Облечен в елегантен маслиненозелен брич и дантелена жилетка, той бе около петдесетгодишен. От жабото му стърчеше диамантена игла и той се държеше с грациозност, която издаваше неговото положение и възпитание. Изглеждаше най-вероятният кандидат от всички, които бе видяла досега, така че Ариел го огледа внимателно и

се опита да разбере нещо за характера му от премерените жестове, които той си позволяваше.

Беше потънал в разговор с някакъв много по-млад мъж. Наклонил се напред, той съобщаваше нещо с бърз шепот, а младият човек отмяташе глава назад и се смееше. Това бе дълбок, изпълнен със сила мъжки смях, който издаваше приятна самоувереност. Вниманието на Ариел се насочи към него, семената на любопитството й разцъфтяха в жив интерес, а след това в тревога, когато той погледна право към нея и я прониза с наситено сините си очи, в които нямаше нищо от смеха в гласа му.

Тя се скри зад колоната, но една от пантофките й се закачи за мраморната издатина. Ариел я задърпа в безуспешен опит да я освободи, след това я изпусна и се хвана за колоната, за да запази равновесие. Но петите й не можаха да се задържат на тесния ръб и тя започна да се спуска към основата. Ръцете й се плъзгаха по гладкия мрамор и не намираха място, където да се хванат. Ариел загуби напълно равновесие и започна да размахва ръце из въздуха, като се опитваше да открие нещо, което да й помогне да се задържи. Накрая пръстите й напипаха нещо податливо и меко и тя ги заби в плата, придърпвайки го със себе си, докато падаше надолу. Чу сърцераздирателен трясък на счупен кристал и затвори очи в отчаяна молитва. *Дано бухарците не ме видят*, молеше се тихо тя. Всичко друго, само не и това унижение. Готова за най-лошото, тя се канеше да побегне веднага щом докосне пода.

Тогава, вместо да се приземи на мозаечния теракот, внезапно тя бе изправена рязко и поставена грубо на крака, заклещена между колоната и една снежнобяла ленена риза.

— Какво, за бога, мислиш, че правиш? — Кристофър гледаше жената в обятията си със студено подозрение. Стройната й фигура трепереше под пръстите му, но въпреки това тя го изгледа с високомерно презрение. Очите й излъчваха гордо предизвикателство, принуждавайки го да я подложи на разпит. Това бяха изключителни очи, с цвят на индийско орехче — кехлибар, примесен със злато, — сякаш ръката на Бог ги бе докоснала и посипала с този скъпоценен прах, а след това ги бе очертала с гъсти златни мигли. Между пръстите му се показваше кичур медено жълта коса. Той я беше хванал за голото

рамо и сега повдигна главата ѝ нагоре, за да открие изящен врат под коприненото було.

Дори и с було, нямаше съмнение, че тя бе рядка красавица, и той потисна желанието си да повдигне ефирното покривало и да се наслади на цялото великолепие на лицето ѝ. Вместо това Кристофър хвана още един кичур от косата ѝ и придърпа главата ѝ още по-назад.

Сълзи на болка замрежиха очите ѝ, когато тя го погледна.

— Бухарците — каза Ариел тихо, но настойчиво.

Той я измери със скептичен поглед, след това се обърна към двамата стражи. Те проявяваха неочакван интерес към това, което ставаше около колоната, и се намираха на не повече от три метра. Кристофър се обърна отново към нея. Очите му я пронизаха с преценяващ поглед.

— Не мърдай — заповяда той и я притисна към гърдите си. Почти без да се обръща, за да погледне през рамо, той даде остро нареждане на бегъл арабски: — Всичко е наред. Не се тревожете.

Африканците го изгледаха подозрително и направиха крачка напред.

— Казах ви, че всичко е наред. Моят приятел пи малко повече, отколкото може да понесе. Няма нужда от вашата помощ.

Двамата бухарци измърмориха нещо обидно, сякаш не очакваха нещо повече от един неверник. Но се подчиниха на заповедта му и тръгнаха към края на колонадата, откъдето можеха да ги наблюдават по-дискретно.

— Благодаря — каза Ариел, без да смее да диша под оценяващия поглед на сините му очи.

Ледът в тях започна да се разтапя и той изруга тихо:

— Това не означава, че няма да ги повикам обратно.

— Това ще ми струва всичко.

— Тогава ми кажи защо подслушваше разговора ни.

Държеше толкова близо, че тя можеше да усети топлината, която излъчваше тялото му и се смесваше с нейната. Беше строен и тъмнокос. И опасен. Махагоновата му коса се спускаше на безгрижни вълни над веждите му, а очите му бяха поразително сини на загорялото му бронзово лице. Ноздрите ѝ се изпълниха със смесената миризма на топла кожа, мускусен одеколон и разлято шампанско. Там, където

ръцете му стискаха голите ѝ рамене, кожата ѝ гореше, а тънкият лен на ризата му се притискаше към гърдите ѝ.

— Не подслушвах.

Очите му се присвиха в израз на подозрение и недоверие, макар че не можеше да се застави да мисли, че тя е способна на предателство. Той отново погледна многозначително към бухарците.

— Моля те, не ги викай.

— Какво правеше тук?

Тя го изгледа с метежен поглед.

— Не мога да ти кажа.

— Така ли? — Той започна да се обръща към бухарците.

— Недей! — Ариел сграбчи ръката му точно в момента, когато той се канеше да им сигнализира. — Моля те, не ги викай.

— Кажи ми какво правеше, висейки на колоната на султана като маймуна на жонгльор. — Думите му бяха изречени с ледена любезност, която не търпеше никаква съпротива.

— Първо ме пусни — каза тя. Той освободи хватката си малко, позволявайки на косите ѝ да се разсипят между пръстите му. Кръвта отново нахлу в лицето ѝ, когато тя отпусна мускулите на врата си, които се бяха схванали.

— Хайде! — заповяда той. — Кажи ми.

— Не тук. — Ариел се надигна на пръсти и се опита да намери стражите през рамото му.

— Мисля — каза той, като сведе поглед към краката ѝ, — че именно това надзъртане ти докара белята на първо място.

Обидена, Ариел се отпусна отново на пети.

— Няма да ти позволя да ме баламосваш дълго — добави той. Погледът му се разхождаше оценяващо по туниката ѝ от чиста коприна и свободните шалвари.

— Не гледах вас, сър — прошепна Ариел и страните ѝ пламнаха от унижение.

— Не?

— Не! — Хвърляйки тревожен поглед покрай колонадата, тя възвърна гласа си. — Защо трябва да се интересувам от вас?

— Това беше и моят въпрос.

— Моля ви — изрече тя разтревожено, когато африканците започнаха да се придвижват в тяхна посока. — Не мога да остана тук.

— А къде би предложила да отидем?

— В градината. — Тя кимна към тъмното. В желанието си да се скрие Ариел не забеляза удивения израз на лицето му.

— Както желаеш. Но освен ако не планираш да танцуваме валс през цялата нощ, ще трябва да ме пуснеш да мина пръв.

Погледът на Ариел се спря на мястото, където пръстите ѝ все още стискаха кобалтово сините ръкави на жакета му. Бе се вкопчила в него като уплашено дете, макар той отдавна да я беше освободил. Засрамена, тя отпусна ръце покрай тялото си и отстъпи назад с огромното желание да се разтопи в мозаичните рисунки на пода.

Не останаха разделени дълго. Дори нямаше време да погледне нагоре, когато той я придърпа отново към себе си и я повлече към сенчестата тъмнина на градината. Не я пусна, докато не прекосиха градината до отсрещния ѝ край, където една посадена отдавна глициния, с тежки пролетни цветове, се бе прилепила към колоната и образуваше покрита ниша. В момента, в който я освободи, Ариел се отдръпна в гъстия листак, обзета от яд и унижение. Той я беше повлякъл в нощта като изхвърлена от двореца просякияна просто защото искаше отговор на въпросите си. Почти бе решила да повика бухарците на помощ. Какво право имаше да ѝ заповядва?

— Едва не попадна в ръцете им. — По устните му заигра полуприкрита усмивка.

— Какво?

— Стражите бяха точно зад теб.

Очите на Ариел се разтвориха разбиращо и нейната ярост бе отнесена от студения нощен въздух.

— Можехте да ме предупредите — каза тя и в думите ѝ прозвуча наранена гордост.

— И да те предам? Не мислиш ли, че и двамата си създадохме доста неприятности? — На лицето му изгря една учудващо детска усмивка, която имаше опустошителен ефект върху Ариел, сякаш по вените ѝ се разля гъсто, горещо кафе.

Без да съзнава, че действията ѝ са съблазнителни, тя притвори очи от приятното чувство и отметна глава назад, като позволи на бриза да издуха объркването ѝ.

Остро покашляне я накара да отвори очи наново.

— Канеше се да ми кажеш защо надничаше от тази колона като някое десетгодишно момиче, което шпионира забавленията на родителите си.

За миг Ариел се замисли дали да не изфабрикува някоя лъжа, но сякаш четейки мислите ѝ, той присви очи и в тях проблесна предупреждение.

— Търсех някого — призна накрая тя.

Той я изгледа скептично и почака да продължи.

— Всъщност се криех. И търсех някого — каза тя, като удави гордостта си в отчаяна усмивка.

— И можа ли да го откриеш в тази огромна блъсканица?

— Да. — След това го погледна с отново появил се страх и попита: — Как разбрахте, че търсех мъж?

— За една прекрасна жена това е оправдано предположение.

Тя се загледа съсредоточена във върха на пантофките си, а сърцето ѝ заподскача от този комплимент. След това осъзна неговите последствия и отново повдигна глава. Ариел не можеше да не забележи как леко заплашителните, сякаш издялани от мрамор черти на лицето му се смекчиха, когато той ѝ се усмихна.

— Аз не го търсех, за да се срещна с него. Напротив, исках да го избягна.

— Това започва да прилича на много изискана афера — изрече той със сух хумор. — Какво толкова ти е направил този джентълмен, че се опитваш да го шпионираш и да го избягваш едновременно?

— Иска да се ожени за мен.

— И ти си против неговото предложение?

— Това е брак с чисто политическа цел.

— А, значи той прилича на истинско чудовище. Но нали именно така се уреждат браковете тук?

— Понякога. Но аз не съм принцеса. Няма защо да бъда принуждавана да напусна дома си.

— Все някога трябва да напуснем дома си.

— Но не и страната си и никога да не се завърна.

— Той да не е дипломат на султана? Затова ли трябва да напуснеш Мароко?

— Той е дипломат на вашия крал.

— Ти си обещана на англичанин?

Ариел се стресна от внезапната емоционална сила в гласа му.

— Да. Всичко това е част от договора.

— И името на джентълмена, когото търсеше тази вечер, е...

— Херцогът на Ейвън — отвърна Ариел. За момент лицето му се покри с безизразна маска, стегната и непроницаема. Ариел беше забравила, че той познава човека. Тя гледаше настрани, сгорещена от оценяващия му поглед. — Говорехте с него точно преди да падна. Съжалявам, ако е ваш приятел. Нямах намерение да обиждам никого.

— И ти не искаш този брак?

— Вие бихте ли искали да се ожените за непознатата? — попита тя.

— Аз съм само елемент от сделката. Някой иска да ме отстрани и в замяна на това Мохамед ще получи своя договор.

— Защо?

Тя се засмя горчиво, като си помисли за иронията на положението, в което бе попаднала.

— Везирите смятат, че аз съм заплаха за тях. Опасяват се, че ще насърча взаимноизгодните отношения между мюсюлманите и неверниците.

— Англичаните са неверници, но въпреки това везирите са готови да приемат договора с тях само за да се освободят от теб?

— Така изглежда. — Отговорът ѝ прозвуча като тих шепот и по страните ѝ потекоха сълзи на безпомощност.

Кристофър повдигна брадичката ѝ между палеца и показалеца си и бавно отстрани воала, който прикриваше долната част на лицето ѝ. Тя стоеше тихо и гледаше към него с горда решителност въпреки влажната мъгла на отчаянието, която премрежаваше очите ѝ.

Значи това беше неговата годеница. За момент го обзе чувство на съжаление. При други обстоятелства той би пожелал да вкуси обещанието на фино очертаните ѝ устни. Пълни, но не прекалено, помисли си той. Пораждащи желанието за безкрайна целувка. Носът ѝ бе прав и тънък, а брадичката ѝ малка, с едва очертана ямичка. Скулите ѝ бяха високи и украсени в розово от притеснение поради това, че я разглежда.

Той прокара палеца си по овала на лицето ѝ; кожата ѝ бе бяла като сатен.

— Ти не изглеждаш способна на предателство.

— Само преди няколко минути именно вие бяхте готов да ме предадете на бухарците — обвини го меко тя.

— Преди няколко минути не те познавах.

— И сега вече ме познавате?

— Знам само, че везирите са алчни хора, ръководени единствено от собствените си интереси. Но съм сигурен, че нямат никакво основание да се страхуват от теб.

— Но ще ме накажат, освен ако не придумам херцога да се откаже да приеме техните условия.

— Вероятно аз ще мога да направя това — каза ѝ той нежно.

— Вие? Защо пък ще направите подобно нещо за мен?

— Аз съм тук, за да помогна за сключването на договора. Освен това ти вярвам.

— Ще говорите ли с херцога? Познавате ли го добре?

— Познавам го по-добре от всекиго.

— Каква е вашата цена? — попита тя и златистокафявите ѝ очи изведнъж станаха предпазливи.

Кристофър повдигна едната си вежда от изненада. Значи тя бе помислила, че предложението му е чисто търговско. Така да бъде, реши той. След като се канеше да ѝ помогне да избегне женитбата, която нито един от двамата не желаше, тогава неговата цена щеше да бъде да опита вкуса на това, от което се отказваше.

— Една целувка.

— Какво?

— Целувка. Това е най-ниската цена, за която съм съгласен да накарам херцога да се откаже от споразумението. — Той я наблюдаваше внимателно, като преценяваше кога да продължи. — Нали именно това искаш?

— Да. — Ариел не се поколеба нито за секунда. Всичко изглеждаше толкова просто. От нея се искаше само една целувка и утре тя щеше да бъде свободна да остане във втората си родина.

Той докосна бузата ѝ, една нежна милувка, която я накара да потрепери. В края на краищата това беше само една целувка, напомни си тя, но трепетът остана в нея като предупреждение, че връщане назад няма. Ариел го погледна. Под лунната светлина той изглеждаше повече като скулптура, отколкото като човек. Полумесецът посребряваше падащата му на вълни коса, а сенките оформяха

причудлива картина на лицето му, която подчертаваше дълбоките му очи и силната му челюст. За миг тя си го представи на върха на някоя пясъчна дюна в мароканската пустиня, западния вятър, който разрошва тъмната му коса като пръсти на игрив любовник. Поразена от този чувствен образ, Ариел изхвърли това видение от мислите си.

Когато отново погледна нагоре, не можеше да обърка изражението на лицето му. В него тлееше желание. Въпреки опасенията ѝ една малка част от нея омекна, стана податлива и открита за обещанието, което прочете на лицето му. Тя бе готова да плати цената, която искаха от нея, и да получи желаното. Нямаше никакви съмнения, че той щеше да успее да убеди херцога. Не изглеждаше като човек, който може да се ангажира с празни обещания. Устата му беше близо до нейната, топлият му дъх галеше страните ѝ. Ариел притвори очи в очакване устните му да я докоснат. Ръцете му я обгърнаха като топло одеяло и той я придърпа към себе си. Тя изпъна рамене назад, извивайки се като дъга в него, докато устните му се съединиха с нейните. Той обгърна извивката на устните ѝ, изпращайки топла тръпка надолу по гръбначния ѝ стълб. След това в нея избухна вулкан от горещи, вибриращи цветове. Целувката му ставаше по-страстна и я принуждаваше да му отвърне. Тя се притисна към тялото му, като се разтапяше в него сякаш в разтопена лава. Пръстите ѝ освободиха кръста му и залазиха по фината тъкан на ленената риза, промъквайки се през гънките на жакета, докато стигнаха до врата му.

Кристофър я придърпа още по-плътено до себе си и тя почувства нарастващия натиск на неговата мъжественост върху крака си. Дъхът ѝ секна в гърлото и от него се изтръгна меко, еротично стенание, когато мускулестото му тяло раздразни връхчетата на внезапно напрегналите ѝ се гърди. Значи именно за това говореха в харема. Преживяването, заради което живееха всички, усещането, че си притискана толкова страстно. Очарованието да харесваш и да бъдеш харесвана.

Ухание на жасмин изпълваше нощта. Листата шумяха в прохладния пустинен въздух. Ариел като че ли възприемаше всичко наново, настроена по един невероятен начин към света, начин, за който не предполагаше, че е възможен. Тя се чувстваше опиянена и въпреки това жизнена като никога преди, сякаш цялото ѝ същество се бе сляло с този мъж в горещината на споделената им близост.

Внезапно на не повече от метър от мястото, където стояха, се разнесе шум от стъпкани листа. Ариел замръзна. Дъхът ѝ спря в гърлото, леден страх сграбчи сърцето ѝ. Устните му се бяха отдръпнали и на тяхно място се бе появил предупреждаващият му пръст, все още от топъл от допира с тялото ѝ. И докато стоеше неподвижна, разумът — студен и порочен — изхвърли паяжината на желанието от съзнанието ѝ. Една целувка. Това трябваше да бъде само една целувка. Но се оказа нещо, заради което можеше да загуби главата си, ако я откриеха. Не ѝ беше хрумвало, че можеха да ги открият, или че една проста целувка можеше да продължи толкова дълго или пък да се превърне в нещо със същото име, но със съвършено различно значение.

Човекът, стоящ от другата страна на глицинията, със сигурност беше бухарец. Но дори и да не беше — това нямаше никакво значение, помисли си тя, обзета от внезапна истерия. Ако ги откриеха, нямаше да има защо да се тревожи повече за английския херцог. Щеше да бъде побита с камъни от обитателите на харема или натирена в пустинята. Тогава какво полза щеше да има, че се е освободила от задължението за брак, с горчивина си помисли тя.

Кристофър се отпусна едва когато мароканецът подмина храста. Тежката и сладникава миризма на опиум не оставяше никакви съмнения, че човекът нямаше и представа за тяхното съществуване. Въпреки това Кристофър бе ядосан на себе си. Тя беше повереницата на султана — жената, за която той отказваше да се ожени и която току-що бе обещал да освободи от всякакви брачни задължения. Какъв глупак беше да я целува именно тук, в двореца на великия мула. Последното нещо, от което имаше нужда, бе да го убият за насилие над повереницата на султана. Протегна се за ръката ѝ с намерението да я придружи, до който си избере изход от градината, но тя я издърпа. Ариел отказваше да го погледне, но той я принуди да повдигне глава.

— Утре сутринта ще имам отговор от херцога — каза ѝ той. — Ще се срещнем по пладне в конюшните.

Тя се обърна настрани, без да отговори нищо. Щеше да избяга, ако не я беше хванал за ръката и придърпал отново към себе си.

— Ще бъдеш ли там?

— Ами ако не бъда?

— В такъв случай херцогът ще подпише брачното споразумение.

— Дори не знам как се казвате.
— Името ми е Кристофър Стонтън.
— Ще бъда там, мистър Стонтън — отвърна тя.
— А твоето име? — настоя той, раздразнен от пренебрежителното ѝ отношение.
— *Ариел*.^[1]
— *Въздушна фея* — изрече Кристофър на нощта, защото Ариел бе изчезнала, стрелвайки се като чучулига в тъмния проход на един от съседните коридори.

[1] Арабска газела, или мароканска кошута (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Меката утринна светлина проникваше в стаята на Ариел през решетките на балконска врата. Огънят вече пращеше в камината и закуската, състояща се от портокалови резени, поръсени с дарчин, и бадемови сладкиши, лежеше на сребърен поднос пред нея. Но когато седна в леглото и опря колене до брадичката си, Ариел осъзна, че не може да се наслаждава на прекрасната утрин. Картините от предишната нощ запълваха съзнанието ѝ и под кожата на лицето ѝ сякаш забушува огнен поток. Ариел се навъси и отметна одеялото встрани. Каква глупачка беше, че му се довери. Човек не трябваше да има вяра на никой англичанин.

Той не просто я беше целунал. Целувките, за които чуваше да говорят в харема, бяха нещо сладко и изпълнено с нежни обещания. Неговата приличаше по-скоро на нападение с нарастващата си взискателност и жадна страст, която бе взривила сетивата ѝ подобно на пясъчна буря. Бе изчерпала нейните резерви, пречупила волята ѝ и извадила на бял свят неподозирани емоции. Страхът ѝ се превърна в ярост, когато си спомни безцеремонната заповед на Кристофър Стонтън да се срещнат в конюшните по обед. Устните ѝ все още бяха топли от целувката им, когато той предяви наглите си претенции, сякаш самият той бе благородник, а тя — негова собственост.

Арогантен неверник! От момента, в който го срещна, той ѝ бе отправял само искания. Искаше да разбере коя е тя и я обвини, че го шпионира. Дори се закани да я предаде на бухарците! Казаното от Язид беше вярно. Неверниците не бяха нищо друго, освен надуты чакали, които обядваха с остатъците от храната на почтените хора. Но тя имаше нужда от този чакал. Целувката беше нейната част в сделката и тя я заплати. Вече не му дължеше нищо, докато той ѝ оставаше дължник. Дължеше ѝ неговата част от съглашението, изпълнението на обещанието, че ще убеди херцога на Ейвън да се откаже от натрапения му брак. Беше казал, че познава херцога по-добре от всеки друг. Сигурно не говореше празни приказки, когато заяви, че може да

разубеди своя приятел от сключването на този брак. Беше арогантен, помисли си тя, но не правеше впечатление на човек, който може да сключи споразумение, без да изпълни клаузите му.

Ариел се втренчи в пламъците, които поглъщаха утринната прохлада, и започна да успокоява наранената си гордост. Без значение какво се бе случило предишната нощ, тя нямаше да му позволи да я насилва. Беше сключила тази сделка съвършено доброволно. Добре, щеше да се срещне с него в конюшните. Щеше да получи дължимото и след това въобще нямаше да погледне Кристофър Стонтън.

— Добро утро, *я хагга*. — Рима се появи на вратата и започна да изучава закуската на Ариел. Видя, че дори не бе докосната, затова дръпна подноса настрани и прекоси стаята, за да отвори широко вратите на балкона. Слънчевата светлина нахлу през широкия отвор, а с нея в стаята проникнаха и мелодичните звуци от инструментите долу в градината. Ариел се измъкна от леглото, взе си един бадемов сладкиш и сок от папая, след което излезе на балкона. От двете страни градината бе обкръжена от двореца, а една висока решетка със заострени пики я отделяше от външния свят. Ариел сложи ръце на перилата и се загледа в наложниците и техните деца, които започнаха да изпълват градината под зорките погледи на охраняващите евнуси.

Скоро одалиските подхванаха една весела мелодия. Музиката създаде щастливо настроение и децата започнаха да лудуват на малки групи, а жените се заеха с любимата си игра на гоненица. Ариел се усмихна при тази сцена.

— Днес са много щастливи — извика Рима от стаята, докато оправяше леглото. — Султанът обяви поредната Фантазия.

— Наистина ли! Кога ще бъде тя?

— Утре, след вечерните молитви.

— Доста време мина от последната Фантазия. Не е чудно, че те са толкова игриви — засмя се Ариел. Повечето от наложниците бяха на нейна възраст, или дори по-млади. Те се носеха между лимоновите дървета, преследваха се около малкото езерце. Радостните им викове, примесени с музиката и бърборенето на децата, създаваха едно приятно благозвучие.

— Банята ви е готова — каза Рима, като се показва на осветената от слънцето тераса.

— Добре — отвърна Ариел и мисълта за предстоящата среща с Кристофър отново завладя съзнанието ѝ. — Тази сутрин имам нужда от баня.

Когато отново се появи на балкона, наложниците вече почиваха на дивани, поставени между цветните лехи, а децата се търкаляха безгрижно по тревата. Тиха, почти призрачна мелодия изпълваше въздуха. Ариел гледаше и усмивката ѝ стана меланхолична. Някой ден тя също щеше да има деца. Но не знаеше как това може да стане, без да плати цената, която бяха заплатили наложниците. Целият им живот се състоеше от глупави игри в градината и часове, изпълнени с клюки. През останалото време се опитваха да бъдат привлекателни и се молеха Аллах да насочи очите на султана към тях, когато от време на време повикваше някоя любовница. Една млада наложница гладеше ръката на друга.

Ариел поклати тъжно глава.

— Султанът не обича тези момичета. Той спи с тях само когато има нужда от утоляване на страстта си. И това е всичко.

— Той е великодушен и мил с тях — отвърна Рима тихо от прага на вратата. Ариел не беше предназначила тези думи за никого, но нямаше нищо против Рима да се придържа към различно от нейното мнение. За Рима животът на наложниците изглеждаше като върха на щастието.

— Те никога няма да познаят любовта.

Рима сви рамене.

— Какво е любовта, моя господарке? Ако имам огън през нощта, храна за семейството си и покрив над главата си, аз със сигурност ще обичам мъжа, който ми дава всички тези неща.

— Ти ще му бъдеш просто благодарна.

— Не — отвърна младата робиня с глас, изпълнен с практичност. — Ще го даря със своята привързаност и вярност, ще го следвам, където и да отиде, той ще бъде винаги добре посрещнат въкъси. Аз ще го обичам.

Ариел наблюдаваше как ръката на наложницата запълзя надолу по лакътя на приятелката ѝ, докато пръстите им не се преплетоха. Майка ѝ беше ѝ описвала любовта между мъжа и жената не просто като даряване на чувствени удоволствия, но и като интелектуален

съюз. Две души ставаха една в името на общите цели и мечти. Нещо извънредно сложно и почти магическо.

Ариел продължаваше да наблюдава жените в градината. Те бяха купени за удоволствие. Именно това предлагаше султанът и на нея: да я продаде на един непознат, за да може да го дари с удоволствия. Да изтъргува щастието ѝ за английски пушки и промишлени изделия. Миналата нощ тя бе търгувала със своята свобода. Вероятно не беше по-различна от наложниците. Имаше само едно нещо, което можеше да ѝ помогне да сключи успешна сделка, и подобно на тях тя го бе използвала за собствена изгода.

Жените се раздвижиха. Събраха едно по едно децата и скоро градината опустя, с изключение на музикантите, които продължаваха да свирят под мрежестата утринна сянка на дърветата. Бедрата на Ариел започнаха да се поклащат в ритъма на музиката.

— Може ли да останете още малко? — провикна се тя от горе.

Одалиската с лютнята кимна и лицето на Ариел се изпълни с щастие. След минута тя беше вече в градината. Спря за миг, за да изрита чехлите и сложи кастанетите на пръстите си, след това тръгна по прохладната трева към музикантите. Намери едно облято от слънчевата светлина петно на няколко крачки от тях, затвори очи и зачака.

Когато музиката зазвуча отново, Ариел отметна глава назад и остави мислите си да се разтворят в многоцветната дъга, която слънцето създаваше под клепачите ѝ. Бедрата ѝ започнаха бавно да се поклащат. Ръцете ѝ се издигнаха грациозно като лебедови шии над главата ѝ, а пръстите ѝ с малките кастанети защракаха в ритъма на песента. Сладката мелодия се лееше около нея като възбуждаща миризма, омагьосваше я, сякаш желаше да превърне нотите си в движения. Тя се поклащаше и накланяше, като описваше малки кръгове.

Музиката събуждаше някаква първична нужда в нейната едновременно пламтяща и успокоена душа. Без да обръща внимание на нищо, с изключение на чувствата, които музиката събуждаше, Ариел усети как сърцето ѝ заби в ритъма на дайретото. Гърдите ѝ се повдигаха и падаха с нотите на лютнята, които сякаш застиваха в горещината на градината. Тя се потопа изцяло в музиката, позволи ѝ да погълне цялото ѝ съзнание. Достигайки кресчендо, музиката

внезапно спря. Ариел отвори очи и погледна с учудване одалиските, които бързо покриваха лицата си с воал. Следвайки погледите им, тя се обърна към входа на градината, където взорът ѝ се кръстоса с две кристално сини очи.

С ръка, подпряна небрежно на стената, Кристофър наблюдаваше Ариел с явно одобрение. Ръцете ѝ бяха голи, с изключение на широките гривни от злато, които покриваха китките ѝ и подчертаваха тяхното изящество. Маслено жълтата копринена туника падаше на свободни талази от раменете ѝ, а тънкият ѝ кръст бе препасан с прихващащ фината тъкан колан, украсен с блестящи драгоценности. Под съблазнително прозрачната туника той можеше да види очертанията на закръглените ѝ бедра. Сплетената ѝ в дебела плетка и изгоряла от слънцето бронзова коса стигаше до кръста ѝ, като все още се поклащаше насам-натам в ритъма на замлъкналата вече музика. Тя беше златна сирена, изключително съблазнителна, и споменът за нейната целувка се превръщаше в нещо повече от обикновено преживяване.

Той ѝ се усмихна лениво, като се постара да скрие силната си възбуда, предизвикана от нейния танц.

— Добро утро. — Прекоси с широки, уверени крачки тревната площ, която ги делеше, и се загледа в нарастващата червенина по бузите ѝ. Изглеждаха като свежи праскови, урожай от розово и златно, който молеше да бъде докоснат. — Страхувам се, че твоят пазач е пренебрегнал задълженията си — каза той и кимна към мястото, където евнухът ѝ хъркаше в сенчестия проход.

— Нямах право да си тук — отвърна тя, без да обръща внимание на поздрава му.

Спокойствието на гласа ѝ изненада Ариел. Пренебрегвайки лудото тупане на сърцето си, тя продължи:

— Тези градини са за харема. Ако беше дошъл преди няколко минути, щеше да се натъкнеш на половината наложници. Шпионирането на харема е обида, която се наказва със смърт.

— Знаех, че са напуснали. Искях само да се уверя, че ще спазиш нашата уговорка.

— Казах, че ще бъда там, мистър Стонтън, и държа на думата си. Но след като така или иначе сте тук, бихте могъл да ми съобщите сега резултата от срещата си с херцога. — Докато говореше, Ариел водеше

жестока битка в себе си. Той беше спокоен и студен като ледена напитка. Разхождаше се из градината, сякаш имаше правото да постъпва така, и продължаваше да не се съобразява с нея. Изгаряше от желание да му покаже, че това е нейният дом. Можеше да нареди да го изхвърлят, да повика същите тези стражи, които предната нощ той се бе заканвал, че ще повика за нея. Но не смееше. Първо имаше нужда от отговора му.

На слънчева светлина той изглеждаше по-висок, отколкото си спомняше. Стойката му и широките му изправени рамене подчертаваха неговите мъжки достойнства и го превръщаха в най-опасния мъж, когото бе срещала през живота си. В него бе скрита някаква примитивна сила, която изпълваше всичките му движения, и ноздрите на Ариел се разшириха при миризмата на мускусения одеколон, с който той се бе напръскал и предната вечер. Тя преглътна раздразнението си. Нямаше смисъл да дава израз на чувствата си, преди да е разбрала, че херцогът е отказал да подпише брачния контракт.

— Говорихте ли с него? — попита тя.

— Все още не. Но той ще разгледа скоро конюшните заедно със султана. Тъкмо тръгвах натам.

Ариел погледна към слънцето.

— Скоро ще стане пладне.

Погледът на Кристофър последва нейния.

— Да, наистина. — Той я прикова с немигащи очи и се усмихна. — Пригответи се за яздене. Ще получа това, което искаш.

— Не мога да яздя! На жените не се разрешава да напускат двореца. Не мога да си представя как вашият крал ви е позволил да дойдете тук с такава важна политическа мисия, без да знаете нищо за нашите обичаи.

— О, аз знам всичко за обичаите ви — изрече той безгрижно. — Но знам също така, че всеки, който души около балната зала, може да намери начин и да излезе за езда.

Преди да може да осъзнае намерението му, Кристофър повдигна ръката ѝ до устните си и я целуна.

— До скоро. — Той ѝ се усмихна, но в усмивката му се четеше само лукаво предизвикателство. След това, без да се обръща,

Кристофър напусна градината, като прекрачи мирно спящия евнух на входа.

Кристофър тръгна по пътеката, която водеше към конюшните. Морско зеленият покрив на внушителната бяла сграда блестеше под вълните от горещина, които го заливаха. От двете страни на главното здание се простираха огромни крила, отбелязани с равната линия на вратите за отделните кабинки и пътека от розов мраморен чакъл, над която се издигаше красив портик. Когато се придвижи покрай редицата от врати, той видя, че Робърт и султанът бяха потънали в разговор.

— Лорд Стонтън — извика султанът, когато Кристофър се приближи до малката група мъже. — Вие, разбира се, сте пътувал из цяло Мароко и познавате добре нашите чудесни арабски коне. Не намирате ли, че те превъзхождат английските породисти по скорост и подвижност?

— Всеки има своята ценност, мула Мохамед — обясни Кристофър, като застана между султана и най-възрастния му син. — Породистите подхождат много добре на дългите пътища и хълмове, по които ние яздим. Но и най-добрите английски породисти коне не могат да издържат и седмица в мароканската пустиня. Вашите арабски жребци са специално създадени за дюните.

— Доста дипломатичен отговор. Много по-различен от това, което съм чувал за вас — каза султанът с одобрителна усмивка. — Вашата скромност ви краси.

Кристофър склони глава.

— Мисля, че опитът е облагородил избухливия ми характер, който някога ме обвиняваха, че притежавам, мула. Моят чичо може да потвърди, че през последните години темпераментът ми не си е позволявал отклонения от достойното поведение.

— Моите източници не са чак толкова ненадеждни, колкото искате да ме накарате да мисля, че са — отвърна султанът добродушно.

— А какво е вашето мнение за нашите породисти, мула Мохамед Ел Язид? — попита Кристофър, като се обърна вежливо към наследника на султана. От цялата информация, която бе успял да събере за него, Кристофър стигна до заключението, че Язид е съвършеният наследник на трона. Интелигентен, проникателен и изключително популярен. Никой не обичаше омразата му към

християните, но през последните четиристотин години всеки султан бе мразил християните. Мохамед Бен Абдулах бе единственото изключение и макар да бе осигурил на нацията си дългоочакваното процъфтяване и единство, мнозина от мароканците се чувстваха значително по-добре с агресивния Язид.

— Вашите коне не са гледани добре и са доста слаби по моя преценка, лорд Стонтън — заяви Язид, без дори да се погрижи да скрие презрението си. — Смятам, че са прекалено нервни и лесно се огъват. Естествено, не бих се доверил на нито един от тях. Дори се страхувам да не ме ухапят коварно.

Очите на Кристофър проблеснаха, когато парира нападките на Язид в започналата борба на воли.

— Може би, мула, именно вашата неопитност с породисти коне ви е накарала да се страхувате от тях — отвърна сухо Кристофър.

Лицето на Ел Язид пламна от ярост при този намек.

Обстоятелството, че Робърт, а следователно и Англия, знаеха толкова малко за Мохамед Ел Язид, го тревожеше. Престолонаследникът бе известен като прекрасен ездач и воин, който се радваше на огромна популярност. Но Кристофър придаваше по-голямо значение на историите за хипертрофираното его на Ел Язид и последователната му ксенофобия. Носеха се слухове, че Ел Язид оказва на арабските и берберските шейхове помощ по-често за прогонването на чуждите дипломати, отколкото за сключването на мирните договори, предлагани от баща му. Но той работеше в сянка и никога не се противопоставяше открито на султана. Кристофър дори се чудеше дали Мохамед въобще знаеше, че именно неговият син се крие зад толкова зачестилите напоследък неуспехи във външната му политика. Но дори и да знаеше, той не го признаваше. Презрението на Язид към англичаните можеше да се окаже фатално за подписването на договора, в зависимост от влиянието, което Ел Язид можеше да окаже върху султана. Поне засега обаче Кристофър не знаеше доколко султанът ще да се поддаде на внушенията на Ел Язид.

— В цялата британска империя няма нито един жребец, който да не мога да победея — заяви Ел Язид и маслиненият цвят на кожата му придоби морав оттенък. — Кристофър повдигна скептично вежди и се загледа в трепкащия мускул на бузата на Язид, който продължи: — Някои хора виждат малкия размер на арабските коне и се заблуждават,

че са слаби. Но арабските коне са бързи и сигурни. Те ще носят ездача си, докато не паднат под него. Знаят как да оцеляват и имат защитата и милостта (барака) на Аллах. — Ел Язид се втренчи в Кристофър и в бледозелените му очи запламтя предизвикателство. — Вероятно сте чувал вече за Фантазията.

— А, да — прекъсна го Робърт. — Фантазията не е ли някакъв вид военни маневри?

— Много повече от това — отвърна гордо султанът. — Тя не прилича на вашите древни турнири. Най-добрите ездачи и воители от нашата армия са ангажирани с една шеговита битка. На широк фронт те настъпват срещу зрителите и когато достигнат до определена точка, спират и изпразват пушките си във въздуха.

— Това сигурно ще бъде много възбуждащо преживяване — каза Робърт.

— Фантазията е истинска демонстрация на силата и уменията на моите поданици, лорд Белмет — отвърна султанът. — И, разбира се, това е нещо, което човек трябва да види сам, за да го оцени напълно. Но вие ще можете лично да се убедите в това утре вечер. Тогава ще видите защо толкова се гордеем с нашите коне и нашите воители. Мохамед Ел Язид ще ръководи Фантазията.

Очите на Ел Язид бяха притворени, когато той се поклони учтиво, но няколко секунди преди престолонаследникът да скрие лицето си от чуждите погледи, Кристофър успя да долови презрителните пламъчета в очите му.

— Какво е мнението ви за това животно? — попита султанът, като насочи вниманието им към един прекрасен сив жребец, който едно кривокрако конярче изведе от кабинката му, за да могат да го огледат. Момчето разкарваше жребеца нагоре-надолу по пътеката и лицето му гореше от гордост, когато конят изпъваше врат и размахваше триумфално опашка.

Когато жребецът спря пред групата мъже, Кристофър прокара ръка по предния му крак и провери неговата сила.

— Възхитителен е, мула Мохамед — каза херцогът и отстъпи крачка назад, за да се полюбува още веднъж на жребеца.

— Сироко ще бъде кралят на арабските коне — заяви Ел Язид. — Някой ден той ще поведе много по-значителни неща от Фантазията.

Във вените му тече кръвта на боен кон. Той ще бъде гордостта на Мароко.

Докато момчето отвеждаше Сироко обратно в кабинката му, Кристофър зърна една бяла джелаба да изчезва зад ъгъла. Минута по-късно там се появи глава, обвита в тюрбан, и чифт очи, които го преследваха от момента, в който за първи път се взря в тях.

— Има и още няколко други коне, които трябва да видите, лорд Стонтън — каза султанът.

— За мен ще бъде голяма чест, велики мула. Но днес имам намерението да поия. Ако смея да помоля за вашата снизходителност, бих предпочел да ги разгледам по-късно.

— Естествено — отвърна султанът с разбиране. — Ездата е винаги за предпочитане. Давам ви свободата да си изберете, който искате от моите коне. Ще се видим тази вечер, лорд Стонтън — добави той и лицето му помръкна леко. — Има някои точки от търговското споразумение между нашите две страни, които трябва да бъдат обмислени.

— Наистина има, мула — каза Кристофър, наблюдавайки подшитата в алено джелаба иззад покрития със скъпоценности тюрбан на султана.

ГЛАВА 4

Кристофър изчака останалите мъже да изчезнат в прохладната тъмнина на конюшната, след това се обърна към Ариел, която се присъедини към него пред кабинката на Сироко. Тя беше облечена в свободни памучни панталони и алена роба на кралската гвардия. Бялата тъкан на панталоните ѝ беше натикана в меки кожени ботуши, а черният пояс, който опасваше туниката, подчертаваше стройната ѝ фигура. Снежнбял тюрбан увенчаваше главата ѝ и придаваше завършен вид на целия този маскарад. Облечена в ярдове памук, тя беше толкова хубава, колкото и в леката копринена наметка, когато я видя да танцува.

— Казах, че трябва да се подготвиш за яздене, а не да се облечеш за пътуване в пустинята — подразни я добродушно той.

— Да не би да смяташ, че трябваше да дойда с евнуха си, Зиад, и да обявя на султана, че съм решила да се покажа на сцената? — попита раздразнено тя. — Това би било равносилно на молба да бъда затворена в стаите си, докато не се омъжа. Сега, ако има да ми казваш нещо, моля те, направи го, преди да е дошъл някой.

— Именно затова предложих да пояздим.

Ариел му хвърли ядосан поглед.

— Нямам кон, мистър Стонтън.

— Можеш ли да яздиш?

— Мога. Макар че минаха доста години, откакто майка ми ме взе за последен път на езда — каза тя неуверено. — Може и да съм забравила по-голямата част от това, което знаех.

— Ще си го спомниш много бързо — изрече Кристофър с раздразнителна самоувереност. Конярчето изникна като по чудо, изгледа бегло Ариел и се затича да изпълни нарежданията на Кристофър да оседлае някоя по-кротка кобила.

— Преди малко говореше с принц Язид — започна Ариел, неспособна да потисне интереса в себе си. — Как го намираш?

— Смятам, че е избухлив и незрял — заяви откровено Кристофър.

Ариел вирна гордо глава.

— Някой ден Язид ще стане султан и с основание смята, че султанът може да се държи по подобен начин. Не е ли същото и с вашия крал Джордж?

— Не до такава степен — отвърна натъртено Кристофър.

— Язид не може да не бъде такъв, какъвто е. — Ариел махна с ръка. — Майка му е вложила в него грандиозни идеи, още от детските му години. Тя трепери над него и не позволява на никого да забравя, че той ще стане султан. Вероятно знаеш, че майката на султана обикновено разполага с голяма власт, и Дайва жадува за нея.

Когато тя се обърна, за да се качи на коня, Кристофър я повдигна и я сложи на върха на оседланата бяла кобила.

Тя го изгледа учудено.

— Мисля, че се познаваш доста добре с човека, който е наставникът на Мароко.

— Един доста строг наставник.

Ариел му хвърли объркан поглед.

— Не се шегувам, мистър Стонтън. Ние сключихме сделка и бих искала да знам дали изпълни своята част от нея. Това е всичко. Сега, ако нямате нищо против, не можем ли да намерим някое място, където да поговорим на спокойствие.

— Както желаете, лейди Ариел. — Кристофър се метна на арабския жребец, доведен от момчето, и подкара встрани от Ариел, която се насочи към главния път.

— Заблуди ли те моят маскарад? — попита тя след минута мълчание.

— Ни най-малко.

Ариел направи обидена детска физиономия.

— Добре тогава, опитах се да си пусна брада и мустаци, за да завърша маскировката си, но не успях. Мисля, че ако разполагах с малко повече време, щях да приготвя някоя подходяща отвара, която да ми помогне в решаването на проблема.

— И това щеше да бъде истинско престъпление. Нищо не трябва да скрива лице като твоето. Нито воал, нито, разбира се, брада. Освен това — добави той нежно — очите ти винаги ще те издават.

Ариел се обърна настрани и се зае с оправянето на дългите алени пискюли, които украсяваха юздите на кобилата.

— Познаваш ли добре Мохамед Ел Язид? — попита внезапно Кристофър. Мускулите на гърба му се напрегнаха неконтролируемо, докато чакаше за отговор, и той се намръщи вътрешно. Какво значение имаше за него как се отнася Ариел Ленъкс към принца? След тази вечер той нямаше да има какво повече да каже на Ариел. Единственото нещо, което ги свързваше сега, бе взаимното желание да се освободят от това смехотворно споразумение, което щеше да доведе до един доста нежелан брак. Трябваше още тази сутрин да й каже, че „херцогът“ се е съгласил да отхвърли предложението на султана, и да приключи с цялата тази история.

В действителност обаче не можеше да направи това. Поне засега Кристофър не беше говорил още с Мохамед Бен Абдулах по този въпрос. Проблемът трябваше да бъде обсъден тази вечер, а единственото нещо, което султанът не обичаше, бе промяната в разписанието му за деня. Когато Мохамед обсъждаше достойнствата на конете, трябваше да се говори само за коне. Не можеше ей така да заговориш изведнъж за брак. Кристофър дори не беше сигурен защо настоя Ариел да поизпрати с него. Той все още нямаше отговор на въпроса й. Погледна я с ъгълчетата на очите си. Въпреки неопитността си, тя седеше на коня толкова гордо и уверено, като всеки берберин воин. Неволна усмивка се плъзна по устните му. В своята самоувереност тя бе още по-прекрасна. Чувстваше се истински привлечен от нея. Не можеше да го отрече. Защо да не й се наслаждаваше, щом имаше пълната възможност да стори това.

— Израснала съм заедно с Язид. Но аз съм само една жена, а той е престолонаследникът. Нямаше много време да се занимава с мен — каза Ариел. — Той и Сюлейман са единствените деца на султана, които са по-възрастни от мен, и когато майка ми пожела да получа образование, аз се обучавах с техните наставници — разбира се, отделно. Всъщност не съм ги виждала, откакто майка ми почина. А сега те са мъже и едва ли ще бъде редно да ги виждам често. Макар че — добави Ариел след кратка пауза — преди не повече от месец видях Язид в библиотеката на султана. Не мисля, че ме позна отначало, а след това не откъсна поглед от мен. Получи се доста неудобно. Не знам защо ти казвам всичко това — внезапно се осъзна тя. — Дори не

трябва да бъде тук. И нямаше да бъде — добави тя, като се втренчи в Кристофър, преди нарочно да извърне очи встрани, — ако това не беше абсолютно необходимо.

Косата ѝ, събрана под тюрбана, само подчертаваше финия овал на лицето ѝ и красотата ѝ разпали пламъка на желанието в стомаха на Кристофър. Погледът му се спря на лебедовата ѝ шия и изведнъж му хрумна, че едва ли има по-подходящо място от това за една пламенна целувка. Точно в този момент тя се обърна, за да го погледне, и в очите ѝ пролича тревога.

— Говорихте с херцога, нали?

— Знам какъв ще бъде отговорът му. Но нека намерим някое показътно място, за да обсъдим това. — Тези полуистини започваха да не се харесват на Кристофър. Трябваше да ѝ каже кой е и да приключи с всичко това.

— Можем да свърнем по пътя за горичката пред нас — му каза Ариел, като посочи към линията от дървета, които започваха точно пред тях. — Отвъд нея има едно място, където можем да спрем. Спомням си го от времето, когато яздехме с мама.

Кристофър не отговори. Той се бореше със съвестта си.

— Обичате ли портокали? — попита Ариел с нотка на гордост, когато навлязоха в горичката. Тя се простираше докдето стигаше погледът им.

— Всеки англичанин би дал царски откуп, за да притежава горичка като тази — каза Кристофър и отхвърли настрани предмета на вътрешния си спор със себе си. — Моите стоки са специално опаковани, заковани в сандъци и обвити с меки подложки. И въпреки това портокалите пристигат в Лондон смачкани, а понякога и развалени. Малко са тези лондончани, които някога са виждали истински портокал.

— Търговец ли сте? — попита Ариел с внезапно избликнал интерес.

— Отчасти — отвърна Кристофър. — Макар че повече не плавам на корабите си.

— А, разбирам.

Кристофър имаше отчетливото усещане, че тя бе разочарована от перспективата да се окаже обикновен капитан на товарни кораби.

— Притежавам цяла флотилия от кораби — продължи той, като едва се сдържа да не се ухили. — Ако се заема с управлението на един кораб, останалите капитани ще престанат да бъдат внимателни.

— В такъв случай наглеждате всичките си кораби? — попита тя, сякаш се опитваше да закотви в съзнанието си образа за неговата работа.

— Това вършат моите надзиратели и менажери.

— Тогава с какво се занимавате вие! — попита тя с известно съмнение.

— Карам всички да си вършат работата, а аз преговарям за пласмента на стоките, които корабите ми носят на борда си.

— Но сега сте в Ел Беди, за да помогнете за сключването на търговския договор?

— Да — отвърна безгрижно Кристофър.

— Следователно ще се върнете в Англия веднага щом херцогът откаже да се ожени за мен.

— По всяка вероятност договорът ще бъде ратифициран и без този брак — предположи той.

— Ако везирите не успеят да се отърват от мен с помощта на този договор, те никога няма да се съгласят на него. Мохамед няма да позволи да се надигнат недоволни гласове. Мирът между племената е нестабилен и не може да бъде подложен на рискове.

Кристофър се замисли мълчаливо върху тази информация. Бяха прекосили портокаловата горичка и сега минаваха през серия от малки паркове. От едната страна минаваше дълга стена от жив плет и Ариел насочи коня си към един малък отвор в него.

Когато се оказаха от другата страна на плета, пред тях заблестя едно кристалночисто езеро, широко около четиридесет метра. Около него цъфтяха дървета и се носеше пролетно ухание. Меките пастелни цветове на дърветата се отразяваха в спокойната вода. От едната страна изкуствен водопад падаше на каскади в езерото. От другата страна се намираше един уютен павилион.

— Тук всичко е толкова прекрасно, колкото си го спомням — пое си дъх Ариел, докато попиваше чудната гледка.

Кристофър я погледна и кимна. Тя едва ли знаеше предназначението на този уединен павилион с водопада и езерото, помисли си той. Скочи от жребеца и я свали леко на земята, като

остави конете да пасат по килима от есмералдова трева. Ариел тръгна пред него и го поведе направо към павилиона. Тя влезе под купола му и го пресече към по-близката до езерото страна, където три мраморни стъпала слизаха право във водата.

Кристофър я наблюдаваше как седна на горното стъпало и започна да смъква първо единия, а след това и другия ботуш. Тя нави памучните си панталони до коленете и откри прекрасно оформени и леко загорели крака.

Кристофър тъкмо си представяше гледката на загорелия от слънцето цвят на кожата и над гази част от краката ѝ, която бе открила, когато тя свали тюрбана си и го захвърли до ботушите. Плитката ѝ се измъкна от затвора си като бронзово въже. Ариел повдигна ръце към тила и прокара пръсти през дебелия букли, бавно наклони глава назад и ги освободи. Той стоеше замръзнал над нея. Споменът за това, как се намираше в прегръдките му, изплува в съзнанието му и дланта на ръката му внезапно закопня за нежната ѝ кожа. Всяко нейно движение бе съблазнително и очарователно, макар той да знаеше, че жестовите ѝ са абсолютно невинни, че тя не желаше да прибавя жарава към огъня на желанието, който бушуваше в него.

Всичко в природата му крещеше да я вземе в прегръдките си и я притисне към себе си, да я остави да види силата, която нейната красота и съблазнително очарование пробуждаха в него. Никога през живота му една жена не бе вдъхвала такова желание в него, никога никой не бе изпитвал силата на волята му по такъв влудяващ начин. И той беше готов да ѝ каже, че е свободна от опасността да се омъжи за него! Как можеше да направи това и да задоволи едновременно глада си по нея? Той въздъхна и отстъпи на по-сигурно разстояние до арката на павилиона.

Ариел потопи крака в кристалночистата вода, наслаждавайки се на освежаващата прохлада, и вдишваше опияняващото благоухание на цветоносния въздух. Тя се усмихна на Кристофър, който бе станал необичайно тих.

— Този рай е построен от мула Исмаил като място за срещи — изрече тя и му преразказа историите, които майка ѝ бе съобщила. За първи път от осем години излизаше от двореца и се забавляваше неимоверно.

— Разказват, че той имал над петстотин наложници и почти толкова деца. Винаги когато купувал някоя особено красива наложница, уреждал да я доведат тук за първата ѝ брачна нощ. Не мога да си представя нищо по-хубаво от това да бъдеш тук по залез-слънце, с цветовете, които падат във водата, и шума от водопада, който бърза да се съедини със спокойствието на езерото, със силните ръце, които те притискат... — Ариел изведнъж млъкна и се изчерви, когато съобрази колко по детски вероятно изглеждаше в очите му. Тя погледна към Кристофър. Очите му се бяха стоплили до среднощно синьо и той я наблюдаваше с плашеща я напрегнатост.

— Мечтаеш ли за подобна среща, Ариел? — попита я той с дрезгав глас.

— Не. — Тя се обърна и се загледа в езерото, отказвайки да срещне погледа на хипнотизиращите му очи. Не искаше да повтаря грешката си от предната нощ. — Кажете ми за херцога — помоли тя, като смени темата. — Съгласен ли е с моята молба?

— Да.

Тя се осмели да надзърне към загорялото му лице и за свое облекчение откри, че странното напрежение се бе стопило, макар очите му все още да бяха тъмни и замечтани.

— Ще се закълнете ли в това?

Кристофър кимна.

— Херцогът смята, че трябва да убедим султана и неговите съветници да подпишат договора без този брак, защото подобно на теб, Ариел, той не е заинтересуван от политически брак по сметка.

— Няма ли нужда от моите имения, или от престижа, който моето име може да му донесе? — Кристофър се засмя и Ариел го изгледа раздразнено. — Султанът ми каза, че притежавам имения и къщи с голяма стойност по цяла Англия и че перспективата за брак с графиня, която освен това е и повереница на великия султан, ме превръща в добра партия за всеки англичанин.

— Прибери си ноктите, малка тигрице — изсмя се той. — Не исках да те обидя. Но домът Ейвън е много древен. Самият херцог има повече имения, отколкото би желал. А що се отнася до парите — продължи той и на лицето му падна тъмна сянка, — женитбата за пари е най-лесното нещо за него. Можеше да го направи преди много време, но не е такъв човек.

— Сигурно го харесвате — каза тихо тя.

Кристофър отново се засмя. Този път обаче в гласа му прозвуча цинизъм.

— Понякога не съм съвсем сигурен кой всъщност е той. — Той спря за момент. — Защо съветът няма да одобри договора без този брак?

Ариел сви рамене.

— Той прилича на договорите с Франция и Америка: търговско споразумение, което предполага взаимноизгодна размяна на стоки. — Кристофър кимна и Ариел продължи. — Султанът смята, че тези договори са много благоприятни за Мароко. Казва, че трябва да си сътрудничим с другите страни, ако искаме Магреб да процъфтява.

— А везирите?

— Тяхното мнение зависи от племенната им принадлежност. Съществуват много различни мнения.

— А какво смята Язид?

— Не знам какво мисли Язид за договора — отвърна тя и наклони замислено глава на една страна. — Но той не е съгласен със султана, че можем да процъфтяваме чрез търговия. Чух случайно как спорят по този въпрос. Язид твърди, че Мароко трябва да презира останалите страни. Той казва, че те ни правят по-слаби.

— А какво мислиш ти, моя очарователна политичке? — попита Кристофър с лукава усмивка.

— Не знам достатъчно, за да ви отговоря — отговори Ариел и се изчерви.

— Нямах ли определено мнение за политиката на настойника си?

— Мисля само, че е прав, докато Язид е — как да се изразя? — неопитен — промълви Ариел след дълга пауза. Не искаше да критикува Язид, макар че в течение на последните години едва ли бе разменяла повече от няколко думи с него. Изпитваше почти сестрински чувства към него. От друга страна, не биваше да позволява на никого, особено на човек от чужда делегация, да смята, че не зачита мнението на престолонаследника. — Уверена съм, че след няколко години той ще се доближи по-плътнo до позицията на султана.

— Не съм много сигурен, че принцът заслужава подобна лоялност, Ариел, макар че те поздравявам за нея. Не е толкова често

срещано явление някой да е способен да види недостатъците на чуждия характер и да му ги прости.

Затоплена от нежните нотки в гласа му, Ариел се вгледа в опустошително красивото лице на Кристофър, след това насочи поглед встрани, към златните рибки, които храбро играеха около пръстите на краката ѝ. Нещо я предупреждаваше, че трябва веднага да стане и да си тръгне. Кристофър бе сдържал обещанието си и бе убедил херцога да се откаже от брака, като ѝ върне свободата. Нямаше повече неща за казване, както липсваше и особена причина да се разнежва от прохладния допир на водата.

Но слънцето все още бе високо в небето, а можеха да минат още осем години, преди да се върне отново при езерото на срещите. Точно сега Кристофър ѝ напомняше за султана с начинът, по който я разпитваше за нейните мисли и проявяваше интерес към това, което правеше. Щеше да ѝ хареса, ако Кристофър Стонтън ѝ предложеше още едно следобедно пътешествие. Но той беше англичанин и неверник. Колко добре беше, че днес пътищата им се разделяха и никога нямаше да се кръстосат отново.

Сърцето на Ариел подскочи, когато пръстите на Кристофър погалиха страната ѝ. Дори не беше забелязала, че е напуснал мястото под арката и бе коленичел до нея. Очите му отново бяха станали тъмни и напрегнати.

— Мисля, че е по-добре да демонстрираш лоялността си към някого, който би те уважавал в същата степен. Някой, който би могъл да ти покаже истинската магия на това място.

Ариел разбра, че той се готвеше да я целуне отново. Освен това долавяше смътно, че нещо повече от усещането за неговите устни, прилепнали до нейните, я привлече към него и я накара да приеме целувката му въпреки предишното ѝ решение. Той беше красив и остроумен, и този следобед я бе накарал да се почувства ценна, така както никой друг не го бе правил от смъртта на майка ѝ. Скоро той щеше да си отиде — ако не утре, то вдругиден. Ариел желаше да се опива от спомена за този следобед. Желаше целувка, която да не е част от сделката. Целувка, която да е истинска. И погълната от среднощните дълбини на очите му, тя разбра, че тази целувка ще бъде истинска.

Тя положи ръка на ръкава му, когато той я взе в прегръдките си и повдигна лицето ѝ към себе си, жаден да опита отново вкуса на целувката ѝ. Погледът ѝ срещна неговия и Ариел помисли лениво, че в очите му се отразяваха дълбоките преживявания на човек, който е на ръба да се отдаде на безкрайно сладко мъчение. Беше изтъкан от противоречия. Здрави жили и мускули. Меки като кадифе сини очи. Енергичен, смел и искащ. Нежен, топъл и очароващ...

След това устните му докоснаха нейните и всички мисли отлетяха, прогонени от нежната топлина на устата му.

Ръцете на Ариел се обвиха около врата му. Връхчетата на пръстите ѝ докоснаха косата му и се заровиха дълбоко в копирената ѝ мекота, докато тялото ѝ приемаше очертанията на неговото тяло. Допирът му възпламени огъня на желанието в нея и тя се разтопи в неговата горещина, приемайки нова форма подобно на разтопен восък. Беше същото като предишната нощ. Тя беше отровена от него. Едната целувка се превърна в хиляди. Той покриваше лицето ѝ с тяхната топлина. Очите ѝ. Веждите ѝ. Чувствителното място, където челюстта ѝ срещаше раковината на ухото.

В нея се зароди един неопределим подтик. Възбуждащ. Опияняващ. Всепоглъщащ. Миглите ѝ трептяха като крилца на пеперуда, когато целувките му обсипваха врата ѝ. След това устните му отново потърсиха нейните, този път по-настойчиво. Езикът му сновеше по зъбите ѝ, опипваше вътрешната страна на устните ѝ, след това се втурваше навътре, възбуждаше езика ѝ и пораждаше нови усещания, които разтърсваха тялото ѝ в конвулсии. Той прибра езика си и ѝ позволи да навлезе в неговата уста. Тя го последва охотно. Пламъкът нарастваше, подхранван от емоциите, които той ѝ бе разкрил, и се издигна до неимоверни висини, подсилван от търсещата му уста, учестеното му дишане и нежните стонове, които той издаде, когато тя смело промъкна отново езика си в неговата уста. Желаете топлината на неговото тяло да се смеси с нейната, да диша заедно с него, да бъде обладана от миризмата му, която поглъщаше уханието на черешовите цветове и прохладата на водата в краката ѝ.

Пръстите му галеха косата ѝ, докато другата му ръка се движеше по нежната закръгленост на хълбоците ѝ, притискаше я към него и скоро достигна до пояса. Връхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха в

предусещане на неговия допир. Той откъсна устата си от нейната, когато разтвори джелабата и откри пълните ѝ, твърди гърди.

— Съблазнителка. — Думата прозвуча като насечен шепот в устата ѝ. Целувките му се спускаха по-ниско, като следяха очертанията на врата ѝ. Езикът му очерта линия по раменете ѝ, а ръката му сграбчи гърдите ѝ. След миг устата му се затвори над стърчащото връхче на гърдата ѝ. Тя простена от неописуемото удоволствие и притисна главата му към себе си с цялата сила, на която бе способна. Той го дразнеше нежно, след това го засмука и — една след друга — трескави тръпки разтърсиха тялото ѝ.

— Моля те — прошепна тя през бушуващата в нея емоция. — Моля те, недей.

Кристофър я погледна с помътнели очи и бавно се отдръпна от нея.

Внезапен студ прониза Ариел, когато един тъмен дъждовен облак закри слънцето. Тя все още гореше и внезапният вятър посипа тялото ѝ със студени иглички. Оправи дрехите си и постави пояса на мястото му. Как можеше да се чувства толкова прекрасно, и само миг по-късно — толкова отчаяна? — питаше се тя, като се опитваше да успокои дишането си. И защо мъжът, който запали този бушуващ огън в нея, сега седеше до нея с пръсти, заровени в косата си, там, където преди малко бяха нейните, и с такова изражение на лицето, сякаш бе срещнал смъртта си?

— По-добре е да се връщаме — каза Кристофър, като кимна към натрупващите се черни облаци.

Ариел се съгласи мълчаливо и започна да обува ботушите си. Докато навиваше косата на главата си и умело увиваше дългия бял плат, като по такъв начин възстановяваше очертанията на захвърления тюрбан, Кристофър пазеше зловещо мълчание. Тя привърши с тоалета си и се насочи към кобилата си. Почувства, че Кристофър се намира зад нея, но се метна в седлото, преди да успее да ѝ предложи помощта си. Разочарована и ядосана, Ариел обърна кобилата и се запромъква през кипарисите, без да го чака.

Кристофър сви устни в тънка линия и възседна коня си. Той лесно настигна Ариел и заязди мълчаливо край нея. Беше действал като последния глупак, си каза ядосано той. Откраднатата целувка вчера бе просто акт на любопитство, и само по себе си това бе вече

нещо лошо. Но да се предаде на очарованието на Ариел днес, когато се готвеше да откаже предложението на настойника ѝ, бе нещо много повече от глупост.

Само да не беше толкова невинно съблазнителна, мислеше си той, като се взираше в клоните на портокаловите дървета, които вятърът бе започнал безмилостно да шибва. Как можеше да не осъзнава, че представлява огромна съблазън за него, докато стоеше с голи крака и с водопада от злато, който се спускаше по гърба ѝ? Той смяташе само да ѝ съобщи решението на „херцога“ да не се жени за нея. Вместо това се лиши от малкото останал му разум заради вкуса на целувките ѝ. Вкусът на желанието, на което тя бе отвърнала с пълна сила.

Ариел бе посрещнала неговите ласки с неочаквана страст. Все още усещаше допира на бедрата ѝ до тялото си, нежната закръгленост на задните ѝ части в ръката си и начина, по който езикът ѝ го влудяваше със стремителните си търсения. Толкова я желаше тогава, че нямаше да се спре пред нищо.

И тя щеше да го последва.

Нещо му подсказваше именно това.

Единствено неговото колебание я изплаши. Иначе в този момент той вече щеше да излива семето си в нея.

Кристофър изстена и прогони мъчителната картина от съзнанието си. Стисна челюсти в безсилна ярост, когато първите дъждовни капки забарабаниха по лицето му. Това беше невъзможно! Той не искаше да се ожени за нея. Беше ѝ казал — при това бе дал честната си дума, — че херцогът на Ейвън ще отхвърли предложението на султана. Поведението му бе доста незряло. Беше позволил на собствените си желания да надмогнат чувството му за здрав смисъл, една волност, която Кристофър никога не си бе позволявал. Подобни отстъпки водеха само до нещастия, нещо, в което много пъти бе имал възможност да се убеди.

Небето се раздра като разпран мях. На няколко крачки пред него Ариел гонеше кобилата си в галоп към конюшните. Кристофър я гледаше как се отдалечава и придържаше нервния си жребец, когато светкавица разцепи потъмнялото небе, последвана от застрашителния трясък на гръмотевицата. Изля се истински потоп, който се сипеше безмилостно върху коня и неговия ездач. Кристофър стоеше на едно

място, възправяйки решимостта си срещу развилнялата се буря. Желаше Ариел Ленъкс, не можеше да отрече това, а и тя го желаше.

Но той не можеше да си позволи това. Не и на цената, която искаше султанът.

И Ариел, разбира се, също не го искаше.

Това няма да се случи повече, закле се той, когато още една светкавица разцепи почернялото небе. Тази вечер щеше да каже на султана, че няма да има никакъв брак, и неговата златна съблазнителка завинаги щеше да изчезне от живота му. Кристофър дръпна юздите, обърна жребеца по посока на двореца, и кон и ездач се понесоха напред като един, готови да избягат поне от дъжда.

ГЛАВА 5

Кристофър се завърна в апартамента си прогизнал до кости от дъжда, но горещата баня и брендито, които заповяда веднага да му приготвят, му помогнаха да възвърне доброто си настроение. Той напъха краищата на ризата си в бричовите и започна да се подготвя за срещата си с Мохамед Бен Абдулах. Напомняше си, че в света има много други жени и че той не трябва да взима ирационални решения заради тази особено предизвикателна фея, без значение колко красива и страдна бе тя. Беше се спрял на средата на стаята, за да облече зеленото си сако, когато на вратата се почука. Преди да може да отговори, вратата се отвори и на прага застана Фатим, с ръце на кръста, развяваща се джелаба и тюрбан на главата.

— Не можах да повярвам, когато мула Мохамед Бен Абдулах, великият султан на Мароко, спомена името ти! Трябваше да се убедя сам и сега пред себе си виждам потвърждение на неговите думи. Благословен да си! — извика Фатим и вдигна ентусиазирано ръце, като междувременно прекосяваше стаята. — Добре дошъл, сине на бащината ми шатра. Аллах ми се усмихна днес!

Планинският берберин сграбчи Кристофър за кръста и го придърпа към себе си в силна прегръдка. Кристофър му отвърна, истински доволен от неговото неочаквано появяване.

— Фатим, какво правиш тук? — попита той брадатия млад мъж, като отстъпи назад.

— О! По молба на баща ми дойдох да говоря с великия султан. Страхувам се обаче, че не му нося добри новини. Както и да е, не се тревожи за това. Дай да те погледна! — Той се усмихна до уши, преди отново да вземе Кристофър в прегръдките си. — Майка ми и сестрите ми много ще се разочароват, когато разберат, че си бил в Мароко и не си се обадил — каза Фатим и укорително поклати глава. — Трябва да ми дадеш някакво извинение, с което да мога да ги успокоя, като се върна.

— Имах намерение да дойда веднага щом намеря няколко свободни дни. Сега обаче работя за краля, така че не разполагам с времето си.

— Е, в края на краищата могат да се задоволят и с това. — Той сви рамене. — Но трябва да спазиш клетвата си и да дойдеш, иначе животът ми ще бъде безсмислен, братко. — Той повдигна благоговейно очи. — Предупреждавам те, че сестрите ми не спират да се карат коя ще се омъжи за теб и ще стане велика английска султанка. Казах им, че няма да се ожениш, докато не станеш посивял старец, за което време те ще бъдат вече много години омъжени, с много пиленца, за които да се грижат.

Кристофър се засмя и се зае с ботушите си, докато Фатим се намести в отсрещното кресло и опъна безгрижно крака.

— Всяка година, когато стават на възраст и баща ми ги омъжва, си мисля, че животът ми най-после ще потече по-спокойно — продължи Фатим със страдалческо лице. — Но по-възрастните живеят наблизо и ни посещават често. А по-младите! Кълна се, че са по-здрави от другите. Няма покой за мен. Аллах е моят създател, но животът с десет сестри е истинско мъчение. Не мога да разбера как Великия и Единствения е могъл да пропусне да ме дари поне с един брат, за да мога да се защитавам от това женско нашествие.

Кристофър се отпусна в креслото, потупвайки от бreme на време по коленете си, като наблюдаваше обхванатото от щастие лице на Фатим.

— Бих ти помогнал, ако можех, Фатим, но се опасявам, че едва ли трябва да разчиташ на мен да те освободя от сестрите ти. Освен това мисля, че си щастлив от тяхната обич.

Фатим се ухили широко.

— Това е почти като да притежаваш харем, нали? И то без никакви разходи. Предполагам обаче, че трябва да се доверяваме на мъдростта на Аллах и да понасяме изпитанията както можем. Сега — каза той и скочи от креслото, — кажи ми каква работа имаш да вършиш за твоя крал.

Кристофър повдигна рамене.

— Чичо ми води преговори за сключването на търговски договор между Англия и Мароко. Помоли ме да го придружа, защото знаеше, че добре познавам страната.

— Значи братът на баща ти смята, че може да има някакви неприятности, свързани с този договор?

— Съпругът на сестрата на майка ми — поправи се Кристофър, тъй като вместо арабската дума за вуйчо бе употребил общата английска дума за чичо — може би просто иска да поуспокои съвета на везирите, като се възползва от знанията, които мога да му дам.

— Този твой вуйчо е мъдър човек — заяви Фатим въодушевено. — Благословен да е, че те е докарал тук.

— Поради информацията, която носиш за султана ли? — попита Кристофър, но веднага добави: — Ако баща ти те е заклел да мълчиш, аз ще разбера, Фатим.

— Аз ти се доверявам напълно. Има ли нещо ценно, което не бих могъл да ти кажа? — попита той обидено. — Не! Разбира се, че няма! — Фатим прекоси стаята със забързани крачки. — Ние сме братя по клетва. Сред берберите тази връзка е дори по-силна от кръвната. — Той погледна Кристофър и се засмя. — Но, разбира се, ти си твърде честен, за да кажеш на когото и да било нещо и по такъв начин да ме обезчестиш. Така че твоята забележка не ме обижда.

— Радвам се да чуя това — отбеляза Кристофър, впил поглед в свръхентусиазирания млад човек. — Може би ще ми кажеш какво е съобщението на баща ти, преди да се преоблека за вечеря?

— Разбира се! Преди десет дена баща ми бе извикан на съвета на берберите — *Билад Ал Сиба*.

— Той се свиква няколко пъти в годината — вметна Кристофър.

— Да, това е вярно, братко. Но докато бил там, баща ми подчул някои разговори относно настроенията в *Билад Ал Махзан*. Знаеш, че нашите градове се управляват от правителството на султана. Махзанът се състои от водачите на градовете, докато *Билад Ал Сиба* е съставен от вождовете на планинските берберски племена. Ние сме свободни да правим каквото пожелаем, стига само да не нарушаваме законите на султана.

Кристофър кимна. Той беше запознат с всичко, което му казваше Фатим, но вниманието му бе привлечено от това, за което намекваше младият берберин. Бащата на Фатим, халиф Ал Рашид, беше сред най-могъщите и уважавани берберски *кауди*^[1] вожд на племе, което наброяваше над хиляда души. Фактът, че бе *подслушал* някакъв

разговор за Билад Ал Махзан, правеше този слух много по-опасен, отколкото ако му бяха казали открито за намеренията на везирите.

— Хората, които баща ми подслушал, говорили за бунт. Това не е нещо необикновено. В Мароко винаги са съществували метежни настроения. Когато не можем да мечтаем за свобода, ние ставаме отчаяни като пленена пеперуда. Но думите, които баща ми чул да изричат тези хора, били точни и добре обмислени. Тук не става дума за мечти на изкуфели старци. Говорили са за собствената гвардия на султана. Бухарците.

— Черната гвардия? — Кристофър се вгледа внимателно в тъмните бадемови очи на Фатим.

— Точно така — отвърна Фатим. — Дори баща ми не е могъл да повярва на собствените си уши. Благословията на Аллах, който пази нашия султан, е повела баща ми близо до тези хора. Иначе е нямало да ги чуе. Никой не би посмял да говори подобни неща против Мохамед Бен Абдулах в присъствието на баща ми.

— Следователно халиф Ал Рашид може да потвърди съществуването на конспирация?

Фатим кимна.

Кристофър сви пръсти под брадичката си и се загледа в нарисуваната кана.

— Какво каза мула Мохамед, когато му предаде съобщението на баща си?

Фатим разтегна устни в слаба усмивка.

— Много малко неща. Не предполагам, че е пожелал да ми се довери. Той ме изслуша и изпрати благопожеланията си за дълъг живот на баща ми.

— С бухарците в двореца бунтът може да успее, преди да започне войната — каза тихо Кристофър.

— Такива бяха и думите на баща ми. Това ще бъдат трагични времена за нашата страна, защото е повече от сигурно, че заедно с Мохамед Бен Абдулах ще бъдат унищожени жените и децата му. Който и да предвожда бухарците, едва ли ще остави жива някоя бременна наложница. Не трябва да има наследници.

Или повереници, помисли си Кристофър, ако везирите бяха замесени в заговора. Образът на Ариел, бореща се с узурпаторите на върховната власт в страната, зае изцяло съзнанието му. Не се

съмняваше, че тя ще се бори, а борческият дух не беше нещо, което ислямските воители ценяха в жените. Щяха да избият гордостта ѝ, ако я хванеха. А те щяха да я хванат, ако бухарците успеяха да извършат преврата в стените на Ел Беди.

— Добре, че дойде, Фатим. Може би с това спасяваш султана и неговото правителство.

— Добре е, че вуйчо ти те е взел със себе си — отвърна берберският принц. — Той трябва да работи бързо, за да осигури договора на вашия крал, и може би ще поиска да се махне по-бързо от тук и да поеме по пътища, които са неизвестни за повечето пътешественици. Пътища, които са познати на теб обаче.

— Робърт не е човек, който ще побегне пред опасностите, ако може да предложи помощта си, от какъвто и род да е тя.

— Тогава той има сърце на воин, също като теб, братко мой, макар да не ти е кръвен чичо.

Кристофър кимна разсеяно.

— Можеш да се увериш сам.

— Така ли! Значи ще присъствам на вашата среща?

— Освен ако нямаш други планове. Но дори и да имаш, ще трябва да ги промениш. Трябва да уведоим Робърт за посланието на баща ти до султана.

— Аз ще бъда на твоя страна, както винаги, братко — обяви младият берберин и тръгна след Кристофър, който не можа да дочака витиевият му отговор.

Половин час по-късно Робърт бе осведомен от Фатим за всичко, което бе съобщено и на султана. Но реакцията му бе много по-сдържана, отколкото очакваше Кристофър. Той крачеше нервно из стаята и спираше от време на време, за да погледне през прозореца в тъмната нощ, сякаш очакваше да види някой бухарец да слухти на балкона.

— Най-доброто нещо, което можем да направим — казваше Робърт, — е да подпишем договора колкото може по-скоро. Тогава ние ще имаме законен предлог да помагаме на Мохамед. Англия би могла да изпрати оръжие в негова подкрепа.

— Не е толкова просто — възрази Кристофър. — Бунтът променя нещата.

— Може би ще минат седмици и месеци, преди да излезе нещо — отвърна Робърт. — Освен това не е наша работа да се месим в техните дела. Мохамед е предупреден навреме. Естествено той ще се погрижи да събере водачите на бунта и да ги обезвреди.

— Баща ми може да потвърди, че се планира бунт — намеси се Фатим, — но не може да каже кои са водачите му.

— Той трябва само да убеди няколко от бухарците, че е в техен интерес да назоват името на техния предводител. Смятам, че подобен начин на убеждаване е една от силните страни на вашето правителство.

— Когато страшният мула Исмаил властваше като султан, нещата наистина стояха така. Но Мохамед Бен Абдулах е просветен монарх. Той не може да понася традициите, които сам нарича „варварски“. Исмаил убиваше за собствено удоволствие, но нашият велик султан не постъпва по този начин. Вероятно сами сте се убедили в това.

Робърт пресече възбудено стаята.

— През последните два часа открих, че между везирите съществуват определени разногласия относно този договор. Както изглежда, единственото нещо, което може да спаси нашата мисия тук, е перспективата султанската повереница да се омъжи. А именно това няма да стане — завърши той, като се изправи пред Кристофър. — Знам, че си прекарал доста време в Мароко, Кристофър. Намесата в техните вътрешни дела сега ще бъде равностилна на самоубийство. Трябва да помниш, че тук ти представяш краля и трябва да правиш това, което е добро за Англия. Именно такива са съображенията и на султана.

Кристофър се обърна към Робърт. На лицето му бе изписано ледено спокойствие.

— Имам да свърша нещо — каза той и се насочи към вратата. — Извини ме. — След това се обърна към Фатим и добави: — Можем ли да се срещнем в моята стая по-късно тази вечер?

Берберинът кимна.

— Добре.

Робърт гледаше замислено след него.

— Кристофър, за бога, този път послушай съвета ми. Ти си само човек; какво би могъл да направиш?

— Ще ти обясня по-късно, Робърт — изрече Кристофър, без да се обръща назад. — Има някои фрагменти от мозайката, които все още не си виждал.

Блестящата приемна на султана бе гореща и задушна. От благоуханните пръчици за горене към тавана се извиваше пушек, не тревожен от вятъра, тъй като прозорците бяха затворени поради очаквания повторен дъжд. Докато чакаше султана, Кристофър отново премисли ходовете, които се готвеше да предприеме. Този следобед той смяташе, че поройният дъжд е изтрил Ариел Ленъкс от неговия живот. Сега перспективата за техния брак отново ставаше заплашително реална, при това много по-комплицирана. Кристофър не хранеше никакви илюзии относно съдбата на Ариел, ако останеше в Ел Беди. Той не познаваше имената или лицата на нейните противници, но те съществуваха. Между везирите, които искаха да я премахнат от пътя си, и бухарците, които бяха готови да устроят кървава баня в двореца, тя нямаше никакъв шанс да оцелее. Тази сутрин той беше казал, че няма да се наложи да се омъжи за херцога, но ако съдържеше обещанието си, нейната златна красота щеше да повехне твърде скоро.

Проклятие! — изруга той на себе си. Нямаше да ѝ позволи да се срещне с подобна зла участ. Образът на огромните ѝ златно кадифени очи, отразяващи брилянтната светлина на следобедното слънце, не излизаше от съзнанието му. Тук ставаше дума за нещо повече от това да спаси живота ѝ. Той я желаше. И силата на това желание бе нещо ново за него. Нещо, което не бе изпитвал към никоя друга жена. Единственият проблем бе, че тя не го искаше, а неговата мъжка гордост не му позволяваше да встъпи в брак с жена, която се ужасяваше от самата идея да се омъжи за един херцог.

Възможността да влезе в едно от най-изисканите английски семейства, което притежаваше дузина имения и повече от милион акра земя под своя протекция, изобщо не можеше да се разглежда като зла участ. Безброй майки подготвяха дъщерите си за началото на лондонския сезон, като раздухваха в тях пламъка на надеждата. И ако грижливо замисляните им планове успеяха, именно тяхната сладка дъщеря, натруфена и ръбеста, щеше да го поведе към така желания олтар.

Според самия Кристофър това си беше загубено време. Той наблюдаваше с кисело наслаждение амбициозните майки, които тикаха по време на сезона дъщерите си в ръцете му. Дебютантките му напомняха за ято трепкащи чинки, с нервното си бърборене и надценявана девственост. По време на първия бал от годината те неизменно си проправяха път към него, като се преструваха, че не го забелязват, докато се окажеха лице в лице и той не можеше повече да ги игнорира, без да навреди на репутацията си като човек с маниери. Кристофър учтиво изслушваше опитите им да го заговорят, засипван с тъпи въпроси за времето, привидно очарован от новите им дрехи, обливан с прозрачни комплименти, докато при първа възможност той не ги предаваше на някой друг, който щеше да понася бръщолевенето им значително по-охотно.

— О, боже, какви мускули имате, ваша милост — му бе казала една брюнетка само преди няколко месеца. Размахвайки ветрило пред лицето си, тя гледаше към него с огромните си сини очи.

— Благодаря ви, мис Уестбрук — отвърна Кристофър с насмешлив поклон.

— Сигурно се упражнявате доста упорито. Да не сте боксьор?

— Не ви ли е известна неговата репутация? — намеси се компаньонът на Кристофър.

— Не, защо? — пое си дъх младата дама и очите ѝ се разшириха от възбуда.

— Херцогът е известен развратник, мис Уестбрук — продължи лорд Смитстън, сякаш водеше обикновен разговор. — Това е единственото упражнение, с което се занимава в компанията на млади, невинни девизи, които са подходящи за неговата физика.

Мелинда Уестбрук си пое дъх в парализиращ ужас и се втренчи в широките плещи на Кристофър, сякаш там внезапно се бе появило извиващо се влечуго.

— Аз... Не мога да си представя... — заекваше тя.

— Може би ще имам удоволствието да се разходя с вас из градината, мис Уестбрук? — попита Кристофър с язвителна усмивка и повдигна едната си вежда. Окончателно подплашената мис Уестбрук изпищя от ужас и се хвърли в обятията на майка си, докато Кристофър

отметна глава и се засмя гръмогласно. — Наистина не трябваше, Майкъл, но все пак ти благодаря.

— Не мисли за това, Кристофър. Сигурно се е напишкала в прекрасните си розови пантофки. Още един от тези твои презрителни погледи, и тя щеше да се обърне и избяга накрай света. Аз просто придадох хумористична окраска на неизбежното.

— Тази нощ ще плъзнат слухове за мен като за най-големия развратник — коментира Кристофър сухо, като забеляза осъдителните погледи, които вече му хвърляха.

— Ако те беше грижа за слуховете, щеше още преди години да си промениш поведението — засмя се Майкъл Смитсън и двамата се насочиха към игралната зала.

Колко по-различна бе Ариел от тези празни кукли, помисли си Кристофър. Толкова, колкото и от жените, които имаха романтична връзка с него през последните години. Обожаваше да държи някоя ослепителна красавица в ръцете и леглото си. Това наистина беше достатъчно. Но прекрасните жени в леглото му бяха опитни любовници, които се наслаждаваха на неговата мъжественост и умееха да сдържат претенциите си. Когато флиртът завършваше, те си тръгваха по своя път. Кристофър винаги се грижеше любовните му връзки да останат покрити с булото на дискретността и никога не позволяваше на бившата си любовница да си отиде без подходящ ескорт, когато тяхната връзка вече му омръзваше. Имаше на разположение Майкъл Смитсън и Бъркли Уест. И двамата изгаряха от желание да поемат щафетата от Кристофър.

Нито една от тези жени не бе накарала Кристофър дори и за момент да се замисли за брак. А сега трябваше да се ожени за жена, която познаваше не повече от ден, жена, която го разглеждаше брака с херцога на Ейвън като ужасно бедствие. Бедствие, което той се бе закълел да предотврати. При условие че именно Робърт е херцогът. Истината вероятно щеше да промени чувствата ѝ. Кристофър си спомни жестоката решителност на лицето ѝ, когато му каза, че ще анулира това съглашение по какъвто и да било начин, и се намръщи. Естествено, тя беше достатъчно умна, за да разбере, че мечтата ѝ да остане в Ел Беди сега вече нямаше да се сбъдне, каза си той.

Цялата беда се заключаваше в това, че тя бе изключително упорита и едва ли щеше да признае правотата на неговото заключение.

Кристофър нямаше време да продължи тази линия на разсъждения, защото двойната кедрова врата се отвори и в приемната влязоха двама роби, последвани от султана. Мохамед Бен Абдулах зае мястото си около кръглата маса в центъра на стаята, без дори да си даде вид, че забелязва присъствието на Кристофър. По негов сигнал един черен роб постави два навити пергамента на сребърния поднос пред него.

— Лорд Стонтън? — Султанът кимна към документите. Кристофър взе перото, потопи го в мастилницата, а очите му пробягаха по съдържанието на документа и намериха името ѝ, изписано с бързопис: лейди Ариел Ленъкс, маркиза Хърстбек. Той се подписа с дебели букви, след това повтори същата процедура и с втория екземпляр. Султанът направи същото. Робът се придвижи бързо към документите, поръси с пясък свежите подписи и постави разтопен червен восък в долния им край. Подавайки печата на султана, той отстъпи назад, когато Мохамед притисна царствения си печат в топлия восък.

— Готово — усмихна се султанът със задоволство. — Сега нека празнуваме. — Топлият и сладък марокански чай бе разсипан във високи чаши и поднесен на всеки от тях.

Кристофър вдигна чашата си в ответен тост.

— Готово — повтори той.

[1] Благородници (араб.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

— Получихте вашия договор — отбеляза Кристофър, влизайки в салона на покоите на чичо си. Той пренебрегна смущението в погледа на Робърт и преди да си наложи маската на държавен служител, си сипа прилична доза бренди.

— Не ми казваш, че си се съгласил с женитбата? — попита недоверчиво Робърт.

— Забелязва се изненадата ти, Робърт. Мислех, че в твоята област това е строго забранено.

— Всеки политик има своя момент. Но като оставим това настрана, мисля, че и двамата можем да очакваме поздравления — отговори Робърт. Той си наля бренди и вдигна чашата. — За договора! Ще се хареса на крал Джордж. А аз очаквам да срещна маркизата. — Отпи глътка от питието си и добави: — Преди години срещях майка й няколко пъти в Лондон.

Робърт успя някак да пропусне начумерения поглед на Кристофър при тази реплика.

— Истина ли е?

— Откъде по друг начин знам за това, че повереницата на султана е подходяща за теб? Лейди Каролин беше зашеметяващо красива. Нейните очи имаха най-необикновения цвят — почти златни, както аз ги наричам, — и тя напълно завладяваше сърцето на всяка подходяща партия за женитба през онзи сезон.

— А баща й?

Робърт премигна, спомняйки си:

— Евън Ленъкс беше мечтател. О, той беше красив дявол, какъвто трябваше да бъде, за да избяга тя с него. Но аз винаги съм мислил, че той не е истински мъж.

— Какво означава „тя избяга с него“?

— Родителите й не одобряваха тяхната връзка. Имаха доста големи планове за Каролин, а Ленъкс не беше бог знае каква партия, като изключим външния му вид.

— И така, те избягаха?

— Мисля, че според историята, която чух, са се оженили в Денвър и веднага след това са отплували за Европа. Вероятно са планирали да прекарат там медения си месец, докато родителите ѝ се примирят с женитбата. Обаче нямаха шанс. Ленъкс убеди Каролин да пресекат пролива и никой от тях не се завърна.

— Тя е останала тук — отбеляза Кристофър, съобщавайки му историята, която знаеше от Ариел. — Какво всъщност се е случило с него?

Робърт поклати глава:

— Не зная. Около тях имаше много предположения. Носеше се мълвата, че Каролин е тук и е родила дете. Родителите ѝ нито потвърдиха, нито отрекоха. Когато бяха разпитвани без заобикалки за нея, те казваха, че дъщеря им е мъртва.

Кристофър издаде звук на отвращение. Неговият собствен баща бе направил нещо също толкова коварно. Понякога английската аристокрация не бе нищо повече от куп егоистични тирани. Би могъл да преброи на пръсти истинските благородници сред тях. Робърт и Ан, както и неговата майка, се числяха към тях. За нещастие на Ариел нейните родственици не притежаваха тази привилегия.

— Добре, ще имаш късмета да я видиш утре. Надявам се ти и Ан да я забавлявате на вечеря.

Робърт се усмихна:

— Ще ни бъде много приятно.

Беше минало полунощ, когато Кристофър се завърна в стаята си, задоволил любопитството на Робърт с много съкратена версия на сърдечната му промяна. Той отвори вратата и намери Фатим спящ на стол пред огъня. Кристофър прекара пръсти през косата си, прекрачи берберина и го раздруса да се събуди.

— Ще поставиш на изпитание търпението на Аллах, братко — намръщи се Фатим замаяно. — Препусках ден и нощ, за да стигна до султана. После ти ме влачи из палата и ме остави да те чакам, докато отново се зазори. Моята майка нямаше да бъде доволна от теб, ако чуеше това.

— Кажи ѝ, че ще потърся прошка от Аллах заради обида на сина ѝ, Фатим. Но лично аз се съмнявам, че няколко безсънни нощи ще ти причинят трайна вреда.

— Ще видим, братко мой. Сега, надявам се, причината, поради която ме лиши от почивката ми, си заслужава цената, която аз платих. Какво каза султанът? Ако мога да помогна по някакъв начин, трябва да ми кажеш. Запомни! — каза той, когато усмивката се върна на лицето му. — Дължа живота си на теб и трябва да ми предоставиш всяка възможност да ти се отплатя. Такъв е законът на исляма.

— Боя се, че ще трябва да ми останеш длъжник за малко повече, Фатим. Моята работа не е опасна за живота. Ще се женя.

— Ай! — събуди се напълно Фатим, като удари с длан челото си. — Моите сестри сигурно ще поставят главата ми на поднос заедно с овчето месо, когато се върна вкъщи! Моето сърце е изпълнено с радост за теб, братко, въпреки че не мога да повярвам на твоите думи. Коя е жената, пленила сърцето на моя английски брат? Каква връзка има това с нашия велик султан Мохамед Бен Абдулах?

— Чувал ли си за лейди Ариел Ленъкс, султанската повереница? — попита Кристофър, учуден от собствената си гордост при това съобщение.

— Английската султанка? — по мургавото лице на Фатим се разля наслада. — Разбира се! Кои не е седял на огньове край палатки, през изпълнени със звезди нощи, и не е разменял истории за мистериозната английска султанка. Казват, че красотата ѝ съперничи на слънцето. Тя е злато и бронз, и е толкова недосегаема, колкото шепа от топлия пясък на Сахара. — Той прекоси стаята и прегърна Кристофър. — Тя ще стане добра първа жена за теб. Като втора жена, не. Твоята първа жена би направила живота ти непоносим с ревността си.

— Тя ще бъде моята единствена жена, Фатим. Но тя все още не знае за женитбата ни.

— А, това е част от договора, който изработихте! Добра сделка, приятелю. Ние получихме дрехи и муниции, твоят крал получи кожа и плодове, а ти получи хубава жена. Довери ми се, няма да разглася твоето доверие на никого. Но трябва да обещаеш да я вземеш със себе си, когато дойдеш да посетиш майка ми — добави той радостно. — Моето най-чудесно възмездие ще бъде да видя лицата на сестрите ми, когато съобщиш, че взимаш за жена английската султанка.

Кристофър поклати глава.

— Имаш обещанието ми, Фатим. А сега нека двамата с теб поспим. Можем да приключим този разговор сутринта, преди да се прибереш у дома.

— До тогава, братко мой — каза Фатим с последна прегръдка. — Аллах Акбар! Има само един бог, и той е Аллах! — провъзгласи той, като излезе гордо от стаята със завъртане на бялата джелаба.

— По-добре би било да ми придаде малко вдъхновение утре — каза Кристофър в празната стая. Въпреки обясненията си на Робърт и Фатим, той все още трябваше да измисли задоволителен начин да каже на Ариел, че той е херцогът на Ейвън и че е променил решението си относно женитбата с нея.

Ариел постави върху коленете си обърната надолу книгата в кожена подвързия. Тя беше изоставила преди час всеки опит за сън. Лицето и съкрушителната мъжественост на Кристофър Стонтън преследваха мислите ѝ, като правеха съня ѝ, а сега дори и четенето ѝ невъзможни. Тя се сгуши решително по-дълбоко в креслото си и се върна на същата страница от „Хиляда и една нощ“, която бе започнала преди половин час. Но приказката не можа да охлади мислите ѝ.

Султанът от Шехерезада постоянно приемаше лицето на красивия англичанин, докато тя помисли, че ще изкрещи от липсата на контрол върху собствения си ум. Ариел захвърли нетърпеливо книгата и отиде до балконската врата.

Тя се облегна на отворената врата, галена от студения нощен полъх. Локвите от следобедния дъжд се отразяваха на лунната светлина и тя погледна в черното безоблачно небе и мислено намираще звезда по звезда от познатите съзвездия. Погледът ѝ се насочи към Орион, най-любимото от всичките ѝ съзвездия. Тя обичаше легендата за силния воин, с блестящия му, украсен със звезди колан, повесен ниско около хълбоците. Тази вечер ѝ хрумна, че неговите очи трябва да са били сини като пустото небе, когато, преди хиляди години, бе полетял в небесата.

Ариел намота замислено около пръста си едно медено филизче, после го хвърли през рамо с възмущение. Беше постъпила точно като някоя млада принцеса, която закача всеки хубав мъж, който минава под прозореца ѝ. Тя се завърна в стаята и тръгна покрай трепкащия огън към библиотеката. Пръстите ѝ леко докосваха плетената подвързия,

която украсяваше гръбчетата на книгите, плъзгаха се с удоволствие по инкрустираната със седеф спира на герба, галеха неспокойно инкрустираните фигури, докато търсеше това, което желаше.

Накрая, неспособна да намери книгата със стихове, Ариел се изправи и безшумно потропа с върха на пантофа си по дебелия килим. Беше я чела в кабинета на султана, когато Язид високомерно ѝ нареди да излезе, спомни си Ариел накрая. Мълчаливо размишляваше за това как да си вземе обратно книгата. Зиад се бе уединил отдавна, а Чедила, изглежда, отдавна спеше в килията, долепена до стаята на Ариел. Нямаше желание да ги буди. Сигурно щеше да може да отиде незабелязано до библиотеката и да се върне, помисли си Ариел. Не се чувстваше уморена, а имаше цяла нощ пред себе си. Тя взе решение промъкна се през вратата и като хвърли предпазлив поглед във всяка посока, се насочи към библиотеката.

Свещите в стенните канделабри се бяха смалили силно, а палатът беше тайнствено тих в този час. Тя забърза, като се опитваше да отхвърли неизразимото безпокойство, което натежа в стомаха ѝ. Наближи далечния край на коридора и чу, че гласът на Сюлейман се надигна от стълбището. Язидовият глас се присъедини към него, и Ариел припна по-бързо, тъй като не желаше да изслушва техните неизбежни укори, ако я хванеха. Приблизил се до ъгъла, но преди да го заобиколи, поздравите на Сюлейман я спряха.

Тя се обърна неохотно към тях.

— Добре ли си, Ариел? — запита Сюлейман, когато двамата наближиха.

— Благодаря, добре съм, Сюлейман. Само не можах да заспя и мислех да взема нещо за четене от библиотеката на великия мула. — Ариел погледна надолу към върха на нощните си чехли.

— Къде е Зиад? — продължи той. — Не си добре забулена, Ариел.

— Съжалявам, Сюлейман — отговори Ариел, желаейки да избегне колкото може по-бързо това разследване.

— Не я закачай — намеси се Язид. — Тя няма да се подчинява на нашите закони повече. Остави я да се научи да показва себе си като неверническа жена. Тя язди вече така.

Ариел погледна Язид с възмущение.

— Това беше преди много години — укори го Сюлейман. — Тя вече не е непослушно дете, братко мой. Ариел е жена и знае своите задължения.

— Както винаги, братко, ти си много мек. Ариел си въобразява, че е нейно право да излиза навън на кон, непридружена, когато ѝ харесва — подигра се Язид.

— Не бях непридружена, Язид — възрази Ариел с възмущение в гласа.

— Разбира се. Беше в компанията на бъдещия си съпруг, което, предполагам, е, защото не си и помисляла да излизаш без придружител. Но никой ли не ти е казал, Ариел, че дори християните не позволяват на мъж и жена да бъдат сами заедно, докато не си разменят сватбени клетви?

— За какво говориш, Язид? — погледна го внимателно Ариел.

Очите на Сюлейман се движеха въпросително от брат му към нея.

— Язид, сигурен съм, че имаш грешка — настоя той. — Херцогът не би...

— Твоят годеник, Ариел — продължи Язид, като игнорира Сюлейман. — Херцогът на Ейвън. Мъжът, с когото си яздила.

Ариел го гледаше озадачено.

— Няма смисъл да се преструваш. Зная предпочитанията на всички. Херцогът не показва интерес към млади момчета, и твоето глупаво преобличане не е измамило тези, които са ви видели.

— Не съм била с Ейвънския херцог, Язид. — Въпреки силата в гласа ѝ, Ариел се олюля. Това, което загатва Язид, не е възможно, си каза тя. Умът ѝ препускаше безцелно от мисъл на мисъл и тя се опита да обуздае нарастващата си тревога. Как е научил за тяхната езда? Дали навсякъде в двореца си има шпиони, както твърди? И какъв интерес може да представлява тя за него, та да я следи? Мислите ѝ се объркаха като врящ казан, но не можеше да разбере нищо.

— Бях с мистър Кристофър Стонтън. Английски търговец и дипломат, който е тук, за да сключи договора. Не помолих Зиад да ме придружи, защото знаех, че с мистър Стонтън ще бъде в абсолютна безопасност — призна тя накрая. Държеше главата си вдигната, но като видя язвителната усмивка, разстлала се по лицето на Язид, я обзе

ужас. Отвратителното предателство започна да разклаща подредения ѝ свят.

— Ти наистина не знаеше, нали, сладка Ариел? — каза той с фалшиво съчувствие. — Кристофър Стонтън е херцогът на Ейвън. Каквито и истории да измисля за това, че е търговец, те може би не са чисти лъжи, но те е измамил с онова, което е пропуснал да каже.

— Ще бъдеш доволна, Ариел — каза Сюлейман меко. — Той е изтънчен мъж. Султанът е направил добър избор за теб.

Тя гледаше към Сюлейман с объркано недоверие. Как може той да я познава толкова добре и все пак да не я познава никак? Тя не би се омъжила за този мъж, или за който и да е мъж, който би я отвел от Ел Беди. Тук беше домът ѝ. А най-лошото — тя беше измамена от мъжа, на когото се бе доверила. Мъжът, към когото се беше обърнала за помощ. Изречения от миналите два дни бавно започнаха да смразяват ума ѝ и тя осъзна ужасната паяжина от лъжи, която той беше изплел около нея.

Кристофър Стонтън знаеше от момента, в който я срещна, че тя търси Ейвънския херцог. Тя даже беше попитала дали той го познава. Той я беше излъгал. Измамил. Изиграл. Поиска целувка срещу уверението, че ще говори с херцога, като ѝ каза, че херцогът вероятно ще се съгласи да я освободи от женитбата. Херцогът! Той беше херцогът! Лицето на Ариел почервения от възмущение. Най-лошото от всичко бе, че му позволи да я целуне. Бе искала целувките му. Бе стенала, въздишала в обятията му и се опитваше да го притегли към себе си, когато се отдалечаваше. Ариел чувстваше как отвращението ѝ нараства, жлъчно и горчиво в гърлото ѝ, и се страхуваше да не се поболее.

Прикована до мраморната стена, тя беше разтърсена повече, отколкото и в най-безумните си фантазии. Очите ѝ стрелнаха Сюлейман, като търсеше в лицето му опровержение. Но от съчувственото изражение на лицето му беше ясно, че грешката беше нейна.

— Ще промениш решението си, Ариел — каза той, сякаш четеше по израза на очите ѝ. — Един добър съпруг ще ти донесе голямо щастие.

Но Язид я познаваше по-добре. Бледите му зелени очи проникнаха с преценяващ блясък до най-съкровения ѝ мисли и ги

облякоха в думи.

— Той те измами, Ариел. Ти му се довери достатъчно, за да се измъкнеш и да се срещнете насаме, а през цялото време той те е лъгал. — Мургавите му черти бяха омекотени от съчувствие. — Натъжава ме мисълта, че ще се омъжваш за такъв човек, Ариел. Аз бих избрал силен мъж за теб. Някой воин или шариф от мароканския народ. Мъж, който не се бои да каже истината на една жена. Но не ми беше дадено аз да решавам — завърши той с многозначително свиване на рамене.

Гласът ѝ се превърна в шепот:

— Сигурен ли си, че това е един и същи човек?

— Съмняваш се в думата ми? — попита Язид. После сви рамене: — Ейвънският херцог и Кристофър Стонтън са един и същи човек. Не е ли така, Сюлейман?

— Брат ми казва истината, Ариел — отговори Сюлейман. — Ние срещнахме херцога точно тази сутрин. Той беше много зает в кралските конюшни.

Сърцето на Ариел се стегна в пристъп на ярост. Колко глупава е била! Не беше ли достатъчно благоразумна, за да не се доверява на един неверник? Не беше ли научила от баща си колко лъжливи са англичаните. Червиви с лъжи. Тя бе оказала доверие на Кристофър Стонтън. А той го бе използвал срещу нея.

— Сюлейман — гневно заповяда Язид, като му махна с ръка да се отдалечи, — иди в покоите на баща ни. Виж дали още е буден.

Сюлейман кимна почитателно с глава към по-възрастния си брат и изчезна по пътя, по който бяха дошли.

Язид плъзна успокоително ръка около раменете на Ариел и я притегли към себе си, като притисна нежно главата ѝ към гърдите си.

— Може би все още може да се направи нещо, за да прочистим раната от това отровно змийско ухапване.

Ариел се сгуши в прегръдката на Ел Язид, щастлива, че може да намери утешение в силата му, за да скрие срама и яростта си.

— Какво може да бъде направено, Язид? — попита тя и гъсти като сироп сълзи на разкаяние потекоха от очите ѝ.

— Ще направя всичко, което е във възможностите ми, Ариел. Обещавам ти.

Триумф проблесна в дълбините на очите на Мохамед Ел Язид. Пръстите му леко галеха гърба ѝ. Бе съумял да постигне целта си,

мислеше си той, като се усмихваше в тъмнината. Имаше много пътища до победата, но мъдрият човек поема по най-лекия. Той вдигна кичур от косата ѝ между палеца и показалеца си и го потри, като оцени прелестта му. Каква възхитителна награда би била тя. Глупавите английски неверници смятат, че са осигурили техния унизителен договор тази вечер, а баща му мисли, че има лоялността на управителите си. Колко сладка щеше да бъде победата му над тях.

Ще го отпразнува със сладкия нектар на единствената забранена за него жена, мислеше си той със студена усмивка. Ще има безкрайното удоволствие да бъде с нея. Нещо повече, ще се наслади на изкореняването на неверническата ѝ гордост, като я научи да се подчинява.

Ариел погледна към Язид. Той беше богът на юношеството ѝ и през целия си живот тя бе копняла за тази братска привързаност към него. Странно, мислеше тя, а устата ѝ се разтегли в прекрасна, колеблива усмивка, че сега, когато най-много се нуждаеше от съюзник, той дойде да я избави.

— Трябва да ми вярваш, Ариел. Разбери най-сетне, че неверниците са недостойни.

Ариел поклати глава. Думите му бяха като успокоителен балсам за наранената ѝ гордост. Тя отпъди всички спомени за Кристофър, които мислеше, че съществуват, отхвърли ги с пренебрежение настрана като прашни стари паяжини, които нямат място в новото ѝ разбиране и забрави за херцога на Ейвън. Бавно умът ѝ започна да се прояснява, болката в гърдите ѝ стана студена и тежка, усилена от белезите от рани.

— Аз няма да се омъжа за Кристофър Стонтън — зарече се тя, а студената болка в нея нарасна, като заличи всички други мисли за него.

— Няма да е нужно — отговори Язид с тънка усмивка. Ноздрите му трепнаха, а черните зеници на светлите му очи се разшириха, когато тя го погледна в лицето.

— Баща ни не е там — съобщи Сюлейман, като се върна от мисията си.

Язид разхлаби прегръдката си и отдалечи Ариел от себе си.

Сюлейман го погледна странно, после се обърна към Ариел:

— Добре ли си, Ариел?

— Да. Язид обеща... — тя прекъсна думите си, тъй като Язид сложи пръст на устата си, зад гърба на Сюлейман.

— Язид обеща какво? — настоя Сюлейман.

— Нищо — бързо се поправи тя. — Той току-що обеща да говори със султана от мое име.

— Това не е добре. Договорите са подписани. Сега женитбата е закон.

— Кристофър Стонтън е измамник и лъжец, който заговорничи. Султанът не знае това. Язид ще говори с него и аз също ще представя жалбата си. Между нас казано, сигурна съм, че той ще разбере, че трябва да скъса на парчета този унизителен договор. В края на краищата, той е султанът — завърши тя със студен глас.

— Да — отговори спокойно Сюлейман. — Но той също държи на думата си.

— Ти не си наследник на трона. Може би си безсилен да повлияеш на султана, докато Язид е престолонаследник.

Ариел веднага съжали за думите си. Сюлейман винаги я наблюдаваше със снизходителната усмивка на по-стар брат. Но тя не можеше да разбере защо той взема страната на Кристофър Стонтън, когато тя толкова открито презираше идеята за този брак.

— Достатъчно — нареди Язид. — Във всеки случай, нищо не може да бъде направено тази вечер. Върни се в стаята си, Ариел. Сутринта ще говорим отново.

Ариел послушно се върна в стаята си. Но когато ръката ѝ стисна месинговата дръжка на вратата, тя опря чело в студения кедър и въздъхна.

Въпреки изтощението си не би могла да остави нощта да мине, без да запълни пукнатината, която отвори между себе си и Сюлейман. Безмълвно реши да се отвърне от желаното удобство на спалнята и тръгна надолу по коридора.

Когато вратата се отвори, Ариел не беше сигурна как бе стигнала до стаята на Сюлейман. Коленете ѝ се разтрепериха толкова, че не знаеше как успява да се задържи права. Никога не си бе позволявала такава волност с него или Язид. Но Сюлейман не попита защо е на вратата му. Той я хвана за ръката, като я поведе към купа възглавници близо до огъня. Той се сви на възглавница до нея и зачака, като я гледаше с лице, застинало от интерес.

— Какво има? — настоя той. — Бледа си като снега във високия Атлас.

Ариел гледаше надолу към ръцете си, хипнотизирана от пръстите си, докато те отлитаха алените ресни на възглавницата, сякаш независимо от волята ѝ.

— Дойдох да се извиня, Сюлейман.

— Няма нужда, Ариел.

Милата прошка на Сюлейман направи така, сякаш нищо не се бе случило. Ариел стисна очите си, когато сълзите бликнаха между ресниците, потекоха надолу по бузите ѝ и падаха върху здраво заключените ѝ ръце.

— Нямах предвид тези неща... — заекна тя между хлипанията. — Аз се опитах да те нараня. Опитах се да те с-с-спра да не кажеш нещо добро за... — запъна се Ариел, неспособна да накара устните си да оформят името на Кристофър.

— Твоя възлюблен — довърши Сюлейман вместо нея.

Тя го погледна през мократа завеса на сълзите си.

— Трябва ли да го наричаш така?

— Той е именно това.

Ариел го погледна зло. Нямаше повече сила да спори. Нощта вече изглеждаше безкрайна. Всичко, което искаше, бе да спре вихрените мисли в главата си. Всичко, което искаше, бе блажен, спокоен сън.

— Баща ми те обича, Ариел — продължи Сюлейман със съчувствен глас. — Много вечери той ми е говорил за теб. Желанието на майка ти беше да се върнеш в Лондон. Тази женитба ще донесе просперитет за страната ни посредством договора. Не познавам херцога добре, но все пак имам чувството, че е добър и честен човек.

Думите му бяха искрени. Ариел обаче не искаше да ги чуе. Тя гледаше надолу в скута си и напразно се опитваше да върне на повредените ресни предишната им форма. Пръстите ѝ замръзнаха, когато ръката на Сюлейман покри нейните. Той ги издърпа от скута ѝ, а ръцете им се заключиха между тях в нежна прегръдка на уважение.

— Не позволявай сянката на баща ти да попречи на щастието ти, Ариел. Не бих искал да те виждам повече наранена от него. Освободи себе си от злата му барака. Отвори сърцето си за волята на Аллах. Дай на лорд Стонтън възможността да докаже себе си пред теб.

Ариел погледна към доброжелателното лице на Сюлейман. Тя се усмихна със съжаление.

— Не мога, Сюлейман. Не мога да простя лъжите и на двамата.

ГЛАВА 7

Ариел бе спала малко през нощта. Бе стискала ръце в безсилие и направила добре отъпкана пътека между стола и леглото си. В един безбожен час бе поискала да си направи баня, бе легнала неподвижно в огромната вана и накарала чувството си за безсилие да напусне изтощеното ѝ тяло, докато накрая бе завладяна единствено от мисълта за сън. Най-сетне, почти на зазоряване, тя се измъкна от прохладната вана. С още влажна кожа, Ариел пусна турската кърпа на купчина върху килима и се хвърли в леглото, като се унесе в неспокоен сън.

Сега, въпреки ярката слънчева светлина, която подсказваше, че денят преваля, тя все още бе изтощена, обзета от летаргично неразположение, сякаш покрита от дебело, вълнено одеяло. Кожата ѝ бе така подута и чувствителна от продължителната изтощителна баня, че дори ръчно изработените набори на завивките ѝ се струваха груби. Ариел се насили да отвори подутите си от сън клепачи, изстена, претърколи се и зарови лице в пухената възглавница. Не би могло да има по-лош кошмар от това, което се случи снощи.

Как бе могла да позволи на Кристофър Стонтън да я измами толкова лесно? В нощта на бала не ѝ бе дал никаква друга възможност, освен да му се довери. Иначе трябваше да застане лице в лице с бухареца. Но като се обръщаше назад, по-скоро би рискувала с ужасните черни стражи, отколкото да се остави в измамните ръце на английската отровна змия! Тя бе сгодена за човек, чието сърце със сигурност бе студено като камък. Човек, който щеше да я отведе далеч от любимите места, докато най-голямото ѝ желание бе да остане тук. Бе сгодена за лъжец, мъж, който не чувстваше никакви угризения от измамата, който всъщност ѝ се наслаждаваше.

За неин най-голям ужас образът му изпълваше въображението ѝ, но това не бе образ на плъзгаща се змия с играещ поглед. Това бе съчетание от мускулесто телосложение и заряд от енергия, които се излъчваха от него като съчетание на две противоположни сили. Сили, които причиняваха в Ариел буря, която бе плашеща и вълнуваща

едновременно. Със срамна яснота тя си припомни тръпката, предизвикана от обгръщащите я ръце, и екстаза от прегръдката му. Почти можеше да чуе собствените си издайнически стонове на наслада.

Тя безмилостно отхвърли настрана предателските мисли. Мъжът, който я бе купил на цената на портокали и кожа, нямаше нищо общо с тези неща. Ездата до езерото, срещата им в градината, дори спасяването ѝ от бухареца на бала, всичко това бе част от нейното падение. Той бе създал погрешен образ за себе си. Човек, който не съществуваше. Не бе търговецът с лекото чувство за хумор, когото бе намерила за неотразим. Под смайващо красивата кожа той бе едно от най-низшите животни. Докато я утешаваше с разбиране и си позволяваше волности с нея, той се бе присмивал на доверчивата ѝ природа.

Тя мразеше Кристофър Стонтън.

Студеното, грубо поражение, което бе започнало да сломява сърцето на Ариел предишната нощ, се разрасна, заличавайки топлотата, която веднъж бе почувствала към него. Тя преглътна конвулсивно и отпрати безмълвна молитва на благодарност към Язид за това, че я предупреди. Лорд Стонтън, роптаеше тя наум, не бе различен от баща ѝ — английски благородник с титла. Какво друго бе той, освен един лъжец и измамник, който бе изоставил бременната си жена в непозната страна? Майка ѝ я бе уверила, че баща ѝ наистина се грижел за тях. Често я уверяваше, че умрял при опит да се върне при тях. Но потайните слухове, които се разнасяха по коридорите и зад вратите, говореха друго на Ариел. Никакви кораби не бяха нагазвали във водите, никакви чужденци не бяха нападани и задържани срещу откуп, нито дори безмилостна средиземноморска буря не бе вилняла през месеците след раждането на Ариел, която да изхвърли египетския кораб в пристанищата на Танжер или Сале. Той бе тръгнал да види пирамидите и казал, че ще се върне навреме за нейното раждане, но — подобно на Кристофър — бе излъгал.

Тя затвори очи в отчаяно желание да бъде някъде другаде и някак, ако можеше, да избегне тази невъобразима съдба. Докато лежеше сред разхвърляните завивки след безсънната нощ, си спомни обещанието на Язид и духът ѝ някак се повдигна. Тя провеси крака от леглото и с малко повече целеустременост, отколкото бе притежавала

миг преди това, се подготви за деня. *Първо ще видя султана, си каза тя с упорита решимост. С молбата ми и влиянието на Язид той сигурно ще може да бъде разколебан.* Но ако трябва да направи това, бе нужно да побърза. Последните няколко седмици мула Мохамед бе по-зает от обикновено. Вероятно трябваше да чака с часове, докато успее да привлече вниманието му.

Наметна халата, който лежеше срещу крака на леглото, прекоси стаята и отвори капациите на прозорците. Слънцето обля всичко и оживи помраченото ѝ настроение. Ариел се придвижи до гардероба и точно вадеше една раковинено розова туника с харемските панталони, които вървяха към нея, когато се вмъкна Чедила, която носеше поднос, а след нея плътно я следваше Рима.

— Сложи халата си и ела да хапнеш — каза Чедила. — Трябва да ядеш.

Ариел погледна без ентузиазъм към подноса с пресни смокини, като продължаваше да държи дрехите си. До малката кана с козето мляко с каймак и чинията с покрития с коричка и приготвен с билки хляб върху подноса стоеше кана с ментов чай, но нищо не я съблазни. Усмихна се на Чедила с израз на съжаление.

— Не мога да ям. Трябва да видя веднага султана.

— Не мисля, че това е възможно — предупреди я Чедила, като постави малка ваза с цветя до закуската на Ариел. — Дворецът е с главата надолу. Съмнявам се, че дълбокомъдреният ни султан ще се срещне с теб тази сутрин. Така че имаш повече от достатъчно време.

— Нещо може би не е наред с английския договор — дръзна да изрече с надежда Ариел и погледна настрани към Чедила.

Тя сви рамене в отговор.

— Това не е моя работа. Нашият мула ще се погрижи за всички възникнали проблеми. Моята работа е да се грижа за теб и възнамерявам да направя това с помощта на Аллах.

Ариел разтърка слепоочията си с раздразнение.

— А ти, дете мое, се нуждаеш от време, за да приемеш волята на Аллах, преди да се срещнеш с други хора.

— Ако имаш предвид онзи ужасен брачен договор, няма да слушам и дума за това — твърдо заяви Ариел, а главата ѝ започна да я боли от безсънната нощ.

Чедила взе туниката от отпуснатата ѝ ръка и я подаде ловко на Рима.

— Ще ми липсваш, дете на моето сърце. Но съм изпълнена с радост при знанието, че най-накрая ще намериш своето място в живота.

Ариел я погледна гневно, но предаността в очертаните с черен грим очи на Чедила изразяваше любов за цял живот. Внезапно сълзите, които не бе могла да пролее през нощта, рухнаха надолу по бузите ѝ, когато се размекна в утешителната прегръдка на Чедила.

— Какво ще правя? Бях изиграна и използвана, и...

— За какво говориш, дете? Няма нищо, заради което да се чувстваш така объркана. — Ръката на Чедила очертаваше ритмични кръгове по гърба ѝ.

— Всичко ме кара да бъда объркана — подсмръкна Ариел на рамото ѝ.

Гласът на Чедила звучеше като успокоително припяване, когато я примамваше към леглото.

— Легни си, дете мое. Нуждаеш се от почивка. От време.

Ариел искаше да ѝ каже, че Язид ще се погрижи за нея, че трябва да говори със султана и че с всеки изминал момент съдбата ѝ безвъзвратно и окончателно се решаваше. Но тялото ѝ се бунтуваше срещу желанията. Тя жадуваше за удобството на леглото, прохладните, съблазнителни завивки и успокояващото докосване на ръката на Чедила, която нежно я масажираше, премахвайки напрежението, което бе обхванало тялото ѝ.

— Почивка... — мърмореше успокоително Чедила.

Миризмата на сгорещени масла проникна до ума ѝ и тя се предаде на изтощението си. Нуждаеше се от почивка. След това щеше да бъде способна да мисли по-ясно.

Но докато се носеше на ръба на съня, една мисъл продължи да я преследва. Чедила грешеше. Аллах не би запланувал това за нея. Никога не би пожелал да я отдели от Ел Беди. Това не беше негов план; това бе план на Кристофър Стонтън. Раменете ѝ се свиха от гняв и ръцете на Чедила се придвижиха умело по тях, като прогониха реакцията с нежните масажирани върхове на пръстите.

Кристофър лъже, си мислеше тя, като се плъзгаше все по-близо до сладката забрава на съня. Искрящи сини очи и секващо дъха

красиво лице ѝ се усмихваха от света на сънищата. Той говореше, но думите му бяха подхванати от бриза и отнесени. Образът се разми и лицето се промени. Очите, които гледаха към нея, бяха зелени, не сини. А лицето, макар и все още красиво, бе по-тъмно. Нюансирано в маслинено кафяво, а не в бронзово. Язид, си помисли тя, носейки се на границата на съня. Язид я държеше и успокояваше. И сега можеше да чуе какво ѝ казва.

— Довери ми се, Ариел.

Тя се усмихна.

След това отново лицето на Кристофър.

— Довери ми се.

Бризът се засили, като без предупреждение се превърна в сироко, пясъчна буря в ужасни размери. Образите в съня ѝ се завъртяха и смесиха, докато се превърнаха в неясни очертания. И след това изчезнаха. Не остана нищо, освен бурята бушуваща около нея в един свят, където нямаше нищо познато. Струваше ѝ се, че сирокото ще продължи безкрайно, преди да се унесе в черния сън от изтощение.

ГЛАВА 8

Ариел пхна още една сочна смокиня в устата си с облекчение, което нямаше нищо общо с нейното по-ранно мрачно настроение. „Само да успееш да избягва Кристофър Стонтън — си помисли тя непоколебимо, — да отсъстваше винаги, когато проявеше интерес да я вижда, тогава щеше да отхвърли всякакви ангажменти от своя страна, а Язид щеше да разреши проблема с нейния настойник.“ Безпомощността, която я бе обхванала тази сутрин, бе изчезнала, заменена с ясно решение. Тя знаеше, че Кристофър не би се отнесъл снизходително с някой, който се противи на волята му, но всяващите страх, каквито можеха да бъдат само онези стоманено сини очи, я накараха да вземе категоричното решение да излезе победител в тази битка. Херцогът на Ейвън просто трябваше да разбере, че в нейния свят няма място за хора като него, реши тя с устни, свити в израз на упоритост. На вратата се появи Зиад. Ариел скочи от масата и издърпа евнуха настрана, така че Чедила да не чуе за какво се отнася поръчката, която щеше да му даде.

— Ще се срещне ли с мен моят настойник? — нетърпеливо попита тя.

— Моите извинения, любима господарке — прошепна скромно той, — но не бях в състояние да предам вашето съобщение. Бе ми казано, че нашият благочестив мула има срещи от огромно значение и не трябва да бъде безпокоен по никакви причини.

Ариел забеляза голямото неудобство на евнуха и веждите ѝ се сключиха в загриженост.

— Какво има, Зиад? Какво не е наред?

— Не зная. Но в двореца цари голямо напрежение. Този ден се страхувам за Магреб.

Сърцето ѝ полетя. Язид бе говорил с баща си! Трикратното обявяване на имената на лицата, които трябваше да сключат брак, бе отменено, а с това и договорът! Вероятно точно в този момент султанът се занимаваше с Кристофър и неговия случай. Ариел щеше

почти да експлодира от радост, докато предвкусваше победата си. Тя бе свободна! Бе спечелила, без дори да се включи в битката.

Трябваше да види султана. Щеше да се хвърли в краката му от благодарност. А Язид. Трябваше да благодари и на него.

— Донесе ми по-добри новини, отколкото можех да мечтая! — възкликна тя, обгръщайки евнуха в импулсивна прегръдка.

— Не разбирам — заяви той и смръщи гъсти черни вежди под лъсналото си голо теме. — Но сърцето ми пее от удоволствие при вашата радост.

— Трябва да отидем в тронната зала. Момент, да взема фереджето си.

— Ариел! — сгълча я Чедила от отсрещния край на стаята. — Не трябва! Никоя жена не може да влиза в тронната зала без специалното разрешение на великия мула. Везирите са там. Могат да те видят. А трябва да мислиш за своя годеник. Той ще бъде посрамен.

Ариел грабна ръцете на дойката си. В този момент нищо не можеше да помрачи настроението ѝ, дори нарастващата загриженост на Чедила за Кристофър Стонтън.

— Моля те, Чедила — промълви тя. — Ще отида в съседната на султанската стая. Ще внимавам. Няма да позволя да бъде видяна. Винаги съм била внимателна, нали?

— Както ти си знаеш — отвърна меко Чедила. Но Ариел вече бе излязла.

Тя остави Зиад да тръгне към двамата стражи, които се издигаха като две минарета от двете страни на вратата на султанската тронна зала, докато сама се промъкна зад преградата, която закриваше входа към стаята на султана. Това не бяха обикновените бухарци, които пазеха султана, забеляза тя, като се вгледа през процеците на резбата. И нещо повече, не ѝ бе приятен начинът, по който погледите им настойчиво бяха насочени зад Зиад, сякаш търсеха нещо или някого. Но тези стражи бяха единственият признак, че нещо днес е по-различно. Ариел се смъмри за това, че е толкова нервна. Тя *искаше* нещата да бъдат различни. Допълнителната стража само потвърждаваше, че нещо не е наред, и бе сигурна, че това може да бъде само договорът и нейната предстояща женитба.

Зиад се върна, мина зад преградата и се поклонил пред Ариел.

— С неудоволствие трябва да ви съобщя, че тези бухарци нямат уважение към възлюбената повереница на султана. Казват, че той вече не е тук, и отказват да разкрият местонахождението му. Такава ценна информация не би трябвало да бъде отказвана на възлюбената султанска повереница. Казвам ви, най-прекрасна господарке, не харесвам тези стражи. Търбусите им са пълни с гнилоч — заключи той с жест на отвращение.

— Няма значение, Зиад. Казаха ли ти поне кога ще се върне султанът?

— Да. След доста пререкания ми разкриха, че очакват великият мула да се върне. Но не казаха кога. Вероятно ще минат доста часове, преди мула Мохамед да пристигне. Мисля, че най-добре ще бъде да се върнем в покоите ви и да ми позволите аз да изчакам султана.

Ариел влезе в малката чакалня. Както очакваше, тя бе празна. В центъра на стаята върху разноцветен персийски килим, който застилаше голяма част от полирания, покрит с плочи под, стоеше ниска месингова маса. Навсякъде около нея бяха подредени възглавници за удобство на онези, които очакваха благоволенieto на султана. Единственият тесен прозорец бе защитен от външния свят с декоративна желязна решетка. Тя можеше да усети съвсем лекия повей на вятъра, а слънцето още не бе изгряло от тази страна на двореца.

Ариел се настани удобно върху двете възглавници с пискюли, които бяха най-близо до прозореца. Толкова голяма част от живота, изглежда, минаваше в чакане, си помисли тя. Завиждаше на мъжете, че могат да предприемат действия, да вземат решения, докато тя трябва да седи в тази малка, задушна кабина и да чака за позволение дори за да изкаже своята благодарност.

Сигурно се бе унесла в сън, защото когато чу неясни гласове в съседната стая, кабината се бе превърнала в парна баня и тънък слой пот покриваше лицето ѝ. Ариел пое въздух на пресекулки, надигна се от възглавниците и пригладя паяжината от гънки по копринената си туника. Натисна бузите си с ръце в желание да се успокои. Не искаше да се появи пред своя настойник разчорлена и безумна.

„Защо Зиад не бе дошъл да ѝ каже, че султанът се е върнал?“ — почуди се тя. Не бе характерно за него да е нехаен, особено когато някой го поставеше в опасно положение, както бяха направили бухарците. Ариел тръгна към вратата, която свързваше харема с

тронната зала. Вече бе започнала да завърта валчестата дръжка, когато осъзна, че двата гласа идваха от другата страна на вратата. След като султанът не бе сам, тя не можеше да влезе. Бе нужно да повика Зиад и той да съобщи за нея, така че стаяла да се освободи — разбира се, ако черните стражи го пуснат. Ариел притисна буза към вратата и се опита да реши как да действа. Разговорът в тронната зала замря и тя се запита с надежда дали посещението не е свършило. Ще почака тук още малко, реши тя. Ако можеше да открадне няколкото минути със султана, от които се нуждаеше, без евнухът да съобщава за нея, то никой нямаше дори да знае, че е била тук. И след като везирите бяха много недоволни от разтрогването на предстоящия брак, щеше да бие по-малко на очи, че тя е била тази, която им е попречила.

Внезапно, със силно дръпване от другата страна, вратата се отвори и Ариел застана лице в лице с единствения човек в цял Ел Беди, когото се бе надявала никога да не види повече.

— Навик ли ти е постоянно да шпионираш хората? — попита Кристофър с тон, който моментално я накара да се наежи, готова за борба.

— Бих могла да попитам същото и теб, но маниерите ми са значително по-добри — изстреля тя, като се измести настрани, за да погледне зад широките му рамене, които ѝ пречеха да вижда.

— Аз разглеждам няколко карти, които султанът ми остави — отвърна той любезно. — А ти?

— Аз чакам моя настойник. — Ариел се опитваше да се съвземе и едва успя да укроти чувствата си.

Деляха ги само няколко инча и височината на Кристофър, както и увереността в маниерите му, всичко действаше против нейната собствена самоувереност. Чувстваше силния си пулс в слепоочията. И въпреки всичко тя знаеше, че се страхува от неговата реакция, сега, когато бе спечелила своята победа. В момента не се чувстваше много като победителка. Напротив, изглеждаше като заблудено дете, хванато в някакво грубо прегрешение; сякаш по-скоро тя бе предателката, а не предадената.

Тази мисъл надигна вълна от възмущение в нея. Той бе този, чието място не беше тук! А не обратното. Каква арогантност от негова страна да иска да знае какво прави тя тук! Ариел изпъна рамене, повдигна решително брадичка и точно тогава погледът ѝ попадна на

мъжа, който стоеше до масата. Яростта ѝ се умножи десеторно, като гледаше към фалшивия херцог на Ейвън, мъжа, за когото Кристофър умишлено я бе оставил да повярва, че е нейният противник, докато истинският херцог изказваше своите извинения.

Кристофър срещна обвиняващия ѝ поглед с мрачна усмивка. Като видя непокорното движение на главата ѝ и гневните проблясъци в очите ѝ, който искряха като самородни късове злато, го обхвана хладна ярост. Очевидно загрижеността му за това, как да обясни своята истинска титла и промяната в намеренията му спрямо нея, беше напразна. Тя вече знаеше.

Той се обърна на една страна, така че да ѝ позволи да го види.

— Мога ли да ти представя лорд Робърт Белмет, маркиз Симсбъри. Робърт, лейди Ариел Ленъкс, маркиза Хърстбек.

— Маркизо! — повтори Робърт с нисък поклон.

— Ваша милост! — каза тя, като вложи силен сарказъм в думите си.

— Но моля ви! — отвърна любезно Робърт. — Страхувам се, че не заслужавам съвсем такава учтивост. Надявам се, че не сте разочарована, че не съм херцог.

— Ни най-малко, лорд Белмет — изгука нежно Ариел. — Но, изглежда, бях повярвала, че наистина сте херцог.

Кристофър я гледаше мълчаливо и собственият му гняв се усилваше. Бе казал на Мохамед Бен Абдулах с красноречиви думи, че именно той ще разкрие на Ариел своята истинска самоличност. Който и да бе човекът, който му бе отнел това право, той си играеше лошо с чувствата ѝ, при това за негова сметка. Точно тази бе сцената, която Кристофър искаше да предотврати, затова възнамеряваше да открие кой бе успял да обърка така планове му.

— Аз не съм ти казвал, че Робърт е херцог, Ариел — каза той хладнокръвно. — Ти сама стигна до това заключение.

— Как смееш! — изсъска тя достатъчно тихо, за да не може лорд Белмет да чуе. — Как смееш да стоиш там като някой невинен свидетел и да се преструваш, че не знаеш нищо. Ти ме измами. Ти караше моето доверие да нараства, докато през цялото време си знаел кого търся. Подведе ме, като измисляше истории, за да ме уловиш в капана. Сякаш, сякаш... — обърка се тя, за миг неспособна да свърже неговото държане с нищо човешко или животинско, което би предало

подходящо нейното презрение. — Даде ми честната си дума, че ще предотвратиш тази женитба, а в това време си я оркестрирал! Ти си най-противното и ниско влечуго. Най...

— Достатъчно, Ариел! — Гласът на Кристофър бе категоричен и студен.

Но тя бе като разфучала се лъвица, решена да отмъсти. Крехкото ѝ тяло кипеше от гняв, който я караше да трепери.

— Достатъчно ли? Аз едва започвам, ваша милост. Това е правилното обръщение към теб, нали?

Кристофър я сграбчи за ръката и наведе глава над ухото ѝ.

— Ако не искаш да станем за смях пред вуйчо ми, ще си прибереш езика зад зъбите, докато не ме изслушаш!

Тя долови мрачната напрегнатост в погледа му и разбра, че беше готов да осъществи заплахата си. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха, докато обуздаваше неукротимата си ярост, но от сърцевината на нейното същество като от нажежени въглени се излъчваше безмълвна омраза.

Кристофър освободи китката ѝ и тя издърпа ръката си. Отправи ѝ предупредителен поглед, но тя само го изгледа гневно, като повдигна високомерно брадичка, въпреки че цялата трепереше.

— Мога да стоя изправена без ничия помощ.

Кристофър изви вежди в съмнение, но не предприе по-нататъшен опит да я задържи.

— Съгласен съм, че има неща, които трябва да ти обясня. Ще го направя, докато те придружа до стаята ти, Ариел — каза той, като я хвана за лакътя. Пренебрегна опитите ѝ да се освободи и я изведе през вратата. — Ще се видим след час, Робърт.

— Беше удоволствие да се запозная с вас, лейди Ариел — извика Робърт след тях. — Очаквам...

Останалата част от изречението бе заглушена от кедровата врата, докато Кристофър я тласкаше напред през чакалнята и покрай стражите. Дори не погледна към Зиад, когато евнухът тръгна в крак след тях. Едва след като бяха достатъчно далеч от погледа на бухарците, забави крачка.

— Махни ръцете си от мен — изсъска яростно Ариел.

— Не и преди да бъдеш отведена на сигурно място.

— Не съм видяла султана, а имах категоричното намерение да направя това. Така че, ако просто кажеш каквото имаш да казваш, ще мога да се върна, за да го изчакам.

— Султанът е зает днес, Ариел. Можеш да чакаш и в своята стая.

— Това аз ще реша, и във всеки случай мога да се върна и сама в стаята си.

— Сигурен съм в това. Но има някои неща, които трябва да обсъдя с теб, и мисля, че е най-добре да го направим насаме.

— Нищо от това, което можеше да ми кажеш, не би ме заинтересувало.

— Мисля, че женитбата ни е въпрос, на който можем да отделим време.

— Женитбата е отменена — избухна гневно тя, преди да се обърне и повика евнуха. — Зиад, Лорд Стонтън, изглежда, е неспособен да си държи нечестивите ръце далеч от мен. Вероятно ще можеш да му помогнеш.

Зиад сякаш бе изчезнал в безплътния въздух, защото наоколо нямаше и следа от нейния доверен слуга. Никой ли нямаше на своя страна? — изруга тихичко тя. Зиад я бе охранявал години наред, а сега, само защото вярваше, че е сгодена за този варварин, той го бе оставил да се държи с нея както си иска.

Кристофър замря на място посред пътя и дръпна Ариел.

— Кой ти каза, че женитбата е отменена?

Тя тръсна глава.

— Принцът.

— Тогава принцът е погрешно информиран. Документите са подписани и султанът е много доволен. — Той пое дълбоко въздух, преди да продължи с по-умерен тон. — Възнамерявах да ти кажа по-късно днес кой съм и защо реших да се ожения за теб. И ще се погрижа този, който ми е отнел това право, да си плати за развързания език.

— Не мисля така — отвърна тя. — Мохамед Ел Язид ми каза всичко снощи, включително и това, кой е лорд Кристофър Стонтън. Ако не беше той, все още щях да съм очарована от твоите измами, ваша милост. Вероятно не би имал никакви скрупули да ме подвеждаш дори в момента, когато имах извършва церемонията. Сигурна съм, че това би подходило на извратеното ти чувство за хумор — да се

насладиш на моята изненада, когато видя, че на олтара стоиш ти, а не лорд Белмет.

Кристофър прокле наум Язид. Бе подозирал нещо такова. Принцът бе успял да създаде затруднение, който ще изисква цялата му концентрация, за да го разреши в момент, когато трябваше да се фокусира върху други проблеми.

— Язид не ти е направил добра услуга.

Гневът на Ариел се надигна като разтопена лава.

— Напротив, лорде мой. Ще му бъда задължена до края на живота си.

— Не бъди глупава, Ариел. Тук има повече неща, отколкото изглежда на пръв поглед.

Бяха стигнали до вратата на стаята ѝ и тя се обърна да го изгледа колкото се може по-заплашително.

— Ако имаш поне капка чест в черната си душа, ще ми дадеш това, което искам, и ще приключиш моментално с напразните си усилия.

Кристофър се наведе над нея с почти почернели от гняв очи. Тъмната му коса докосна бързо веждата ѝ, а устните му се раздвижиха срещу ухото ѝ, като искаше окончателно да ѝ внуши своята позиция.

— Нека изясня добре един факт, Ариел. Не влизам в споразумения лесно и винаги изпълнявам поетото обещание, след като веднъж съм се ангажирал.

— Тогава си допуснал голяма грешка. — Тя се отдръпна от него и стисна с пръсти дръжката на вратата до побеляване. — Защото ще се боря с теб с всяка частица от своето същество. Ако наистина не ме заблуждаваш и назоваването на имената ни пред олтара още не е отменено, то и това ще стане. — Тя рязко отвори вратата с намерение да я затръшне под носа му, но безцеремонно бе издърпана обратно в коридора. Кристофър я притегли към себе си и притисна тялото ѝ в смазваща прегръдка. Погледна надолу към нея, като стоманеният оттенък на очите му не търпеше никакво предизвикателство.

— Повярвай ми, Ариел, когато онзи ден ти казах, че нямам интерес да се ожения за теб, наистина го мислех. Но нещата тук не са винаги такива, каквито изглеждат. Надвиснала е опасност, за която не мога да ти кажа точно сега. Съгласих се на тази женитба само по една причина. Защото си твърде упорита и наивна, за да се защитиш от

гибелта, която ще се стовари върху това място. И в пристъп на очевидна лудост си помислих, че ще се радваш на моята закрила. Проклетият принц, който ти е толкова мил, е този, с когото трябва да внимаваш, не с мен. Ако го беше толкова грижа за теб, щеше ли да ти каже нещо, което само твойт настойник или аз имаме право да кажем? Може би трябва да разгледаш по-отблизо мотивите на Язид, Ариел.

— Не смей да злословиш срещу Язид. Той има...

— Какво има той? — попита Кристофър, като стегна захвата около китките й.

Ариел си пое дълбоко дъх. Нямаше да каже на Кристофър за обещанието на Язид. Колкото по-малко бе подготвен за нейната евентуална победа, толкова по-добре.

— Той е загрижен за мен.

— Не му се доверявай, Ариел — отвърна мрачно той. — Той не е това, което изглежда.

— Казано от човек, истински запознат с измамничеството — изстреля гневно в отговор тя.

— Никога не съм те мамил, Ариел. Всичко, което ти казах за себе си, беше истина. Откакто реших да откажа договора, не виждах никаква необходимост да те плаша с разкриването на моята титла. Затова се извинявам.

— Ние имаме споразумение.

— Нещата се промениха. Нямах ли желание да чуеш нещо друго, освен това, което ти се иска?

— Не съм в опасност, но дори и да бях, щях да се погрижа сама за себе си. Досега много добре съм се справяла и сама, затова ти обещавам, че ще продължа да го правя без твоя закрилящ меч!

— Прекалената самонадеяност е опасно нещо, Ариел — внимателно я предупреди Кристофър. — Не се оставяй да те изиграе. — Чертите му омекнаха, макар и съвсем леко, като впери поглед в нея, и жаждата, която й ставаше все по-позната, потъмни цвета на очите му. — Защото сега, малка моя, имам по-важни грижи, с които да се заломя, отколкото да лекувам наранената ти гордост.

Без предупреждение той я целуна, като устните му поеха нейните, сякаш бе техен познат притежател. Съкрушаващата топлина на устата му възвърна всички спомени за прегръдките им край езерото, но този път в докосването му имаше приятна настойчивост. Той

разтвори жадно устните ѝ, вече не като пионер, а като мъж, добре запознат с територията, в която се движи. Езикът му се мушна смело в кухнята на устата ѝ, търсещ подкрепа у нейния, който се нахвърли върху него.

Докато умът ѝ го проклинаше, душата ѝ се грееше от страстта на прегръдката му. Спомените, които мислеше, че е пропъдила, нахлуха отново на топли вълни, които я връхлитаха и отмиваха яростта ѝ заедно със съпротивата ѝ. Тя се разтапяше в него, ръцете ѝ се плъзгаха по рамената му, бягството бе забравено. Езикът ѝ срещна неговия и отвърна на възбудата с възбуда. Тя се изгуби в магията на прегръдката му. Ръцете му я притиснаха и обхванаха изпъкналостите на таза ѝ в длани, през нея на талази се лееше възбуждащ екстаз. Целувката се задълбочи и телата им се наместиха едно в друго. Някъде дълбоко в ума си тя се опитваше да си спомни, че това е мъжът, когото се бе заклела, че ще победи, мъжът, който я бе излъгал и щеше да я отвлече от нейния дом. Но атаката на нейните усещания разводниха решението ѝ, докато всички мисли за това какво трябва да бъде, не бяха пометени от бързия поток на желанието ѝ.

Когато Кристофър най-накрая се отдръпна, палецът му нежно докосна бузата ѝ, като очерта линия по нея до челюстта ѝ. Наклони лицето си към нейното. Очите му блестяха потъмнели от силата на страстта му, но в тъгълчетата им играеше нежно разбиране.

— Довечера ще поправа грешката си. Ще ти кажа каквото мога за това, което се случи.

Като си припомни обещанието да се съпротивлява на всяка крачка, Ариел бе покрусена колко лесно я бе отклонил от целта ѝ. Отдръпна се, завъртя се на пръсти и преполови пътя до вратата, когато Кристофър я последва.

— Не си помисляй дори и за секунда да влизаш в стаята ми, лорд Стонтън. Ще пицка колкото могат да издържат дробовете ми и Зиад ще те разреже на две, преди дори да попита защо. Не се подмамвай от привидната му мудност и отстъпчивост. Би дал, без да се замисли, живота си в моя защита.

— Не се съмнявам, Ариел — отвърна категорично Кристофър. — Искан да те покана на вечеря. Ще дойда да те взема в осем.

— Няма да вечерям с теб — надменно отсече тя. Ръцете ѝ трепереваха, докато стискаше гънките на панталоните си, но не му

позволи да види колко я бе обезкуражил.

— Ще бъда тук в осем. Ясно ли е?

— О, съвсем ясно, лорде и господарю мой — отвърна язвително Ариел. — Вероятно ще бъде най-добре да доведеш няколко бухарци все пак. Това ли е единственият начин да ме принудиш да се пригоя и към най-дребното ти желание. Една моментна целувка няма да промени начина ми на мислене. Не искам да се омъжвам за теб, и нищо няма да промени решението ми. А сега ще бъдеш ли така любезен да махнеш ръце от вратата ми? Бих искала да остана малко сама.

— Само още нещо, Ариел — каза той, като отстъпи настрани.

— Да? — попита тя раздражено.

Кристофър й се усмихна язвително.

— Въпреки всичко, което казваш, ти наистина ме желаш. Целувка като тази не лъже.

Ариел затръшна вратата с всичка сила, като се завъртя, щом прекрачи прага на стаята. Да бъде проклет дано! Да бъде проклета и тя, че му позволи да я целуне. Това никога нямаше да се повтори, зарече се тя. Ще бъде готова да се бори с него на всяка крачка, докато той толкова се умори да се занимава с нея, че не помоли Мохамед да анулира споразумението. И нищо, нищо няма да я принуди да му се отдаде. Кристофър Стонтън ще научи, че не може да я насили да се омъжи за него, нито пък да я подмами да го направи. Ще се разкайва за деня, в който бе изтъргувал лъжите си за нейната целувка.

ГЛАВА 9

Полускрита от издигащи се на вълни облаци от пара, Ариел лежеше гола върху скамейката от мрамор на черни жилки в банята на харема и слушаше възбуденото бърбене на Кармела.

— Жените говорят само за това! — продължи тъмнокосата испанска наложница. — Мина твърде много време от последната Фантазия; всички очакват с нетърпение празника.

Ариел се концентрира върху разговора и за момент се опита да забрави, че не успя да говори със своя настойник и че по закон все още можеше да бъде сгодена. Тя прокара пръст по лицето си и освободи дългите кичури коса — затворници на влажната горещина, — които бяха прилепнали по мокрите ѝ бузи.

— Да, наистина, доста време мина от последната Фантазия — съгласи се Ариел, като седна, за да погледне Кармела.

— Моята циганска кръв кипи от възбуда! Мъже, коне, оръжия! Напомня ми на керван — храната, празнуването... — Кармела въздъхна. — Само да имаше малко вино, за да промия всичко с него. И един мъж — тъмен, галантен кавалер, който да ме отнесе на своя жребец.

— Не беше ли това начинът, по който в края на краищата се озова в харема? Мисля, че си доста далеч от галантните кавалери, които коленичат в краката ти.

— Кълна се в светата майка Мария, никога няма да простя на Паоло, че ме продаде на този мръсен търговец на роби само за да напълни кесията си с няколко песети. Твърдеше, че ме обича!

— И ти все още мечтаеш да си с него? — поклати глава Ариел.

— М-м-м, Паоло имаше измамно сърце, но лицето му все още изпълва мечтите ми. Миризмата на неговата пот под горещото севилско слънце ме кара да копнея за ръцете му, обвити около мен. Признавам. — Кармела направи безнадежден жест под подозрителния взор на Ариел — Аз съм жена и когато мисля за силен, зрял мъж, който ме взима в ръцете си, *mi amor* — кръвта ми се втурва в жилите ми като

стадо диви коне, и го пожелавам, този безсърдечен търговец на плът. Скоро ще узнаеш какво имам предвид. — Кармела хвърли многозначителен поглед към Ариел. — Не съм виждала твоя английски херцог, но другите казват, че е красив като цигански барон. Че върви с увереността и силата на лъв.

— И има сърце на лъжец, точно като на твоя Паоло — бързо добави Ариел.

— Какво! Ти си го срещала? Разкажи ми. Какво се случи?

Ариел си пое дълбоко дъх и разказа всичко на Кармела — от срещата ѝ с Кристофър на бала до настояването му, преди да се разделят, да вечерят заедно тази вечер. Единственото нещо, което пропусна в разказа си, бяха целувките, които бяха споделили, първо в градината, после край езерото и накрая изгарящата целувка, която сложи край на предишната им конфронтация.

— Имаш циганска кръв във вените си, Ариел — твърдо заяви Кармела. — Не те е грижа какъв аристократичен произход имат твоята *madre* и *padre*. Ти си се виждала с твоя херцог без Зиад или компаньонката си и си го завела на езерото за срещи! — ликуващо извика тя. — Ето защо сме *compadres*^[1] приятелко моя! Твоята циганска кръв е тази, която спаси главата ми от отсичане, когато за първи път бях доведена тук, и сега същата тази кръв закипява при вида на красивия ти бъдещ съпруг.

— По-добре говори по-тихо, Кармела — предупреди я Ариел, като забеляза кръвнишките погледи, които им хвърляха останалите наложници, и отчаяно пожела да сменят темата на разговора, — или Райзули ще се възползва от поведението ти и ще ти пререже циганското гърло.

— Той друго и не иска — съгласи се Кармела, като снижи гласа си до шепот. — Държи ятагана си толкова остър, че да разцепи и косъм. Но никога няма да има възможността да си отмъсти. Аз съм твърде хитра за такива като Райзули. Между другото, той те ненавижда, че си го посрамила. А не може с пръст да те докосне.

— Все още ме плаши — призна си Ариел, като си представи кръвнишката омраза, която изпълваше малките лъскави очички на главния евнух винаги когато я видеше. Това бе една от причините, поради която рядко посещаваше харема. Бе му попречила да убие Кармела. През първите си дни в Ел Беди циганката се бе борила като

дива котка. Никой не можеше да се доближи до нея и одалиските не можеха да изпълнят необходимите приготовления на тоалета, за да бъде представена на султана. Райзули бе изгубил търпение, решавайки, че тази жена не си струва тревогите, които създава, въпреки цената, която бе платил заради нейния чуждестранен произход. Онази сутрин Ариел бе в харема и се съжали над разярената млада жена. Бе разбрала колко странни за чужденците са порядките в харема и се бе уверила, че циганката е само уплашена, а не зла, както твърдеше Райзули.

Мазните гръдни мускули на евнуха започнаха яростно да се надигат и спускат, когато Ариел се възползва от положението си, за да възпре мощния ятаган на евнуха. Знаеше, че се излага на опасност, както и че превишава правата си като султанска повереница, но съвестта ѝ бе отказала да му позволи да убие тази жена само защото тя се бореше за малкото ѝ останало достойнството със смелост, която импонираше много на Ариел.

Накрая Райзули бе отстъпил, но тя си спечели омразата му за дълго. Страхът, който той всяваше в харема, бе наистина оправдан. Само дивият поглед на тъмните му очи и твърдите, покрити с черна кожа мускули можеха да предизвикат тревожно напрежение в харема. Въпреки че никога не говореха за това на висок глас, жените знаеха, че е довереник на Дайва. Безумната ревност на Хатум Кадън към всяка наложница, която ставаше фаворитка на султана, се бе оказала идеален фон за неговите амбиции. Подобно на Райзули, Дайва таеше особена омраза към Ариел, която денонощно ѝ напомняше, че съпругът ѝ я бе пренебрегвал години наред, докато оказваше изключително внимание на една английска маркиза.

Кармела може би вярваше, че като живее извън харема, Ариел е защитена от отмъщението на Дайва или от омразата на Райзули, но Ариел не беше толкова сигурна в това. Макар да не се издаваше, особено пред Чедила, тя знаеше, че ако Дайва намереше начин, щеше да я качи на първия кораб за Англия, който напускаше пристанището на Сале. Тя бе първа съпруга от много време и майка на Язид, което я правеше още по-властна. Имаше куп истории — някои ѝ бяха разказани от Чедила — за фаворитки или новородени синове на фаворитки, които изчезвали завинаги от палата. Ако Дайва нямаше Язид като живо доказателство, че някой ден ще бъде най-висшестоящата жена в страната — право, запазено изключително за

майката на султана, — стъпките, които вероятно щеше да предприеме, за да подсигури своята власт, щяха да бъдат далеч от онова, което можеше да роди въображението.

Ариел потръпна вътрешно, въпреки топлината на банята:

— Съжалявам, Кармела, каза ли нещо?

— Казах само, че изгаряш от пламъка на свещ.

— Фантазията ли имаш предвид?

— Не, гъско такава, твоя възлюблен. Наистина ли смяташ, че щеше да ти каже, че е херцогът, когато току-що си му съобщила, че не искаш нищо от него? Ариел — каза Кармела, като праметна тежката черна коса върху мокрото си рамо, — само мъж, който иска да те види да се гърчиш като червей на рибарската кука, би ти се разкрил след това.

— Не се сърдя за това, че не ми е казал на бала или в градината след това. Нямаше никакво време — отвърна Ариел. — Но на езерото за срещи, Кармела, бе като... — Тя се поколеба, без да бъде сигурна дали иска да изрече мислите си на глас. Той толкова я привличаше. Това отиваше отвъд договора, който бяха сключили, си призна тя, въпреки че честта ѝ бе накърнена. Тя бе пожелала да я целуне. Без малко да извърши същата грешка в преценката си като Кармела. Нейните буйни романтични желания не я бяха довели до нищо друго, освен до живота на пленница. Кристофър не бе нищо друго, освен още един Паоло. Ариел няма да направи същата грешка като Кармела и да остане заключена зад красивата фасада единствено с отчетливите си цветисти спомени. Никога повече няма да му се поддаде, нито ще позволи докосването му да промени целта ѝ.

— Предавам се!

— Какво? — попита Ариел озадачена от неочаквано острите думи на Кармела.

— Днес с теб не може да се говори. Умът ги витае някъде сред палмовите листа. Впрочем, стига ми толкова къпане. Не мога да лежа тук цял ден в упойващата мараня, чакайки повикването на султана като останалите жени. Трябва да правя нещо, дори само да сменям туниката си седем пъти на ден.

Ариел се усмихна на необузданата енергия на своята приятелка.

— Ще се видим на Фантазията тогава.

— До утре преди залез. При палатките на харема — извика Кармела и голото ѝ зряло тяло се скри в парата. — И приятно изкарване с твоя лъв довечера.

Ариел се намръщи. Вечерта настъпваше твърде бързо, а тя не бе успяла да изпрати дори съобщение на своя настойник. Докато брачният договор все още бе валиден, по закон Ариел оставаше обвързана с Кристофър и неговите желания. Подтикната от тази мисъл, тя бързо се надигна от скамейката и си проправи път между наложниците с изцъклени погледи, които се разплуваха полупотопени във ваните топла вода. Кармела бе права, помисли си тя с тъга. Баните бяха прекалено хипнотизиращи и успокояващи. Човек можеше да загуби всякакъв интерес към живота навън и да се остави животът да го води за носа.

Тя няма да бъде водена, помисли си Ариел, докато мълчаливо пое кафтана от одалиската на вратата. Имаше още няколко часа преди вечерята. Ако султанът се бе затворил за своите срещи, поне ще говори с Язид. Той бе обещал да ѝ помогне; вероятно имаше вече някакъв отговор.

Времето летеше. Слънцето хвърляше розово сатенено покривало върху небето, когато имаът призова правоверните за вечерна молитва. Ариел легна върху възглавницата в стаята си и лактите ѝ потънаха дълбоко в пухения пълнеж, а пръстите ѝ забарабаниха нетърпеливо по бузата. Защо се бавеше толкова! Два часа бяха изминали, откакто Зиад се бе върнал със съобщението на Язид, че ще говори с нея. Явно имаше проблеми с договора. А ако това беше така, Язид трябваше да успее да я отърве от обещанието за женитба. Тя няма да си позволи да повярва в нещо друго. Така трябва да бъде. Но непреклонният отказ на Кристофър настойчиво се намесваше в мислите ѝ и тя не се чувстваше така уверена, както сутринта.

Ариел се обърна по гръб и погледна навън към творението на Аллах. Сърцето ѝ се стегна от болезнения копнеж по неговата красота. Как изобщо някога би могла да напусне Мароко с неговата изумителна палитра от оранжево, лимонено и лазурно синьо? Цялата му красота, всичките хора, които ѝ бяха скъпи, висяха на конец, което изтъняваше с всяка изминала минута. Какво щеше да стане със Зиад, ако тя не бъде тук. Ами Чедила? Ще бъде хвърлена отново сред наложниците, където

й се подиграваха, че се е привързала към Ариел. Тримата бяха едно семейство. Без съмнение те се нуждаеха от нея, както тя от тях.

— Аллах! — се молеше тя, задържайки сълзите, които внезапно бликнаха от очите й. — Моля те, нека Язид дойде с отговора, за който се моля, преди Кристофър да ме намери. Мога да се изправя пред него само ако зная, че има надежда за моето дело, но ако трябва да го срещна като негова годеница... — Тя изпусна тежка въздишка. Рязко почукване на вратата грубо прекъсна молитвата й. Ариел скочи на крака и кимна към Зиад да отвори вратата. Секунда по-късно, когато Язид влезе гневно в стаята с нагърчено от ярост лице, тя произнесе друга молитва, този път на благодарност.

— Язид... — каза тя, твърде нетърпелива, за да забележи отровния му поглед. За миг принцът изгледа втренчено Ариел със студените си очи. След това изразът в очите му се смени от един пресметлив и почти смразяващ я поглед. Доведена до отчаяние, тя не обърна никакво внимание на вътрешния си глас, който я предупреждаваше да внимава, и се завтече към него. — Язид — повтори тя, като несъзнателно го хвана за мантията. — Бях толкова разтревожена през целия ден. Пращах ти съобщение след съобщение, исках да те видя колкото може по-скоро. О, Боже... Благодаря ги, че най-накрая дойде. — Тя усети как стоманените му мускули подскочиха под джелабата, докато той присви подозрително очи. — Говори ли с баща си? — продължи тя в изблик на нетърпение. — Ще анулира ли брачния договор?

Язид видимо се отпусна при допира на ръката й и ръката му се плъзна около талията й, придърпвайки я по-близо. Изведнъж тя потресена усети твърдото му бедро между краката си.

— Още не съм говорил с баща си за твоя проблем, сладка, сладка Ариел — каза той, като хвана брадичката й между палеца и показалеца си и я повдигна нагоре.

Тя нямаше друг избор, освен да погледне право в бадемовидните му очи. Сърцето й биеше в несигурност, но не смееше да помръдне, защото се страхуваше да не предизвика гнева му и да загуби помощта му.

— Но не се съмнявай в мен. Ще се погрижа никога да не се омъжиш за гяурската свиня. Той не е достатъчно добър за теб.

Лицето на Язид отново изразяваше гняв.

— Той е натрапник, набърква се там, където няма право. А моят баща, султанът — той изрече с насмешка титлата и пръстите му жестоко стиснаха брадичката на Ариел, — моят баща търси съвета на един неверник. Кани го да язди в нашия най-почитан военен церемониал. Отива твърде далеч!

Тя потрепери от болка, когато пръстите му се впиха в меката плът на лицето ѝ и смазващата сила на ръката му пресече дъха ѝ.

— Наранявам ли те? — попита Язид и устните му се извиха в странна усмивка.

Той леко разхлаби хватката си. Ариел жадно пое въздух в дробовете си в отчаяна нужда да се освободи от ръцете му, като обаче не бе склонна да загуби и последната си надежда заради един неизвестен страх.

— Прощаваш ми, нали, Ариел? — Той отпусна още малко хватката си, без да ѝ позволява да се отдалечи и на сантиметър от здравето му тяло. — Това бе труден ден за всички нас, но не съм забравил за теб, Ариел. Прекрасна Ариел.

Тя почувства как пръстите му галят ефирната тъкан върху талията ѝ, докато говореше, и тя не знаеше къде да се дене от смущение и недоволство.

— Английският неверник никога няма да те притежава. Ще се погрижи за това по един или друг начин.

Трябваше да е довольна от неговото обещание; вместо това сърцето ѝ се сви от страх. Инстинктите ѝ я предупреждаваха да се пази от Язид, но той бе единственият човек, който ѝ обещавахе онова, което най-много желаше. Затова преглътна недоволството си и си напомни, че той е неин съюзник и неин принц.

— Каква трогателна гледка — бавно се провлече дълбок глас от отворената врата.

Преди дори да успее да го види, една ръка небрежно се подпря на вратата и Ариел позна гласа на Кристофър. Ужас се разля по вените ѝ. Дватамата стояха тук сами, с изключение на безмълвната фигура на Зиад в сянката на засадената в саксия палма, а ръката на Язид бе обвита около нея и той я притискаше към бедрото си; нямаше съмнение какви заключения щеше да си направи Кристофър. Лицето му изразяваше ожесточение, каквото бе и лицето на Язид преди миг, но за разлика от принца Ариел не можа да разбере неговите чувства. При

него това бе една студена, съзнателно изградена фасада, прикрита и безизразна като мъртвешка маска.

Той заговори на Язид, като гледаше през Ариел, сякаш тя не съществуваше.

— Разбирам, че Мохамед Бен Абдулах е осъществил окончателно плановите си. — Фамилиарното използване на името на султана действа като кама, улучила целта си, и Язид настръхна, преди да отговори. Ариел усети яростта, която се излъчваше от него като почти приятна стена от гняв, когато я остави настрана. Облекчението даде криле на нозете ѝ и тя бързо прекоси стаята, инстинктивно тласкана напред, за да застане по-далеч от престолонаследника.

— Занимаваш се прекалено много с работите на моята страна — отвърна Язид.

Кристофър равнодушно сви рамене.

— Имам залог в решаването на вашите работи. В крайна сметка имам задължения към своя крал и се отнасям много сериозно към целесъобразното изпълнение на неговите желания.

— Договорът е гарантиран. Погрижил си се доста умело за това. — Объркана от погледа на Язид, насочен към нея, тя погледна към Кристофър.

— Надявам се, че е така — заяви Кристофър с глас, пропит със сарказъм. — Докато обаче не бъде подписан и не го видя в ръцете си, съм сигурен, че няма да имаш нищо против сам да се грижа за делата си — въпреки че те, както виждам, са на твое разположение — добави той, забивайки острието на презрението си още по-дълбоко.

Ръката на престолонаследника полетя към украсената със скъпоценни камъни кама, мушната в широкия сатенен колан на неговата роба, като пръстите му бяха побелели от ярост.

— Ти засягаш честта ми, невернико — изсъска той през стиснати зъби. — И тази на баща ми.

— Не, мула Язид. Аз съм просто загрижен за договора на крал Джордж. Изпитвам най-дълбоко уважение към баща ти. — Кристофър неочаквано се усмихна. — Но това, което мисля, няма никакво значение, нали? Ако не съм забравил, коранът учи, че само Аллах може да бъде твой съдник.

Ръката на Язид се отпусна върху дръжката съвсем леко, но гневът му увисна във въздуха като предвестие за буря.

Ариел наблюдаваше промяната с нарастващо трепет. Кристофър ѝ напомняше на умел укротител на змии, който примамваше съскащата, разярена кобра от тъмната кошница. Язид бе неговата змия и Кристофър се забавляваше с нея, предизвикваше я, след това отстъпваше, като подлагаше на изпитание границите на търпението му и изучаваше недостатъците и силата му.

— Тогава нямаш работа тук, лорд Стонтън — предизвика го Язид.

— За нещастие имам работа тук. Разбираш ли, дойдох да взема със себе си нещо, което ми принадлежи. И за моя голяма изненада го намирам в твое владение.

— Ариел не желае твоята закрила. Тя намира моето присъствие за по-приятно.

— Независимо от това аз имам документи, които доказват, че тя е моя — коментира с леден глас Кристофър. — Сигурен съм, че знаеш по-добре, отколкото подозирам, тяхната достоверност.

С пребледняло лице Ариел зяпна недоумяващо в Кристофър. Как смееше да говори за нея като за собственост! Презрението ѝ към Кристофър Стонтън заради неговата измама можеше да бъде описано като антипатия в сравнение с черната омраза, която забуча в ушите ѝ в този миг. Тя отвори уста с намерение да избълва убийствена тирада, но челюстта ѝ безмълвно увисна в недоумение при отговора на Язид.

— Вземи я — хладно каза той. — Имам да върша по-добри неща от това да си губя ценното време с една жена. — Последната му дума изразяваше такова пренебрежение, че Ариел реагира сякаш бе ударена през лицето. Вцепенена, тя наблюдаваше как Кристофър едва забележимо кимна с глава към Язид. Миг по-късно той бе до нея и ръката му я стисна за лакътя като в менгеме.

— Да вървим — нареди той, стиснал здраво зъби.

Тя дори не направи опит да се помръдне, като упорито отказа да се подчинява и на най-малката му заповед.

— Вече ме изкарваш от търпение, Ариел — предупреди я той. — Няма да разчитам още дълго на твоя добър късмет.

— Нямам намерение да отивам никъде с теб.

— Ти много ясно ми даде да разбере това тази сутрин.

Язид скръсти ръце, докато ги наблюдаваше със самодоволство.

— Май не можеш да се справиш дори с една млада жена, лорд Стонтън? Сега разбирам защо Кристофър има толкова малко жени.

Без да поглежда назад, Кристофър я грабна и понесе извън стаята.

Задъхвайки се от възмущение, Ариел се бореше да се освободи, като сипеше всякакви зловни проклетия.

— Надут, егоистичен син на улична дрипла! — изсъска тя през стиснати зъби, като едва спираше да си поеме дъх. Тирадата продължи с неотслабваща сила. Колкото по-явно я пренебрегваше той, толкова по-сурово го нападаше тя. Обхватът на речника ѝ би впечатлил възпитателите ѝ, ако можеха да станат свидетели на сцената. Кристофър обаче вървеше по коридора в ледено мълчание. Най-накрая вършеещите ѝ крака се прицелиха в пищяла му.

Той я пусна безцеремонно на пода и я остави да си възвърне сама баланса.

— Аз не съм едно от твоите притежания! — рязко изрече тя и грабна чехъла, който бе изпуснала, когато Кристофър я освободи. — Нито съм непослушно дете, за да бъда откарвана за наказание!

— Тогава престани да постъпваш като дете — изстреля в отговор Кристофър. Той отново тръгна по коридора, докато Ариел се загледа невярваща след него. Не бе извървял и четири метра, когато се обърна към нея.

— Ариел. — Той изрече през зъби името ѝ, сякаш бе отвратително лекарство, което нямаше как да не вземе. — Давам ти шанс да докажеш, че си способна да бъдеш лейди. Приеми го като благоприятна възможност. Така или иначе, ти ще дойдеш на вечеря. Ако предпочиташ това да стане върху моето рамо, ще бъда повече от щастлив да ти направя тази услуга.

Сълзи на безсилна ярост напихаха в ъглите на очите ѝ, когато мина покрай него. Не бе направила нищо, с което да даде основание за злонамереното му отношение, изруга наум тя, и се запъти към неговите покои. Щом искаше да вярва, че в отношенията ѝ с Язид има непристойност, нека си вярва. Ако я бе попитал, дори ако бе осъзнал нейното съществуване като независима личност, вместо да я третира като вредител, тя щеше да му обясни. Разбира се, без да взима предвид техния план за разваляне на годежа, тя коригира поведението си, като

същевременно мислите ѝ добиха оттенък на чувство за вина. А той, напротив, я бе нарекъл свое притежание. Негово притежание!

— Ще се храним тук — съобщи ледено Кристофър. Той се бе спрял през няколко врати от мястото, където стоеше Ариел.

— Разбира се — отвърна язвително тя, като се завъртя на пети и се върна назад. Предполагаше, че Кристофър е настанен в по-далечните стаи по коридора. Вероятно някои от стаите бяха сменени. След събитията през последните няколко дни, мислеше си мрачно тя, нищо вече не трябваше да ѝ изглежда необичайно.

Тя пристъпи в пищните стаи в златно и кремаво, обикновено запазвани за висшестоящи официални посетители и замръзна.

— Добър вечер, лейди Ариел. Удоволствие е да ви видя отново. Позволете ми да бъда сред първите, които ще поднесат своите поздравления за вашия годеж с моя племенник.

Робърт Белмет стоеше до една малка маса за четирима, която искреше от кристал и сребро. До него елегантно облечена жена, чиято посребрена коса бе навита на изискан кок, ѝ предложи окуражаваща усмивка.

Това не бе спокойна вечеря за двама, където можеха да обсъдят невъзможността на тази женитба, както бе очаквала Ариел. Това трябваше да бъде честване! Честване, след като той знаеше, че тя не желае брака с него, за което съдеше по студената маска на лицето му, брак, на който вече и Кристофър не гледаше с голямо удоволствие.

[1] Приятели, другари — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

— Лорд Белмет! — отвърна Ариел с реверанс, като положи всички усилия да скрие объркването си.

— Мога ли да ви представя моята съпруга Ан?

Ариел се усмихна колебливо на Ан Белмет.

— Приятно ми е да се запознаем, лейди Ан.

— Удоволствието е изцяло мое, уверявам ви, скъпа. — Ан Белмет прекоси стаята, без да обръща внимание на съпруга си и Кристофър, и хвана Ариел за ръцете, като ги стисна горещо. Усмивката ѝ бе изпълнена с разбиране.

— Зная, че всичко това е като шок за вас. Моят племенник ми разказа за недоразумението, което се е получило при първата ви среща, но ние така се радваме, че ще бъдете член на нашето семейство. Зная, че майка му ще бъде също толкова радостна. Добре дошла.

Скованите пръсти на Ариел бяха стиснати за втори път, лейди Ан нежно я целуна по бузата и отстъпи до съпруга си. Обзета от противоречиви чувства, Ариел стоеше безмълвна между тях, като ужасно искаше да каже нещо леко и остроумно. Но единствените мисли, които изникваха в ума ѝ, бяха противоположни на желаните. Белметови явно бяха симпатични хора и тя не искаше да ги обижда, като им каже, че смята техния племенник за лъжец и опортюнист и презира самата идея за предстоящия годеж. Вместо това тя стоеше изправена и се мъчеше да намери някакъв отговор на приветствието на лейди Ан. Не бе нужно да се тревожи, защото Кристофър се намеси, като се държеше толкова общително и приятно, колкото твърдо и непоколебимо се бе държал преди няколко минути.

— Трябва да извините Ариел, Ан. Тя току-що преживя разстройваща среща с принц Мохамед Ел Язид. Сигурен съм, че за няколко минути ще събере мислите си и ще стане по-разговорлива.

Ариел не пропусна да забележи нито това, че Кристофър наблегна върху името на Язид, нито остротата в гласа му. Но не можеше да му позволи да я унижава пред роднините си. Затова се

обърна към него с усмивка, която трябваше да стопи снега и от най-високите върхове на Атлас.

— Благодаря ти, Кристофър. Ти се намеси доста късно в разговора ни, а аз не искам излишно да се безпокоиш заради мен. Всъщност — продължи ласкаво тя. — Язид ми донесе доста обнадеждаващи вести. Вие, лейди Ан, ще разберете молбата ми да запазя съдържанието на неговото съобщение за себе си.

— Разбира се, мила моя — отвърна Ан. — Сега ще вечеряме ли?

Когато бе настанена, Ариел откри, че Кристофър седи срещу нея. Той ѝ отправи хладен преценяващ поглед и изви предизвикателно вежда нагоре.

— Какво щастие, че принцът е имал добри новини за теб. Би трябвало да ги споделиш с мен, когато ни се открие възможността да останем насаме.

Ариел му хвърли поглед, изпълнен с отвращение, докато лорд Белмет настаняваше жена си.

— Съмнявам се, че ще имаме този шанс — отвърна тя със сладък глас. — Забранено е една жена да се вижда насаме с мъж, особено ако той е неин годеник. Би било лоша поличба — предупреди заплашително тя, — ще стоя в усамотение до деня на церемонията — и надменно прекрати разговора, като се обърна към лорд Белмет, когото възнамеряваше да ангажира с каква и да е тема на разговор, така че да не се налага да поглежда към намръщения Кристофър.

Час по-късно Ариел все още доставяше удоволствие на Робърт и Ан с очарователни разговори. Кристофър не можеше да не се възхити на нейната непоколебимост. Тя успяваше да го пренебрегва почти изцяло. Той опитваше чудесното червено бургундско вино и слушаше нежния ѝ смях, когато отговаряше на една от духовитите забележки на Робърт. Освен че се държеше така, сякаш той не съществува, поведението ѝ по време на яденето бе смайващо. Бе се справила с положението достойно и с повече самоувереност, отколкото повечето жени с аристократичен произход. Всъщност бе сигурен, че тя очарова изцяло и Ан, и Робърт.

Ан се ядоса много на Кристофър, когато ѝ съобщи за недоразумението с Ариел относно херцога на Ейвън. Тя застана твърдо на нейна страна и Кристофър осъзна колко голямо право имаше Ариел да се чувства измамена. Беше готов за тази нейна реакция и си

казваше, че без значение какво прави тази вечер, дали го дразни или предизвиква, той ще прояви разбиране. Но все пак не бе предвидил, че ще попадне на онази трогателна малка сцена в нейната стая.

Докато я слушаше как описва на Ан втората си родина, Кристофър се чудеше дали причините, поради които искаше да остане в Мароко, не се различаваха значително от онези, които бе изложила пред него. Може би се стремеше да стане една от съпругите на принца. Стомахът му се сви от гняв при тази мисъл. Знаеше твърде добре всичко относно това какво означаваше да бъдеш на второ място за някого. Нямаше намерение отново да изпада в такова положение. Никога вече.

Погледът на Кристофър се любуваше на гледката от другата страна на масата срещу него. На светлината на свещта недокоснатата чаша с вино искреше пред Ариел като рубинено топазена огърлица, но нанизът от разноцветни скъпоценни камъни не можеше да се сравни по красота с нейната. Кожата на лицето ѝ блестеше на меката светлината, а докато говореше, устните ѝ се движеха в ритмичен такт, който предизвикваше смущаващо чувствени спомени за целувките ѝ. Изблик на топлина разтърси слабините му и Кристофър рязко потрепери. Той искаше да знае дали Ариел бе в интимни отношения с Ел Язид. Не искаше да му слагат рога.

Към края на вечерята Робърт предложи да се преместят до огъня. Кристофър бутна назад стола си и се спусна към Ариел, решен да разруши ледения щит, който издигаше тя.

От погледа му Ариел не бе сигурна дали възнамерява да я обслужи със стола или да я удуши, и тя сведе глава. Но каквото и да бе намерението му, тя нямаше да му се подчини. Пое ръката, която той ѝ подаде, и го погледна. Въпреки решението си да не позволи да бъде насилвана, тя все още се чувстваше засегната от язвителното му държание към нея пред Язид. Изобщо не бе сигурна, че може да спечели срещу него. Бе свикнала да стои в покоите със султани и крале, но Кристофър бе по-различен. Той излъчваше такова присъствие на духа, че бе ангажирал всяка фибра от съществото ѝ, за да може да му се противопостави. Властната му челюст и непоклатимият авторитет, който излъчваше, сега бяха доказателство за непобедимост, която внушаваше страхопочитание.

Когато се приближиха до топлината на огъня, Кристофър поведе Ариел към канапето. Ариел видя, че няма друг избор, освен да приеме или да направи сцена, и се настани в по-далечния ъгъл на малкото канапе. Той седна до нея, небрежно прокара ръка зад гърба ѝ и изпъна дългите си крака под такъв ъгъл, че зае по-голямата част от канапето. Когато се обърна да му направи забележка, в сините му очи се четеше смътна заплаха, която я възпря, и сметна, че е по-добре да замълчи, отколкото да даде повод да бъде унижена с някоя язвителна забележка, каквато — не се съмняваше — той щеше да ѝ отпрати пред семейство Белмет.

— Уверявам ви, лейди Ариел, цветята в Англия ще ви харесат много — каза лейди Белмет, като отново подхвана разговора на ботаническа тема, който бяха започнали на обяд.

— Чувала съм, че градините там са прекрасни — съгласи се Ариел.

Ан Белмет сподели с нея за любовта си към цветята и нейното въодушевено описание на богатите частни градини в Англия, както и на обществените паркове в Лондон, бе основната тема на разговор по време на обяда. — Изглежда са доста различни от нашите тук.

— Срамота е, че никога не сте виждала родината на родителите си — отвърна простодушно лейди Ан. — Но и двамата са умрели още докато сте била много млада, нали? Знаете ли, Робърт и аз ги познавахме, макар и бегло. Майка ви бе очарователна жена, а баща ви... — Ан Белмет се усмихна. — Не бе чудно, че избра него. Бе доста красив и романтичен.

Ариел застина при споменаването на нейния баща. Очевидно лейди Ан не знаеше нищо за това как е изоставил майка ѝ. Спомените на Ариел за годините след смъртта на майка ѝ бяха живи и мъчителни. Тя бе разкъсвана между надеждата, че той ще се върне за нея, и равния по сила ужас, че ще я отведе далеч от това, което се бе превърнало в неин дом.

— Никога не съм познавала баща си — отвърна тя с глас, който издаваше повече чувство, отколкото възнамеряваше да вложи в него. — Но мула Мохамед е чудесен настойник.

— Сигурен съм — каза лорд Белмет, като се протегна и я потупа по ръката, сменяйки тактично темата на разговор. — Трябва да

посъветвате жена ми какво да си купи, докато сме тук. Тя съобщи, че възнамерява да посети утре *соука*.

— Никога ли преди не сте били на пазар тук? — очите на Ариел грейнаха от удоволствие. — Това е едно чудесно място. Всичко в *соука* като че ли става наведнъж. Възхитителни миризми изпълват въздуха, търговците крещят, когато минавате покрай тях, артистите бродят из улиците и се състезават кой да спечели вниманието ви. Сигурна съм, че няма да намерите нищо общо, с което и да е друго място, където някога преди сте били. На откритият пазар има всичко, което може да си представите, и всичко се продава, но ви предупреждавам, че е разумно голяма част от нещата да се избягват.

— Кои са най-добрите стоки?

— Зависи какво харесвате — закачливо изчурулика Ариел.

— Какво бихте купила там, Ариел?

Въпросът бе зададен именно от Кристофър и интересът в гласа му я изненада. Тя се обърна към него и изненадана откри, че огромният гняв, който го владееше през цялата вечер, бе изчезнал. За миг сякаш отново бяха на романтичното езеро. Объркана, Ариел се запъна и сведе поглед към сплетените си пръсти в скута.

— Не съм била на *соука* от години — призна си тихо тя. — Но когато ходех... — Погледът ѝ се изпълни с живи образи. — Бих посетила златаря и търговците на кожи. Вероятно бих могла да намеря огърлица за Чедила или нещо за Зиад.

— Защо спряхте да ходите? — попита лейди Белмет.

— Сега от мен се изисква да се забулвам. Никога не можах да свикна да се увивам в плат от главата до петите. По-скоро бих останала тук, където мога да нося туника и панталони.

— На път от Сале — отбеляза сериозно Ан — носех шапка с воалетка. Кристофър ме увери, че е достатъчно благоприлично да се появявам така на обществено място. Ще бъде ли подходящо същото облекло и за пазара?

Ариел кимна.

— Майка ми посещаваше пазара облечена по същия начин. Рокля с висока яка, ръкавици и шапка с воалетка ще ви предпазят от всякакви непочтителни погледи. Бих била щастлива да изпратя своя евнух с вас. Той добре познава пазара, а английският му е отличен.

— Вие също трябва да дойдете, Ариел — с внезапен ентусиазъм настоя Ан. — Имам допълнителен кат дрехи за пътуване. Роклята може би ще се нуждае от малко поправка, но шапката и ръкавиците ще ви подхождат отлично. Облеклото е по-сковаващо от това, което сте свикнала да носите, но вероятно ще ви бъде забавно. Може би вие самата ще ми покажете пазара?

Ариел понечи да откаже, но разговорът за сука бе събудил толкова спомени в душата ѝ. Не бе осъзнавала колко много ѝ липсва. Изведнъж се усмихна и кимна. Защо пък не? Щеше да вземе втори евнух, просто за по-голяма сигурност. Нямаше причина да не отиде, а и именният ден на Чедила наближаваше. Можеше да ѝ купи подарък.

Решението на Ариел внесе искра на въодушевление в атмосферата. Сините очи на лейди Белмет заблестяха от радост, а съпругът ѝ весело се пошегува за загубите, които бе сигурен, че ще претърпи в резултат на тяхното нашествие на пазара следващия ден. Дори Кристофър изглеждаше доволен от нейното решение. Бдителността в поведението му, изглежда, бе отслабнала и той се присъедини към Робърт в неговите добродушни подмятания за пазарния ден.

Въпреки че Ариел не смееше да го погледне открито, а само хвърляше по някой скрит поглед с периферното си зрение, топлият ентусиазъм на Кристофър и доброто му чувство за хумор ѝ подействаха благотворно. Без да съзнава това, стегнатата ѝ, почти военна поза изчезна и тя се присъедини към техните весели закачки. След време Ариел се загледа навън и усети, че е станало доста късно. Въпреки това не искаше да си тръгне, докато ръката на Кристофър не я докосна нежно по косата, когато посегна да вземе брендите си. Осъзнала изведнъж, че седи твърде близо до него, Ариел се отмести по-далеч. Със сведен поглед тя се извини и благодари на семейство Белмет за чудесната вечер.

— Първото, което ще направя утре сутринта, е да ви изпратя роклята и шапката — увери я лейди Белмет.

— Много мило от ваша страна — отвърна Ариел. — Очаквам с нетърпение това пътешествие. Да дойда ли при вас в десет?

— Това ли е най-подходящото време? — попита Ан.

— Търговците почиват следобед. Между другото, ще трябва да се върнем навреме, за да се преоблечем за Фантазията утре вечер. Не

бива да я пропускате, лейди Белмет — увери я Ариел, като се усмихна в отговор на въпросителния поглед на Ан. — Ако отидем сутринта, ще разполагаме с достатъчно време да се подготвим.

— Тогава нека бъде в десет.

— Благодаря ви отново — каза Ариел.

Кристофър излезе във вестибюла с нея. Ариел погледна нервно към високата, мъжествена фигура до себе си.

— Не е необходимо да ме изпращаш до покоите ми. Зиад ме чака и ще ме придружи.

— Нямам нищо против да го направя и аз — отвърна нехайно Кристофър. — Чувствам се преситен от вечерята. Една разходка ще ми дойде добре. — Зиад зае мястото си на десетина крачки зад тях и като не знаеше какво друго да направи, Ариел тръгна безмълвно по коридора, а Кристофър я хвана подръка. Стенните свещници хвърляха играещи сенки по пътя им. Не намираше какво да каже. Приятелската топлина, която бе наситила салона, сега изглеждаше почти илюзорна, а веселите и леки закачки — кухи и фалшиви.

Тя го погледна през дългите си прекрасни мигли. Защо винаги беше толкова спокоен, а тя все бе напрегната? Пръстите му върху лакътя ѝ сякаш изгаряха плътта ѝ, въпреки финия копринен ръкав, и тя подскачаше при най-леката промяна в натиска на ръката му. Той като че ли винаги получаваше по някакъв начин предимство в играта, която играеха. Или бе толкова очарователен, че я омайваше и тя забравяше упоритата си омраза, или бе съвсем хладнокръвно безразличен и нейният гняв не го засягаше изобщо. Всичко това я караше да се чувства така, сякаш мерзавката е тя, а не той.

Но не тя бе излъгала, упорито си напомняше Ариел. Нито пък предявяваше към него никакви претенции, които той нямаше намерение да приеме.

Скоро стигнаха до вратата на нейната стая, но този път, вместо да се опитва да се скрие вътре, както бе направила тази сутрин, Ариел се обърна с лице към него. Той е един арлекин, помисли си тя, като скри в сянката на тъмния коридор това, което бе прочела в душата му. В него нямаше нищо сиво. Всичко бе черно или бяло; или очарователен и привлекателен, или отдаден на постигане на собствените си цели. Ариел изобщо не бе сигурна, че знае кое е

истинското му аз, и двата образа се сблъскваха и бореха помежду си в съзнанието ѝ.

— Добре ли прекара вечерта, Ариел?

Тя отвори уста, за да отвърне хапливо и нападателно, но се отказа, защото усети фалша на този отговор. Прекара добре, по-добре, отколкото бе очаквала. Но нямаше да позволи това да смути нейната непоколебимост или да извини измамата на Кристофър.

— Беше ми много приятно с лорд и лейди Белмет.

— Тогава вечерта е била успешна. — Той леко я целуна по челото и задържа вратата на стаята отворена. — Лека нощ. Спи добре.

Ариел отправи към него насмешлив поглед и се плъзна под ръката му.

— Лека нощ. — Вратата се затвори след нея и тя се облегна на нея, като се заслуша в заглъхващия звук от стъпките на Кристофър.

— Ти се върна, дете мое. — Чедила се появи иззад преградата на стаята и нетърпеливо започна да помага на Ариел да се съблече. — Прекара много време с годеника си. Вероятно тази вечер си го опознала. И си разбрала, че султанът наистина е направил мъдър избор. Ти си голяма щастливка. Рядко се позволява на жената да се среща със съпруга си преди женитбата и да има възможността да преодолее страха си от неизвестното.

Ариел не отговори и Чедила продължи своя монолог, като ѝ помагаше да облече фината нощница. Когато Ариел бе готова за лягане, Чедила отстъпи назад и погледна към повереницата си. Прекрасната ѝ бакърена на цвят коса падаше като атлазен щит, стигащ до кръста ѝ, но тази вечер очите ѝ бяха мрачни. Чедила не можеше да разбере как е преминала вечерта и това я тревожеше. Бе предопределено Ариел да се върне в Англия, да затвори цикъла на живота, който майка ѝ и баща ѝ бяха започнали. Не трябваше да се опитва да промени съдбата си.

Чедила считаше за свой последен дълг към любимата си повереница да се увери, че тя приема тази съдба. Но Ариел бе толкова пламенна и темпераментна, че понякога ѝ се струваше, че се опитва да направлява течението на пролетен поток, преливащ от разтопен планински сняг. От своето място в ъгъла тя чуваше ритмичното дишане на Ариел, показващо, че най-сетне е заспала. Чедила се обърна и се върна в спалнята си. Тръгна направо към малкия шкаф, където

държеше молитвеното си килимче. Трябва да продължа да търся
напътствието на Аллах, помисли си тя. Неговите опитни ръце ще
ръководят съдбата на детето на моето сърце.

ГЛАВА 11

Ариел се вгледа в образа, който се отразяваше в голямото огледало. Оттам сякаш я гледаше нейната майка. Когато се бе събудила, роклята, шапката и ръкавиците на лейди Белмет вече лежаха изгладени и поправени върху стола в стаята ѝ. Сега, след като Рима бе прикачила дългата редица копчета на гърба на светлосиво — зелената рокля, Ариел не можа да свърже образа в огледалото със своя собствен. Малко по-високото от средния ръст тяло, внимателно оформено от стеснена в талията рокля, дългата шия, открита от вдигнатата прическа, над която Чедила доста се бе потрудила, високите скули и правият нос сякаш вече не бяха нейни. Въпреки че спомените за майка ѝ бяха смътни, това бе нейният запазен в паметта ѝ образ.

Ариел вдигна сламената шапката с широка периферия от масата и я сложи върху елегантната прическа, която Чедила бе настояла да ѝ направи, тъй като смяташе, че ще подхожда на английската рокля и шапка. Панделката на шапката падна точно на мястото, където Кристофър я бе целунал по челото предишната нощ, събуждайки всички противоречиви чувства, които бе пораждала тази нежна страна от неговата същност. Ариел рязко махна шапката от главата си, издърпа няколко дълги, тъмnozлатисти кичура, сложи я в скута си и нервно стисна широката периферия между пръстите си.

— Няма да отида.

— Разбира се, че ще отидеш — сгълча я Чедила и грабна сламената шапка от ръцете ѝ. — Но не мога да вървя след теб, за да следя външния ти вид. Не си ли спомняш нещата, на които те учеше майка ти?

Чедила внимателно нагласи разпилените кичури отново на мястото им и постави шапката на лейди Белмет върху главата на Ариел. Забоде я с една дълга игла за шапки, за да я закрепил добре на мястото ѝ, преди Ариел да успее в знак на протест да я запрати в другия край на стаята. Жълтият диамант в края на иглата потрепваше

срещу Ариел от широката зелена панделка, която украсяваше дъното на шапката, и ѝ напомняше на пролетен минзухар. Вече не знаеше какво да мисли за Кристофър Стонтън. Ако бе останала недосегаема и гневна, щеше да ѝ бъде много по-лесно да го мрази. Но последната нощ той бе така очарователен. Докато седяха край камината, тя бе открила, че неговата компания ѝ е приятна. След това я бе целунал нежно и целомъдрено по челото и Ариел наистина не знаеше как да реагира.

Тя се бе подготвила за някаква порочна, настойчива целувка. Всъщност бе я очаквала и бе замислила точно как ще го отблъсне, като ясно му даде да разбере, че не желае нито част от плановите му да я направи своя жена да бъдат осъществени. Вместо това той я бе целунал нежно по челото и това бе повече жест на братска обич, отколкото на яростна настойчивост, каквато съдържаха другите му целувки. Ариел сплете пръсти в безсилие. Колкото по-скоро Язид осъществеше плана си за отменяне на брачния договор, толкова по-добре. Не искаше да се омъжва за Кристофър. Но все пак, неохотно си призна тя, не искаше и да го види унижен от директния отказ на неговото предложение. Нямаше желание отново да разпалва гнева му след онова, което бе преживяла вчера с Язид. Тя засмука навътре бузи и се намръщи замислено, после спусна непрозрачната копринена воалетка над лицето си и погледна решително в огледалото. *Аз не съм Каролин Ленъкс*, повтори си тя. *И няма да отида в Англия.*

Точно в десет часа Ариел почука лекичко на вратата на лорд и лейди Белмет. Зад нея Зиад бе застанал мирно с лява ръка върху дръжката на винаги готовия ятаган. Вторият евнух стоеше по-назад и държеше в ръцете си тежката кошница с обета за пикника.

— Лейди Ариел — поздрави я лорд Белмет с отривист поклон, — влезте. Жена ми ще бъде тук всеки момент. Съдейки по нейното въодушевление по време на пребиваването ни в Мекнес, дойдох до заключението, че магазините в Лондон са я отегчили до смърт.

Възражението ѝ бе прекъснато от крива забележка, идваща иззад нея.

— Не те ли е учила майка ти винаги да поглеждаш, преди да затваряш вратата, Робърт? Току виж си я хлопнал под носа на някого.

Ариел се извъртя и видя Кристофър, който се бе облегнал на рамката на вратата, а лицето му грееше развеселено.

— А твоята не те ли е учила да не се промъкваш незабелязано при хората? — отвърна закачливо Робърт.

— Разбира се, че го е учила — добави лейди Белмет небрежно, като тържествено влезе в стаята, облечена в рокля с цвят на розово шери и същата кройка като роклята на Ариел. — Елизабет има отлични маниери и предаде всичко, което знае, на двамата си сина. Обаче имам достоверни сведения, че Кристофър не е свикнал да обръща внимание на уроците, получени в детство.

За миг веселото настроение на Кристофър се промени рязко в някаква напрегнатост. Той изви невъзмутимо вежда към леля си.

— Не мисля, че е време да занимаваме Ариел с историите от моето детство. — Последва дълга пауза и с изнизването на минутите Ариел се почувства принудена да запълни празнината.

— Позволих си да приготвя обяд за нашия пикник, лейди Белмет. Надявам се, че не възразявате.

— Не може да се очаква по-добра идея от тази. И, моля те, наричай ме Ан. Скоро ще бъдеш моя племенница и не мога да си представя отношенията ни да бъдат толкова дистанцирани.

Ариел погледна бързо към Кристофър и отново към лейди Белмет.

— Разбира се — отвърна весело тя, но под маската на безгрижие в Ариел бушуваше гняв. Кристофър все още не бе казал на семейство Белмет истинските условия на техния годеж, а тя нямаше намерение да участва в неговата измама. Добре, реши тя, след като Кристофър не им е казал, ще им го каже тя. Ако не го направи, ще стане само по-зле. По-добре да разберат ситуацията, отколкото да бъдат изненадани по-късно, когато може да не я разберат правилно и да помислят, че тя не е права. Ще разполага с чудесната възможност да обясни всичко това по пътя към пазара.

— Ще тръгваме ли? — попита весело лейди Белмет.

— Да, разбира се. Мислех, че няма да се чувствате достатъчно спокойна, ако ни придружава единствено Зиад, затова доведох още един евнух.

— Аз го освободих.

Ариел се обърна към Кристофър с недоумение в погледа.

— Аз ще бъда там, а и Зиад се съгласи, че не са необходими трима мъже, за да се чувствате в безопасност.

— Зиад се съгласи?... — Думите замряха в устата ѝ, докато възприеме тази внезапна промяна в плановете. — Вие също ли идвате, лорд Белмет? — попита тя, като се обърна.

— Не. Опасявам се, че пазаруването не е моя особена отличителна черта. Смятам да прекарам един спокоен ден на бюрото си. Трябва да изпратя няколко писма до моя крал.

Ариел отправи към Кристофър обвинителен поглед, но той само ѝ се ухили.

— Нуждаеш се от двама бодигардове и аз съм на разположение. Защо да ангажираме друг?

— Защо наистина — допълни лейди Белмет. — Чувствам се напълно в безопасност с Кристофър. В края на краищата той се справя добре с езика и има опит в сделките с марокански стоки, така че съм сигурна, че ще се спазарим на добри цени с продавачите.

Ариел понечи да обясни, че има доста голям опит в пазаренето с търговците и че не се изисква специалният опит на Кристофър. Но запази тези мисли за себе си. Щом Зиад вече е бил отпратен, няма да отнема от ценното време, отредено за пътешествието им, за да му търси заместник, а и не искаше да провали пазарния ден на лейди Белмет. Вместо това тя кимна в знак на съгласие и мина покрай Кристофър, почти го докосна и хвърли бърз поглед назад към него.

Всяка надежда, че Кристофър ще се държи като джентълмен и ще си остане вкъщи, бързо бе разбита. Звукът от неговите леки, широки крачки зад нея показваха ясно, че никак не го бе грижа дали присъствието му няма да провали деня ѝ. От закачливия разговор, който водеше с леля си, личеше, че едва ли се притеснява, че е нежелан гост. Факт, който само прибавяше масло в огъня на гнева ѝ.

Когато достигнаха до каретата, тя се втурна по стъпалата, едва погледна към протегнатата ръка на лакея и се настани в най-отдалечения ъгъл. Докато лейди Белмет и Кристофър стигнаха до каретата, тя бе толкова раздразнена, че бе готова да даде израз на най-силния си гняв. Все пак възвърна малко от самообладанието си и когато лейди Белмет се настани на отсрещното място, отправи към нея нещо, което се надяваше да е било жизнерадостна усмивка.

Миг по-късно доброто настроение на Ариел се изпари.

Широките рамене на Кристофър изпълниха отвора на вратата и преди да има време да превъзмогне сътресението, той се качи в купето

и зае мястото до нея. Ариел се обърна към него с безумно раздражение.

— Твоят кон те чака навън.

Кристофър се настани удобно върху възглавничките и изпъна крака така, че значително навлезе в територията, която Ариел считаше за естествена част от своя интериор.

— Помислих си, че е най-добре да взема един кон с нас, в случай, че вие, дами, бъдете прекалено амбициозни при пазаруването. Но защо трябва да яздя на слънце, когато мога да се радвам на вашата компания и на прохладния въздух в каретата?

Ариел го погледна намръщено, след което се загледа през прозореца към земите покрай двореца така, сякаш никога преди това не ги бе виждала. Защо той да не може да изтърпи малко горещина? Тя можеше да понася тази задушна кутия, увита в килограми плат, а *той* да не може да понесе малко слънце и вятър. Арогантен, разглезен нахалник! Какво се бе случило с авантюристичния морски капитан, както сам се бе описал той, помисли си тя с насмешка. Всичко бе самохвалство. Всяка дума, която ѝ бе казал, е била резултат на преструвки и надуті фрази. Сега виждаше истинската му природа. Натруфен аристократ. Двуличен интригант. Качества, които доста му прилягаха, забеляза Ариел, докато каретата потегляше.

Когато екипажът затрополи надолу и се включи в главната артерия на двореца, между гърдите ѝ потече тънка струйка пот и попи в корсажа на роклята, където вече усещаше да се образува едно влажно петно. Друга струйка се готвеше да потече от кръста надолу. И това, че Кристофър бе толкова близо, никак не ѝ помагаше да се справи с чувството, че ще се задуши. Твърдият мускул на бедрото му се притискаше в нея и неравното клатушкане на каретата предизвикваше силно триене на това място, въпреки пластовете рокля, фуста и чорапи. Ариел се притисна още повече в ъгъла на каретата и изпъна гънките на полата си, като се опита ловко да се отдалечи от Кристофър, без да му достави удоволствието да разбере, че той е причината за нейното неудобство.

Ан Белмет се протегна и я потупа успокоително по нервната ръка.

— Зная, че е трудно да се почувстваш добре в моите обемисти поли, когато си свикнала с нещо много по-леко — подметна тя с

усмивка. — Но винаги съм откривала, че колкото по-малко се движа, особено в горещината, толкова по-удобно се чувствам.

Ариел замръзна неподвижно посред нервните си движения и безмълвно стисна ръце в скута. Но не можеше да се отпусне въпреки блъскането на каретата. Заговор, помисли си тя, като отново се взря навън. Как бе могла да приеме идеята да разговаря с лейди Белмет? — се почуди тя истерично. Всяка забележка, направена от лейди Белмет, бе израз на фина поддръжка на позицията на нейния племенник. Как изобщо бе могла да се надява, че семейство Белмет биха разбрали нейната позиция? Естествено бе да поддържат Кристофър.

Доброто самочувствие на Ариел спадаше с всяка изминала минута и мисъл. Защо всички се нареждаха в редицата на противниците? Лейди Белмет, настойникът ѝ, Чедила и Сюлейман, всички стояха зад Кристофър. Само Язид бе на нейна страна. Без него, осъзна тъжно тя, докато минаваха през главната порта на двореца и се насочваха към центъра на Мекнес, тя нямаше никакъв шанс да се изплъзне от ръцете на Кристофър.

Но Язид бе наследник на султана. Ако мула Мохамед послуша някого, това щеше да бъде само Язид. А Язид бе обещал, че ще направи всичко необходимо, за да убеди баща си. Ако трябва да има само един съюзник, реши тя, най-добре това да е Язид. Със сигурност до вечерта той ще е говорил с нейния настойник. Всичко, което трябваше да направи, бе да прекара деня с Кристофър и неговата леля. Въсъщност, осъзна тя, докато каретата забави и започна да пълзи покрай външните граници на пазара, колкото по-дълго задържеше Кристофър извън двореца, толкова повече време Язид щеше да има за разговора си със султана. Устните ѝ бавно се извиха в усмивка. Това бе малка саможертва — да задържи лорд Стонтън зает в града, докато Язид изложи лъжите и измамите на Кристофър пред нейния настойник.

— О, Боже... — прошепна лейди Белмет с удивление, когато каретата спря. — Това е цял прием.

Соукът бе утихнал. Вече я нямаше суетнята, нито радостната възбуда сред виковете на търговците към вероятните купувачи, които изпълваха въздуха миг преди това. Ариел докосна шапката си, за да се увери, че не се е накривила и че лицето ѝ бе добре забулено с воалетката. След това, като обърна гръб на Кристофър, отправи смела усмивка към лейди Белмет:

— Пристигнахме.

От каретата те се потопиха в море от проснати на земята тела. Навсякъде около тях по мръсната улица почтително се тълпяха лица; продавачи, клиенти и търговци, струпани в преклонение около каретата, която носеше султанския герб.

— Кога ще станат? — прошепна в ужас Ан Белмет и се огледа на всички страни за някакъв признак на раздвижване.

— Когато си тръгнем.

Изуменият поглед на лейди Белмет само увеличи ужасното притеснение, което се бе появило в стомаха ѝ.

— Вярно е — продължи тя, като сви устни в знак на примирение.

— Но ние не сме кралски особи. Ние сме само посетители. Сигурно не могат да те разпознаят: покрита си от главата до петите.

— Бях забравила за това. Когато бях малка, никой не ми обръщаше внимание, но си спомням, че когато султанките идваха на пазара, ставаше както сега. А ние дойдохме в султанска карета. По това, което знаят, ние може да сме султанки, които са си устроили малка забава, като са се дегизирали.

— Не може да бъде — оспори лейди Белмет, но думите ѝ замряха на устата, когато Ариел кимна с огорчение.

— Само преди няколко месеца един продавач продължил да се пазари за някакви стоки със своя клиент, когато една от жените на мула Мохамед спряла пред съседната сергия. Тя възроптала срещу факта, че не я познали в европейската ѝ рокля и шапка.

— И?... — попита лейди Белмет с трепет.

— И обезглавила и двамата.

— Какъв ужас!

— След това четири дни излагала главите им в центъра на пазара за урок на останалите — завърши Ариел. Не смееше да погледне към лейди Белмет. Много се страхуваше от това, което можеше да види на лицето ѝ. Тя се срамуваше от признанието, което току-що бе направила. Срамуваше се за родината си и за султана. За това, че една жена е могла да извърши такова отвратително деяние заради собствената си суета.

Кристофър се облегна на едно от колелата на каретата. Позата му противоречеше на интензивността на мислите му, докато наблюдаваше Ариел. Гласът ѝ се бе снишил до такава степен, че се бе превърнал в

потаен шепот, и въпреки прозрачния воал на периферията на шапката, той можеше да види студения цвят на лицето ѝ, докато втренчено гледаше в гърбовете на тълпата. Без съмнение султанката, която бе заповядала това безумно убийство, не се бе замислила много, и досега Ариел страдаше заради нея от безчестието ѝ. Той инстинктивно разбра, че тази, която е заповядала екзекуцията, е била майката на Язид. Ако бе способна на това, то тя бе способна да се отърве от Ариел точно по същия начин. Всички останали съмнения относно това, че Ариел се нуждае от закрила срещу Хатум Кадън и нейната банда везири, завинаги изчезнаха от мислите му.

— Не е чудно, че си престанала да идваш. — Лейди Белмет постави ръка върху ръката на Ариел в знак на разбиране. — Можем да пропуснем соука. Истината е, че изгладнях. Възможно ли е да направим пикника сега, а не по-късно?

— Вероятно сте права — съгласи се тихо Ариел. — Сега ще бъде по-лесно да се намери сенчесто място. — Тя се обърна към каретата, твърде погълната от собствените си мисли, за да забележи сериозния поглед на Кристофър.

Той подаде ръка на леля си да се качи в каретата след Ариел и викна на кочияша, преди да се присъедини към двете дами. Пътуването към подножието на планините не предлагаше нито едно от забавленията, които го бяха радвали по пътя им към соука. Преди, въпреки че Ариел бе разгневена, той се бе наслаждавал изцяло на предизвикателното ѝ държание. Дори през облеклото светлата ѝ душа прозираше и го привличаше като примамващо пламъче на прозорец. Сега обаче мисълта за такава безумна жестокост бе угасила светлинката. В този момент не искаше нищо друго, освен да я вземе в прегръдките си и да изтрие срама, който обременяваше душата ѝ.

Кристофър се намръщи. Тя дори не би понесла да я докосне, още по-малко да ѝ предложи да я успокоява. Нелепо, малко, дръзко момиче. Кога щеше да разбере, че не той, а Мароко и неговият народ са тези, които я нараняват!

Кочияшът извика на групата посивели араби, спрели до бежовите стени на старата крепост. Кристофър слезе пръв от каретата, като прецени с критичен поглед къде ще стъпи Ариел, която излезе навън след него. От най-високите предпланини, гледащи към града, имаха панорамен изглед във всички посоки. Под тях Мекнес се бе

разпрострял като лабиринт от варосани стени и керемидени покриви, сложни като всяко друго мюсюлманско произведение на изкуството. Горичка от покрити с мъх евкалиптови дървета предпазваше изпосталелите затревени участъци земя от горещината и вятъра. Тя би могла да послужи като удобно място за техния пикник.

Когато Ариел слезе по стъпалата на каретата, лек ветрец погали кожата ѝ и няколко отпуснати кичура коса я погъделичкаха по врата. Тя отиде до далечната страна на хълма и погледна надолу към града. На сука отново бе настъпило оживление, което някак успокои съвестта ѝ. Тя извади иглата за шапки от косата си и махна сламената шапка и воалетката. Затвори очи и остави лекият ветрец да отнесе гадното унижение, което я изпълваше всеки път, когато разбере колко често трябва да се сблъсква с омразното присъствие на Дайва. Лейди Белмет бе права, когато предложи да напуснат, и Ариел оцени този жест като истинско предложение за приятелство.

Дълбокият глас на Кристофър зад нея я изтръгна от унесеността ѝ.

— Всичко е готово. Ан е поразена от гледката и ще се радва да ѝ покажеш местните природни забележителности.

Ариел се обърна към Кристофър, като си играеше с края на шапката и след това вдигна стеснително поглед към него.

— Тя е много мила, Кристофър.

— Ще бъде щастлива, ако те чуе да ѝ го казваш.

Ариел отново погледна към града под тях. Беше странно да си говорят така вежливо. Сякаш събитията от отминалия ден никога не се бяха случвали и те се бяха върнали към непринудените приятелски отношения от времето на тяхната езда. Но договорът съществуваше, а също и измамата на Кристофър. Като не знаеше какво да каже, тя тръгна към одеялото за пикника.

— Трябва да ми кажеш какво представляват всички тези неща. — Лейди Белмет кимна към внушителното количество сребърни купички, наредени в кръг в центъра на шареното одеяло, постлано за тях. Ариел се настани на дебелата възглавница и задържа ръцете си над предложения тас, докато един роб с тюрбан им поливаше с вода, ароматизирана с роза. Друг чакаше до нея с бродирана кърпа. Ариел даде знак, че лейди Белмет ще бъде следващата, и пое подноса, отрупан с храна за пикника им.

— Това е салата от маслини и мента, а тази е направена от портокали и моркови. Използвайте хляба си, за да си гребнете малко от салатата, ето така — обясни тя и демонстрира с къс от неравната пита. — Има също *киби* и пушено пиле. А за десерт — нещо специално — *каб газел*.

— А мислех, че това, което ядохме снощи, е пиршество! — възкликна Ан. — Какъв е десертът? Каб...

— *Каб газел*. Копита от газела.

Ан пребледня при забележката на Кристофър, който се приближаваше към одеялото.

Ариел отправи неодобрителен поглед към него.

— Името произлиза от тяхната деликатна форма, напомняща копитото на малка газела. Пълнежът е бадемова паста и нищо повече.

Ан веднага се засмя.

— Тогава нямам търпение да опитам един сладкиш.

През следващия час Ариел успешно забавляваше лейди Белмет с истории за Казбах и неговата слава. Живите образи на войските на великия Исмаил, охраняващи града, и двадесетте хиляди роби и занаятчиите, които работеха за изграждането на Ел Беди, очароваха Ан и следобедът бързо отлетя.

Докато ядяха, Ариел наблюдаваше Кристофър с згълчето на очите си. В началото на нейния разказ той се бе извинил, бе взел чинията си и отишъл под едно самотно маслиново дърво, където стояха конете. Сега бе погълнат в разговор със Зиад, който се бе присъединил към тях заедно с робите за пикника. Явно бе, че възхищението, което нейният евнух изпитваше към него, нарастваше с всеки изминал момент. Зиад винаги бе мил и покорен с нея, но рядко изразяваше уважение към някого, когото едва познаваше. За разлика от повечето пазачи на жените, той невинаги е бил евнух. Напротив, мъжествеността му е била отнета, когато е бил възрастен, бил е подложен на операция, която често убива мъжете. Вместо обаче да го направи угодлив, операцията бе закалила трудния му характер и гърбът му носеше белезите от безброй камшици. Първия път, когато Ариел го бе видяла, той бе болен и изтощен от бой, но въпреки това тя забеляза гордия блясък в очите му, който разкъса сърцето ѝ. Бе отишла направо при султана, за да помоли за него, и от този ден нататък той бе стоял винаги на нейна страна. Увлечена в спомените си, Ариел бе изненадана

от любопитния поглед на Кристофър, когато той се обърна да види останалите. Тя бързо измести очи, смутена от това, че е забелязал втренчения ѝ поглед.

— Мисля да се разходя малко — съобщи Ан, когато Кристофър тръгна към тях. Тя стана, за да изтръска полата си, и като кимна на племенника си, безгрижно изостави Ариел.

Тъй като не искаше да отговаря на неизбежните въпроси на Кристофър, Ариел се престори, че я обхваща внезапен пристъп на глад. Тя сковано взе един *каб газел* от подноса и отхапа огромна хапка от изстудения деликатес, от който само миг преди това се бе почувствала много преяла, за да го погледне дори. Лъщящата бадемова паста покапа от сладкиша и преди да успее да направи нещо, голяма част от нея падна с цопване върху полата ѝ.

— Може ли? — Кристофър застана на едно коляно до нея и с умел жест изтри сладката смес, от която остана само едно малко петно. — Ето, сигурен съм, че ще може да се изчисти по-късно.

С уста все още пълна със сладкиш Ариел отправи неодобрителен поглед към него и продължи да хрупка *каб газела*. Докато секундите се низеха като безкраен наниз от перли, лицето ѝ започна да гори от унижение. Въпреки това Кристофър не направи опит да облекчи положението ѝ и вместо да запълни празнината с някакъв безцелен разговор, той просто я гледаше с ръка, подпряна на коляното, докато тя правеше усилия да довърши това, което изпълваше устата ѝ, без да прибегва до методи, неподобаващи на възпитана жена.

— Трябва да се погрижа мула да те храни по-добре — замисли се Кристофър с насмешлива сериозност. — Не можем да те оставим да се тъпчеш със сладкиши, ще се разболееш. Или ще се закръглиш.

— Нямам намерения да преяждам — съобщи Ариел със засегната гордост.

— Удоволствие е да го чуя. Би било престъпление да загубиш така добре сложената си фигура заради прекалено голямата си склонност към сладкиши. — Погледът му дръзко заигра по извивките ѝ, което надигна в нея вълна от гняв, докато преглъщаше остатъка от сладкиша.

— Какво ти дава право да ме обсъждаш? — Думите излязоха от устата ѝ, преди да успее да се опита да ги задържи.

— Ние сме сгодени, не си забравила, нали? — попита Кристофър с леко подигравателен тон.

— Не, не съм забравила! И може ли да ти напомня, че въпросът още не е уреден. Всъщност мисля, че лорд и лейди Белмет заслужават да знаят, че нашата женитба не е свършен факт.

Той замълча и ѝ отправи преценяващ поглед.

— Мисля, че трябва да поговорим, Ариел. Трябва да знаеш защо се съгласих на тази женитба.

Очите на Ариел потъмняха до остро, гневно кафено черно.

— Това, от което се нуждая, е да остана в Мароко, а не да бъда неделима част от някакъв хитър политически ход.

Кристофър пхна пръст под брадата ѝ и повдигна лицето ѝ нагоре. Ариел рязко се дръпна.

— Стой мирно — нареди той. Леко докосна случайната капка бадемова паста в ъгълчето на устата ѝ и отправи към нея безгрижна усмивка. — Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат, Ариел. Нито Мароко. Нито аз. Запомни това. — Той повдигна капката от пълнежа към устните си, като не я изпускате от очи, и облиза сладкото от пръста си.

Лицето на Ариел се сгорещи, тя погледна настрани и с голямо усърдие започна да тръска трохите от роклята си. Кристофър хвана брадичката ѝ между палеца и показалеца си и леко я подръпна, докато не ѝ остана нищо друго, освен да го погледне. Показалецът му все още бе влажен там, където го бе облизал преди малко, и мократа му интимност, комбинирана с думите му, накараха стомаха на Ариел да се превърна в горещо разтопено езеро въпреки недоволството, което бушуваше в сърцето ѝ. Тя положи усилие да остане съвършено неподвижна.

— Ти ми се довери на бала на султана, а също и на езерото за срещи. Но сега не смееш да ме погледнеш в очите.

Ариел го погледна право в лицето, като му отказа всякакво снизхождение.

— Ти предаде това доверие. То отговаряше на нуждите ти, докато ме залъгваше с обещанията си. Сигурна съм, че е било доста забавно да играеш тази шарада за моя сметка. Мога да си представя как ти и лорд Белмет сте обсъждали моята глупост и липса на светски обноски, когато бях излъгана от вас двамата.

Изразът на лицето на Кристофър охладня, веждите му се сключиха в мрачна, гневна линия над очите.

— Никой не е правил такова нещо. И искам да знай кой ти пълни мозъка с тези лъжи.

— Съмнявам се, че е лъжа, милорд. Обзалагам се, че в случая става дума за това, че се чувстваш неудобно, виждайки образа си в огледалото сега, когато свалих маската от него — рязко отвърна тя и изопна предизвикателно рамене.

— Само внимавай на кого се доверяваш — измърмори с нисък глас Кристофър.

Ариел се изчерви.

— Доста си самоуверен, лорд Стонтън. Откъде знаеш на кого се доверявам?

Кристофър се наклони към нея и наведе глава твърде близо до нейната. Тя болезнено осъзна широкия му гръден кош и твърдата ленена риза под финото, меко зелено сако. Той я чакаше да го погледне и с неописуема сигурност Ариел знаеше, че ако направи това, всичките ѝ опити да остане неповлияна от него, ще бъдат напразни.

— Смятам, че е много важно да знаеш какво искам, Ариел. И няма да позволя нищо да ми попречи да го получа — сериозно каза той.

— Ти искаш договора, не искаш мен — каза тя, като се надигна от одеялото.

— Наистина ли мислиш така, или това някак те спасява от гузната ти съвест? — попита той, като се присъедини към нея. — Знаеш ли какво искаш, Ариел? Би ли била наистина щастлива да останеш завинаги в Мароко? Ще бъдеш ли доволна от един ислямски съпруг с куп други жени? Ще бъдеш ли щастлива да стоиш заключена зад вратата на неговата къща, без да можеш да направиш крачка навън без бурнуса си?

Критичният поглед на Кристофър бе безмилостен. Дишането на Ариел се учести и сърцето ѝ започна лудо да бие в гърдите. Тя се почувства като ранена птица, която напразно се опитва да полети. Откакто Кристофър Стонтън се бе появил в живота ѝ, нещата се бяха усложнили неимоверно. Въпроси, които преди седмица не изискваха много размисъл, изведнъж започваха да изглеждат натежали от съмнения. Той не можеше да знае за Язид, си мислеше тя, уплашена от

самата мисъл. И се молеше да не узнае колко лудо бие в този момент сърцето ѝ.

— Не зная — прошепна Ариел. Искаше да си тръгне, да бъде някъде другаде, само не под настойчивия поглед на тези проникателни сини очи, но Кристофър я хвана за ръката. Хватката му бе нежна в своята настойчивост. Тя се обърна и го погледна смутена и отчаяна.

При вида на съмнението, което помрачи гордите ѝ черти, Кристофър осъзна, че е мислил твърде много за себе си.

— Съжалявам — тихо каза той. Целенасоченото преследване на отговора на загатката с Язид не му бе донесло нищо, а бе ограбило много Ариел. Засега Кристофър изхвърли от ума си представата за Ариел в обятията на принца. Той се облегна на одеялото с намерение да изтрие сълзата, която щеше да се търколи по бузата ѝ, но тя се извърна и я избърса нетърпеливо с опакото на ръката си.

— Аз открих картите си. Нямам повече тайни, Ариел. Нямам намерение да се женя за султанската повереница, за да улесня договора между нашите страни. Имам толкова малко вкус към това да бъда използван, колкото и ти. Но след като те срещнах, искам да те закрилям. Нещата се променят. Дали вярваш или не, ти повече не си в безопасност тук.

Ариел държеше главата си обърната настрана и гледаше към голия насип, откъдето Ан лениво се наслаждаваше на гледката.

— Кажи ми каква е тази голяма опасност.

Картината на Язид и Ариел в стаята изникна отново в съзнанието му. Независимо колко много искаше да ѝ каже и веднъж завинаги да я накара да разбере, че няма намерение да я мами, той не можеше да рискува безопасността на всички онези, които зависеха от разкриването на тази информация, която тя можеше да съобщи направо на Язид. Защото, въпреки че нямаше никакво доказателство, той нямаше доверие и в принца. Когато Язид докаже, че заслужава доверие, или когато Кристофър узнаеше със сигурност, че Ариел не е обвързана с него, би могъл да ѝ каже, но не и сега.

— Не мога — каза той.

ГЛАВА 12

Ариел преглътна сълзите си, обърна се и се втренчи в Кристофър. Безсилен гняв смени обидата и несигурността ѝ отпреди няколко мига.

— Излиза, че няма да ми кажеш — поправи го тя с леден тон. — Очакваш просто да приема всичките ти измислици, които скалпваш без най-малка следа от доказателство. Очакваш твърде много, милорд!

— Точно обратното, Ариел. Свикнах да не очаквам нищо друго от теб, освен да ми показваш остриите си зъби и нокти.

След тези думи Кристофър рязко се обърна и закричи към конете. Ариел седеше в изтънялата сянка със стиснати зъби. В гърлото ѝ бе заседнала буца. Думите му я бяха наранили дълбоко. Подла ли беше, както той бе намекнал? Инстинктът ѝ не желаше да приеме неговата оценка. Ако тя не се защитава, кой би го сторил? Кристофър не ѝ бе дал право на отговор. Тя наблюдаваше как той възсяда жребеца, който бе вързан зад каретата, и рязко нарежда на слугите да раздигнат пикника. Ариел стана и тръгна към лейди Ан. Държеше главата си изправена, въпреки че брадичката ѝ още трепереше. Когато стигна до Ан Белмет, почувства, че може да говори, без думите ѝ да засядат в гърлото.

— Каква красива местност, Ариел! — каза Ан деликатно, като избягваше да споменава името на Кристофър. — Сигурна съм, че ще ти бъде много трудно да заминеш.

Една след друга Ан и Ариел обгърнаха с поглед панорамата.

— Ще бъде много, много трудно.

През целия път назад към Ел Беди те пътуваха почти в пълно мълчание. Кристофър яздеше пред каретата, а лейди Ан изостави опитите си да заговори Ариел, която беше потънала в мислите си, въпреки че не бе имала намерение да се държи резервирано.

Когато кочияшът най-после дръпна юздите на впряга и спря пред входа на двореца, Ариел въздъхна с облекчение. Болеше я глава, чувстваше се нещастна и умираше от жегата и жажда. Това, което най-

много желалаше, бе да вземе една вана, която да измие всичките мисли от този катастрофален ден, и да започне свежа вечерта за празненството на Фантазията.

Но това не можа да стане. Ариел нямаше нито сили, нито воля да се съпротивлява, когато Кристофър ѝ помогна да слезе от каретата. Тя позволи да ѝ подаде ръка. След това се обърна, за да каже довиждане на лейди Ан.

— Много ти благодаря за приятния ден! — каза Ан, когато Ариел стъпи на земята.

— Опасявам се, че нищо не стана така, както бе предвидено.

— Глупости, мила моя! Пътуването беше прекрасно! Когато се завърна в Лондон, ще държа приятелките си с часове в напрежение от историите, които ми разказа. А в края на краищата какво повече може да се желае?

— Колко мило, че казвате това — отвърна Ариел. — Вие поне очаквате с нетърпение Фантазията.

— Ще се видим ли там?

Ариел замълча. Тя не беше мислила да седи с тях. Кармела очакваше, че двете ще бъдат заедно. Мисълта, че Кристофър ще седи до нея, когато тя ще ръкопляска на Язид и Сюлейман, никак не ѝ се хареса.

— Страхувам се, че ще трябва да седна в шатрата, определена за харема. Но с вас ще бъдат Кристофър и лорд Белмет.

— Кристофър има други планове за тази вечер, но съм сигурна, че за Робърт и за мен ще се погрижат доста добре. Султанът се е постарал да бъде задоволен всеки наш каприз досега и не се съмнявам, че и тази вечер ще бъде така. Моля те, не се безпокой за мен, скъпа — продължи Ан с разбираща усмивка. — Ти би трябвало да си с приятелките си тази вечер.

— Ще намина по време на турнира — обеща Ариел. — Тогава ще мога да ви разкажа историята на Фантазията.

— Чудесно! — съгласи се Ан.

Ариел се обърна към Кристофър.

— Благодаря, че ни придружихте, Ваша милост — каза тя, като с всички сили се стараеше да му покаже, че може да бъде и мила. — Надявам се, че делата, каквито и да са те, които ти пречат да присъстваш на Фантазията, ще ти донесат полза.

— Благодаря — отвърна той и едва забележима усмивка пробягна по устните му. — Може би ще ме видиш тази вечер. Все още не съм сигурен къде ще ме отведат делата ми. Може ли да те изпратя до стаята ти?

— Не, благодаря. Зиад е тук.

— Разбира се — сухо отвърна Кристофър.

Ариел тъкмо се канеше да тръгне, когато нечий четвърти глас се присъедини към групата.

— О, каква мила сцена! Очарователно. Нали така бихте се изразили вие, англичаните?

Възседнал Сироко, който нетърпеливо потрепваше по пътеката от мраморни камъчета, Язид отметна глава назад и се засмя — хладен и язвителен смях, от който по гърба на Ариел пробягнаха тръпки. Лейди Ан приклепна в поклон, когато Язид, праметна крак над главата на Сироко и скочи на земята, използвайки гърба на един роб като столче за слизване. Бе облечен със златен жакет до коленете и с черни, бухнали шалвари, които подхождаха на обсипания със скъпоценни камъни тюрбан, който носеше на главата. Той подаде камшика си на един друг роб и се запъти към тях. Застанала зад Ан, Ариел успя да види как Кристофър удостои принца с едва забележимо кимване, а лицето му не изразяваше никакви чувства. Въздухът пропукваше от заряда враждебност между двамата мъже.

— Един момент — каза Язид, като бавно обикаляше около Ариел. — Помислих си, че виждам от каретата на баща ми да слиза привидение. Като че ли Каролин се е върнала от оня свят.

Ариел усети, че той спря зад гърба ѝ, долавяйки топлия му дъх да преминава по врата ѝ.

— Но, разбира се, това си ти, сладка Ариел. Истинско копие на майка си. Приликата е удивителна.

Ариел стоеше напълно неподвижно.

— Благодаря, Язид.

— Каролин имаше хипнотизираща красота. Сила, която можеше да накара един мъж да изтръпне от желание. Ти имаш ли такава сила, сладка Ариел?

Това бе съвсем тих шепот в ухото ѝ, но думите му я стреснаха и надигнаха вледеняващ ужас дълбоко вътре в стомаха ѝ.

— Не разбирам за какво говориш, Язид — отвърна Ариел, като се стараеше гласът ѝ да звучи весело. — Но точно сега се съмнявам, че мога да накарам някого да изтръпне от друго, освен от много мръсния ми вид. Тъкмо се сбoguвах с лейди Ан, за да може тя да се оттегли и да си почине преди Фантазията.

— Тогава ще те изпратя до покоите ти.

Той се обърна и влезе в двореца, без да удостои с вниманието си нито Ан, нито Кристофър. Ариел се отказа да му отвърне с думите, които бе намислила. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да забърза след него. Тя още не го бе настигнала, когато той прекоси дългия коридор.

— Язид — извика тя, — моля те, изчакай ме. Не мога да вървя толкова бързо с тези тежки поли.

Сам в коридора на крилото на султана, Язид се обърна към нея толкова рязко, че тя се блъсна в него. Преди да разбере какво става, ръката му се стрелна към нея и той я издърпа в мастиления мрак на една ниша толкова грубо, че главата ѝ отхвъркна назад сякаш шибната с камшик. Той свали от главата ѝ сламената ѝ шапка заедно с един кичур коса. Пръстите му болезнено се забиваха в ръката ѝ, докато я теглеше към себе си, размахвайки сламената шапка пред лицето ѝ.

— Никога! Да не съм те видял никога повече да носиш такъв тоалет! Ти оскверняваш дори почвата под краката си. Мислех, че не желаш брак с нечестивата свиня. Сигурно съм сгрешил. Сигурно, сладка Ариел, ти започваш да обичаш християнската змия.

— Не! Заклевам се, Язид — гласът на Ариел прозвуча остър и истеричен в собствените ѝ уши и поемайки си рязко въздух, тя направи опит да заговори по-спокойно. — Обещах да заведа лейди Ан на соука, това е всичко. Не знаех, че Кристофър... лорд Стонтън ще се присъедини към нас. Но след като разбрах, че е решил да дойде, помислих, че мога да ти бъда полезна, ако го задържа далеч от двореца през деня. Мислех, че ще разполагаш с повече време, за да говориш с баща си и да сложиш край на тази лоша игра.

Язид я изгледа свирепо с присвитите си бледозелени очи.

— Така. Ти си се опитвала да ми помогнеш. Колко мъдро, Ариел! Каква загриженост! Аз обаче не се нуждаю от помощта ти. Или си забравила, че ти бе онази, която дойде да търси помощ?

— Разбира се, че не съм — Ариел сви вежди. — Ти си единствената ми надежда, Язид. Всички други мислят, че брачният

избор е чудесен. Бъдещето ми е в твоите ръце. Зная, че няма да ме изоставиш.

Очите на принца блеснаха от задоволство.

— Така е. Бъдещето ти наистина е в моите ръце.

Ариел трябваше да устои на желанието си да се изтръгне от него, когато той прокара плаща си по бузата ѝ, като я галеше сякаш бе котка.

— Язид — каза тя с отпаднал глас, — аз съм много, много благодарна за помощта ти. Но съм изморена. Имаш право. Тези дрехи не ми отиват. Искам да се преоблека и да се приготвя за Фантазията. Моля те!

Лицето му възвърна усмихнатото си изражение.

— Жената прави това, което един мъж желае, а не това, което тя желае.

— Ще яздиш ли тази вечер? — попита Ариел бързо, като знаеше, че единственият начин да изглади противоречието между тях бе да избегне да говори за това.

— Аз ще водя атаката.

— Тогава би искал да съм там, за да стана свидетелка на твоята слава.

Язид я изгледа свирепо, преди да я отблъсне от себе си сякаш бе прокажена.

— Върви!

Докато отиваше към покоите си, Ариел изпита задоволство, че се е измъкнала от Язид. Настроението му беше толкова променливо. В един момент бе рязък и надменен, в следващия като че ли искаше да я прегърне и да я гали като любимо животно. Ариел ставаше все по-предпазлива спрямо Язид. Ако имаше някой друг, който би ѝ помогнал, тя с радост би освободила принца от клетвата му за помощ. Но той бе единственият човек, който беше против брака между Кристофър и нея. И тя имаше нужда от помощта му. Когато стигна стаята си, Ариел с благодарност се остави в ръцете на Чедила.

На старата бавачка ѝ трябваше само един поглед към напрегнатото лице на повереницата си и към смачканата шапка на лейди Ан, за да разпрати слугите във всички посоки. Не след дълго Ариел потопи тялото си в благоуханната вана. Отпуснала глава на лепената кърпа, тя се взираше в хилядите малки огледалца, вградени в сводестия таван на банята. Мъждукащите свещи, пръснати по пода,

изпълваха купола на свода с множество малки светлилки подобно на звездното небе, което обвиваше мароканските нощи. Тя се надяваше, че тази нощ ще е такава — идеална за предизвикващата толкова вълнение грандиозност на Фантазията. Испита съжаление, че Кристофър няма да е там. Неговата подигравка относно многото жени, за които се женеха мароканците, бе постигнала целта си. Бракът с мъж, който имаше рояк от жени и държанки, не беше представата ѝ за живота, който желаше. Тя все още се придържаше към майчиното описание за любовта, надявайки се, че един ден ще намери мъж, който желае само нея. Мъж, който да я обича, да не вижда другите жени и който да дели живота и любовта си само с нея. Сигурно съществуваше такъв мъж, който да я чака някъде по безкрайните простори на нейната втора родина. Само ако Кристофър би могъл да види Фантазията, тя би му обяснила толкова много, мислеше си Ариел, докато се сушеше с хавлията. Той би разбрал защо сърцето ѝ е толкова безвъзвратно обвързано с тази земя. Би станал свидетел на гордостта на берберите и арабите, на любовта им към земята. Как би могла Англия или която и да е друга страна да се сравнява със смразяващото величие на Магреб, когато небето е обагрено в аметист и бордо от умиращото слънце, а червената земя кънти от хиляди копита. Това бе Фантазията, живеецът на мароканската душа.

Намятайки обикновен кафтан, Ариел мина в спалнята си и се остави на грижите на Чедила и Рима. Тази нощ щеше да бъде чудесна. Истинска арабска нощ.

Ариел се отправи към другия край на шатрата на харема. Тази задача не бе така лесно изпълнима, както бе предполагала. Накъдето и да погледнеше, жени, облечени в пъстроцветни одежди и богато избродирани елеци развълнувано бърбреха в огромната шатра, разхождаха се по проснатите един до друг персийски килими, които покриваха голата земя, като преминаваха от една група приятели към друга. Навсякъде те наблюдаваха очи. Ревниви очи, бдящи очи, преценяващи очи — очи, които решаваха загадката коя ще бъде следващата, която султанът ще повика, коя би могла да стане фаворитка и да подрони шансовете на всички останали.

Кармела, чиито тъмнокафяви очи бяха изрисувани със същия черен въглен, с който бяха гримирани очите на Ариел, се сви между

две чернокожи робини и махна с ръка, като се опита да привлече вниманието ѝ, но Ариел не я видя и се отправи в друга посока. Проклинайки, Кармела се шмугна през средата на една групичка и протегна ръка, за да хване ръката на приятелката си. Допирът на дългите и хладни пръсти, които се обвиха около талията на Ариел, я накара да подскочи. Андалуската поклати глава.

— Неспокойна си като ранен чакал, който току-що е подушил лъв.

— Всеки би подскочил, ако го сграбчат така в тази тълпа. Къде е Райзули?

Кармела кимна с глава в посоката, в която отиваше Ариел.

— Щеше да се блъснеш в него.

Ариел въздъхна:

— Може да мина и без това тази вечер.

Кармела се изкиска с дълбок, гърлен смях и обви раменете на Ариел.

— Сплетните са солта на живота. Без тях ежедневието ни щеше да е толкова скучно. Циганите мразят и отмъщават така, както ти никога не би могла да си представиш. Кръвожадно преследване и мъст, които продължават поколения наред. Понякога те вече дори не могат да си спомнят за какво са започнали да се бият. Чест... — тя сви рамене и махна с ръка. — Докато желанието да се биеш и победиш кипи в циганската кръв, единствено то е важно. Ако то някога умре, тогава и моята раса ще умре. Забрави Райзули, тук той не може нищо да ти направи. Хайде да си намерим места за Фантазията. Искam да виждам всеки мъж, който язди тази вечер. Толкова рядко виждам мъже напоследък — добави тя приглушено.

— Кармела — тросна се нетърпеливо Ариел, — животът е нещо повече от хубави мъже с яки мускули и добре развити тела. Мисля, че султанът... — Ариел погледна Кармела. — Какво?

Кармела не отговори нищо. Само кимна с глава, като гледаше някъде над лявото рамо на Ариел. Ариел се обърна.

— Райзули!

— Лейди Ариел! — каза той и се поклони. Върху лицето му бе изписано подчинение, но и твърдост. Когато говореше, дългите му увиснали мустаци едва-едва се движеха, а широката му, намазана с масло гръд приличаше на желязна стена, която се извисяваше пред

Ариел. Огромната му ръка, хванала дръжката на ятагана, беше като зловещо предупреждение, изтрило за миг всички разумни мисли от главата ѝ.

— Пред палатката ви чака пратеник. Казва, че трябва да говори с вас.

Измина минута, преди Ариел да успее да отговори.

— Зиад ли е?

— Не — отговори той и сви презрително дебелите си устни. — Този човек носи печат.

Объркана, но заинтригувана от последната забележка на Райзули, Ариел погледна Кармела, която с едва забележимо кимване ѝ показва, че разбира. Ариел последва Райзули до входа на шатрата.

Пратеник, носещ печат, можеше да идва само от султана или от някой от принцовете. Тя закрепил воала на лицето си и излезе от шатрата. Чергилото падна зад нея и за миг тя си помисли, че е сама в празното пространство, което разделяше шатрата на харема от тази на султана. Тогава някакво движение в сянката привлече вниманието ѝ.

Един мъж, облечен в черна джелаба и с тюрбан на главата, се появи между двете шатри.

— *Я хагга...* — той се поклони, след като изрече на арабски думата „жена“. — Елате — той направи жест с ръка и ѝ посочи да върви пред него по тесния проход между шатрите.

Ариел не се помръдна от мястото си и той отново посочи напред.

— Елате — повтори той и този път в гласа му прозвуча нотка на нетърпение.

— Чий печат носите?

Мъжът измъкна дълга черна връв от пазвата на джелабата си. На края ѝ висеше малка платнена торбичка с амулети. Всички мароканци носеха такива торбички. Самата Ариел никога не сваляше от врата си своята.

На връвта до амулетите бе завързан печатът на Язид, знак, че това е един от слугите му, макар Ариел да бе сигурна, че никога преди това не беше виждала този човек. Лицето му беше плоско и равно, а кожата му имаше жълтеникав оттенък, лишен както от топлия маслинен цвят на арабските родове, така и от светлия тен на берберите. Очите му бяха малки, почти като цепнатини, без забележими клепачи, а неравната му брада не бе подрязвана доста отдавна.

— Сега елате — повтори той, като скри амулетите и печата в пазвата си.

Ариел тръгна с нежелание по тесния проход. Пратеникът вървеше зад нея и когато стигнаха до края на разклонението между шатрите, ръката му се стрелна и я спря.

— Какво...

Той сложи пръст върху устните си и мина пред нея.

След като се огледа във всички посоки, той се дръпна настрана и ѝ направи знак да продължи. Когато стигнаха до втората група шатри, Ариел навлезе в друго разклонение. Там я чакаше Язид, който нетърпеливо шибаше ботушите си с камшик.

— Ти не си нищо повече от един охлюв — удари с камшика той облечения в черно слуга.

— Простете, велики сине на нашия султан, потомък на Аллах. Жената нямаше да дойде, ако не беше видяла великия печат.

— Застани на пост и не разрешавай на никого да приближава.

Пратеникът се поклони и се отдалечи, като държеше умолително ръце притиснати към носа си.

Язид се обърна към Ариел. Погледът му пробягна по белите копринени шалвари и богато избродираната ѝ туника. Устните му се извиха в усмивка.

— Ах, Ариел! Ти, сладка хапка удоволствие, устата ми се навлажнява само като те видя. Харесва ми, че тази вечер си положила толкова грижи за себе си. Това показва, че ме почиташ. Ще поведе първата атака с твоето име на уста.

— Благодаря за честта, Язид.

Усмивката му стана още по-широка.

— Това е хубаво.

— Защо поиска да ме видиш?

Язид скъси разстоянието помежду им, взе ръката ѝ в своята и я притегли към себе си.

— Тази вечер аз ще отменя женитбата ти, сладка Ариел. Още не е станало, но ще стане. Още преди да се обалят първите гълъби ти ще бъдеш освободена от годежа си. Искан да знаеш това, за да бъде удоволствието ти от Фантазията още по-силно, така както опиумът усилва насладата от света на Аллах.

Ариел стоеше напрегнато до гърдите на Язид. Ръката му се движеше нагоре-надолу по гърба ѝ и я галеше по съвсем неприличен начин, но като си спомни гнева му отпреди няколко часа, тя не посмя да се противи.

— Какво ще направиш, Язид?

— Това не е твоя грижа. Това, което само трябва да знаеш, е, че както ти се заклев, ти ще бъдеш освободена от женитбата ти с неверника.

— Мула — прошепна настоятелно слугата, застанал със сведени очи зад Язид. — Моля за извинение, но слънцето залязва. Трябва да дойдете.

— Върви! — нареди Язид, гневно забивайки пръсти в плътта на Ариел. — Фантазията ме чака.

Той се обърна отново към Ариел. Очите му бяха изпълнени с напрежение, когато сведе поглед към нея и повдигна воала ѝ.

— Трябва да вървя. Но ще тръгна, за да поведе атаката, посветена на теб, подкрепен от твоята целувка.

Ариел сви устни и се повдигна на пръсти с намерението да го целуне сестрински по бузата. Вместо това Язид обърна лице и притисна устните си към нейните. Целувката му беше силна и желаеща. Той разтвори устните ѝ и вмъкна дебелия си език в устата ѝ спускайки ръце по хълбоците ѝ. Повдигна я от земята и притегли устните ѝ към своите, като издаде гърлен стон. Ариел с всичка сила се отблъскваше от гърдите му, съпротивлявайки се на езика му, когато той се плъзна в устата ѝ, и с отчаяние се опитваше да се отскубне от ужасяващата близост с притискащото се през дрехите ѝ тяло. Ръцете му я бяха хванали като с железни окови и в този момент, също така рязко, както бе натрапил интимността си, той я пусна. Тя стъпи на земята и за малко не падна. Коленете ѝ не я държаха. Лицето на Язид беше зачервено, а очите му светеха с маниакален блясък.

— Тази нощ ще видиш могъществото на Мохамед Ел Язид. Тази нощ, сладка Ариел, аз ще те освободя.

Без да каже нито дума повече, той тръгна с развяваща се зад гърба му алена наметка. Миг по-късно Ариел чу пронизителното цвилене на Сироко и тропота от копитата на младия жребец, докато Язид галопираше към предната линия на Фантазията.

От минаретата на Мекнес зовяха вярващите към молитва, докато въздухът не закънтя от гласове. Цялото тяло на Ариел трепереше. Думите на Язид я изпълниха със страх, а би трябвало да ѝ донесат радост. Коленичила в прахта, тя се обърна на запад и сведе чело към мръсната земя.

— Аллах — молеше се тя, — помогни ми. Язид е мой съюзник, а ме плаши. Кристофър е мой враг, а ме привлича. Помогни ми, моля те!

Ариел седна, в ъгълчетата на очите ѝ заплашително се показаха сълзи. Тя се опита да прогони страховете си. Фантазията бе подтикнала Язид да се държи така ужасно с нея. Язид бе воин по душа и възбудата от Фантазията течеше с кръвта му тази нощ. Той беше обзет от очакване. Това бе предизвикало интимността на целувката му. Тя щеше да я прогони от мислите си, да забрави това, което се случи между тях тази вечер. Вместо да се страхува, тя трябваше да е благодарна. След тази нощ тя нямаше защо повече да се тревожи как да се освободи от годежа си. За това се бе молила. Но ако това е вярно, питаше се Ариел, коленичила в прахта, защо душата ѝ бе така дълбоко смразена?

ГЛАВА 13

Когато Ариел се върна в шатрата на харема, предното ѝ платнище бе вече повдигнато и навсякъде кипеше подготовка за Фантазията. Кармела привлече погледа ѝ, правейки ѝ знак, че е запазила едно местенце и за нея, и Ариел с благодарност си проправи път между жените, за да стигне при приятелката си.

— Къде ходи? — прошепна Кармела, като наблюдаваше военния парад, минаващ край шатрата.

— Язид искаше да говори с мен.

— Язид? Какво би могъл да ти каже?

Ариел слушаше Кармела с половин ухо, докато с вълнение оглеждаше лицето на всеки войн, търсейки Язид. Тя трябваше да разбере какво е намислил. Завръщайки се от тайната среща, тя си бе задавала въпроса, как ли ще говори Язид със султана тази вечер. Фантазията и празненството след това щяха да продължат до ранните сутрешни часове и тя просто не можеше да си представи как Язид ще изложи своя случай пред баща си. Колкото повече мислеше за това, толкова по-странно ѝ се виждаше неговото изявление. Благодарна беше, че Кристофър не можеше да присъства. Той и Язид вече бяха на нож, и тя не се съмняваше, че присъствието му на спора със султана по въпроса за женитбата ѝ щеше да доведе до открита битка.

Ариел хапеше устни, без да забелязва блясъка и веселието, погълната от опита си да разкрие намеренията на Язид. Но колкото пъти стигаше до възможния, отговор, толкова повече започваше да се съмнява в правилността му. Все пак Язид беше принц и престолонаследник. Ако някой можеше да направи това тази нощ, това бе само той. Ариел прогони мислите си и насочи вниманието си към гледката и звуците на Фантазията.

Знамената на двеста племена, събрани за Фантазията, плющяха от вечерния бриз — тюркоаз и сапфир за някакво крайбрежно племе, изумрудено със сребърни звезди за друго от Долния Атлас, тъмно оранжево, разделено с черна ивица — за трето. Току-що запалените

фенери още не хвърляха сенки, тъй като слънцето обливаше с горещата си коса светлина равнините дори и докато потъваше зад хоризонта. Когато парадът свърши, всеки воин отиде в лагера на своето племе, за да прегледа оръжието си и напои коня си. Вече се стичаха ездачи и нареждаха конете си един зад друг, докъдето стигаше погледът. Те бяха най-добрите бойци на страната, довели със себе си най-расовите коне от табуните на племената си. Украсени най-изискано, арабските коне подскачаха и пръхтяха, блъскайки се един друг. От всеки конски нагръдник висяха дълги разноцветни пискюли в тон с тези, които украсяваха поводите на юздите. От високите, украсени с орнаменти лъкове на седлата подрънкваха звънчета, а в пицните им гриви и опашки бяха вплетени панделки за глава на конете, които и от араби, и от бербери се приемаха като любими членове на семейството.

До втората третата атака още нямаше да е паднал пълен мрак и докато светлината бе още силна, жените си шушукаха, изпълнени с удоволствие, че могат да наблюдават толкова много непознати мъже. Едничкият поглед, който те успяваха да си откраднат от някой красив каид, щеше да дава храна на глада им за външния свят през многото дълги и самотни нощи. Докато Ариел слушаше техния развълнуван шепот, мислите ѝ се върнаха към пикника този следобед, а от него — към Кристофър. Той се държеше приятелски и весело, докато нейното собствено поведение не прекрачи границите на търпението на всеки мъж. Неохотно си призна, че той бе направил всичко възможно, за да бъде любезен и да заличи разрива в техните взаимоотношения. Беше се опитал да се оправдае за лъжите си и едва не се извини за направеното от него предложение за брак. Ариел се усмихна. Но това бяха вяли опити, навяващи необяснима тъга. Кой би повярвал, че ще поиска извинение от него за такова нещо. Знаейки, че до разсъмване годежът им ще бъде развален, тя изведнъж пожела да го види още един път.

— *Mierda!*^[1]

Възклицанието на Кармела изтръгна Ариел от меланхоличния унес, в който бе изпаднала.

— Какво има?

— Върна ли се? — изгледа я подигравателно Кармела.

Ариел започна да протестира, преди Кармела да успее да я прекъсне.

— От *tierra del sueno*, от тази страна на мечтите, в която се бе пренесла. От десет минути не си чула нито една моя дума!

— Не съм мечтала. Гледах ездачите.

Кармела изсумтя подигравателно:

— Тогава би трябвало да ме разбереш.

Ариел стисна зъби, изпаднала в безсилен гняв, че почти са я хванали в лъжа.

— Ами, не знам за какво говориш. Тук има хиляди мъже, ти би могла да гледаш всеки един от тях.

— Може и изобщо да не съм гледала мъж — подметна Кармела.

Ариел вдигна поглед нагоре.

— Не искаш да кажеш, че изпитваш вълнение от някой кон.

— Добре де. Мъж е. И то какъв! Откакто се е появил, всички жени в харема са полудели.

— Къде е?

— Там! — Кармела посочи към една група коне, които се намираха две шатри по-далеч от тях.

С всяка измината минута въздухът ставаше по-плътен. В съгъстващия се мрак и в носения от вятъра пясък беше трудно да се види каквото и да е.

— Кармела, не виждам...

— Ей там! — Избухливата ѝ приятелка я прекъсна и започна да сочи с пръст още по-настойчиво. — Язди черен кон, с няколко педи по-висок от другите, целият е облечен в черно. Как да не можеш да го видиш! — запита тя остро. — Той прилича на черна пантера, с очи, блестящи като синевата на Средиземно море.

Ариел се смрази цялата. Присви очи, взирайки се в мрака. Още преди да го види, вече знаеше, че е той. Ездачът се откъсна от групата мъже. Той завъртя лъскавия жребец, който се изправи на задните си крака. Конят беше черен като нощ, цвят, доста рядък за породата му. Копитата му проблеснаха в светлината на фенерите и жребецът рязко изцвили. Белите му зъби и пламтящите червени ноздри бяха в остър контраст с редкия за благородната му арабска порода черен цвят.

Целият харем сякаш въздъхна, когато войнът се насочи право към тяхната палатка. Неговата джелаба бе затъкната в меки черни ботуши, а на памучната му черна чалма висеше само един увит сребърен шнур. Седлото бе украсено със сребърни пискюли, но по

коня нямаше никакви други звънчета и отличия. Боецът правеше силно впечатление. Дрехите му контрастираха напълно с разточителната пищност на другите ездачи. Те излъчваха сила и сдържаност. И магнетизъм. След миг той бе вече до шатрата. Жените седяха частично покрити от ниска преграда и смелият воин можеше да погледне вътре само ако яздеше достатъчно близо. Когато беше вече достатъчно близо, наложниците и одалиските се прикриха зад шалове и воали. Едно беше да наблюдаваш мъжете зад прикритието на преградата, но вече съвсем друго точно пред тях да се намира изправен воин, който като че ли гледаше вътре.

— Смелчага е! — изсмя се Кармела и прелъстително отметна черната си коса върху раменете си. Тя седеше изправена върху възглавницата, изпъчила напред пълните си гърди. — Той гледа насам!

Ариел седеше също като Кармела, леко повдигната на възглавницата си. Тя беше замръзнала в тази поза, когато ездачът се бе откъснал от групата. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Беше великолепен. Нито един сред хилядите мъже наоколо не можеше да се сравнява с него. Още в мига, в който тя втренчи очи в него на фона на избледняващото слънце и изпълнения с прах въздух, тя знаеше кой е той. Не беше нужно да вижда лицето му. От начина, по който седеше на седлото, по мощните му широки гърди, очертаващи се под развятата черна пелерина, тя разбра, че това с Кристофър.

Очите им се срещнаха, когато той минаваше край шатрата. Беше само за миг, но Ариел почувства, че погледът му сякаш я докосва. Лицето му не изразяваше никакви чувства, но очите му някак показваха, че той я търси. Като че ли я молеше да му даде някаква сигурност, но преди Ариел да успее да разбере какво точно иска, той зави с огромния си кон и препусна в галоп към стартовата линия. Само миг след като изчезна шатрата вече гъмжеше от разговори. Смелостта му предизвика тръпки от възбуждане сред жените. Но по-силни от възбуждането бяха догадките, които плъзнаха като огнени езици в харема. Коя беше дошъл да види? Нямаше и съмнение, че той беше любовник на някоя от тях. Смелостта на постъпката му, неизмеримата опасност, на която бе изложил себе си и наложницата, наглият интерес, който прояви към харема на султана, всичко това подежда на жените като опиум. Всяка заглежда съседката си, разяждана от ревност и гняв. Те не биха се спрели пред нищо, за да открият престъпницата.

Сред тях нямаше нито една, която да не желаете да бъде любовницата на воина, но те изгаряха от желание да открият жената, изневерила на своя султан, и искаха да я видят наказана. Като глутница дебнещи чакали те оглеждаха шатрата, готови да разкъсат една от тях.

— Той погледна насам — повтори Кармела с очи, пламнали от страст.

— Зная — отвърна Ариел с нисък и тих глас.

— Никога не съм виждала такъв мъж. Паоло би изглеждал като мишка, като мравка до него. Погледни бързо, трябва да разберем под флага на кое племе язди.

Воините се бяха строили в редици, простиращи се толкова надалеч, че бе трудно да се види крайт им. Дипломатите и политиците в шатрите и хората от племената, седящи на открито, мълчаха в очакване. Беше толкова тихо, че Ариел чуваше шумоленето на платнището, поклащано от вечерния бриз. Конете пръхтяха, тупаха по земята в нетърпеливо очакване на атаката. Дори харемът беше притихнал и очите на всички бяха приковани в редиците на въоръжените мъже.

Нападението започна.

Конната фаланга се спусна напред. Всеки воин яздеше ниско приведен, пришпорвайки силно коня си, като всички препускаха право към шатрите. Всичко бе притихнало, чуваше се само гръмовният тропот на четири хиляди чифта копита, биещи безплодната мароканска земя. Знамената се развяваха, въздухът трепереше от плющенето на пелерините върху пулсиращите мускули и от стихията, втурнала се към шатрите. Всеки ездач държеше пред гърдите си пушка или ятаган. Те все повече и повече се приближаваха. Всички жени около Ариел се притискаха една към друга, споделяйки страха и възбудата от вида на препускащите коне, които бяха вече съвсем наблизо. Тогава, в последната секунда, когато вече половината харем беше започнал да крещи от страх, когато конете бяха готови да прегазят защитната преграда и да се нахвърлят върху жените, изпотъпквайки ги, бойците внезапно спряха, при което всички коне се изправиха на задните си крака и заритаха с копита във въздуха.

Всички заедно изкрещяха в един глас и нощта закърня от изстрели на пушки. „Аллах Акбар! Аллах Акбар!“ Въздухът вибрираше от крясъците на мъжете. Ятаганите хвърляха златни отблясъци на

светлината на огъня, дългите им закривени остриета се извиваха в нощта, когато мъжете разсичаха въздуха. Конете бяха съвсем близо, Ариел чуваше тежкото им дишане, долавяше миризмата на пот от повдигащите се хълбоци, чувстваше горещината, която се излъчваше от мускулите им в хладния нощен въздух.

По време на бясната атака Ариел беше изгубила от погледа си Кристофър и като оглеждаше линията на бойците, тя забеляза Язид. Той беше застанал точно пред шатрата на султана. Сироко се вдигаше непрекъснато на задните си крака, а Язид надаваше викове и пригласяше на другите с високо вдигната над главата си пушка. Беше се изправил на стремената, мускулите му бяха напрегнати, а очите му излъчваха същия маниакален блясък, който Ариел бе видяла по време на срещата им тази вечер. До него Сюлейман също крещеше и размахваше ятаган над главата си. Възседнал красивия си сив жребец, той обаче не изпитваше и капка от напрежението на Язид. От лекотата, с която се беше отпуснал на седлото, ставаше ясно, че за него това е само една игра. Но тя знаеше, че за Язид Фантазията бе нещо много, много повече. Язид даде сигнал за регрупиране и предводителите на всяко племе издадоха заповеди, събирайки хората си за втора атака.

— Черният боец трябва да е бил най-отпред по време на атаката — каза Кармела с пресипнал от крещенето глас. — Не го видях. А ти?

Ариел поклати глава. И тя като Кармела се чудеше какво ли се беше случило с Кристофър.

Нервният смях отново изпълни шатрата, напрежението като че ли бе станало дори приятно.

Ариел гледаше над морето от жени. Пискливите разговори ѝ причиняваха главоболие. Тя се чудеше дали да не вземе Зиад и да отиде при Белметови. Освен че щеше да се измъкне от харема, бе повече от сигурна, че те щяха да знаят какво възнамеряваше Кристофър с участието си във Фантазията. Точно беше решила да се извини по някакъв начин на Кармела, когато видя, че Дайва си проправя път и идва към тях.

— Ето го — простена Кармела. — Погледни го. Между принца и него има двама мъже. Дори бъдещият султан не може да се мери със стойката на черния воин.

— Еднакво високи са — каза Ариел, внезапно раздразнена от увлечението на Кармела по Кристофър.

— Но черният воин е като пантера, докато Мохамед Ел Язид е като лъв. Лъвът е могъщ и страховит, истинският цар на пустинята, но пантерата... м-м-м... — тя облиза устните си, а Ариел се обърна отвратена. — Пантерата е загадъчна и крие тайни, тя е лукава, грациозна и умна.

— Говориш така, като че ли го познаваш, Кармела.

Двете млади жени се обърнаха едновременно и впериха очи в Хатум Кадим.

— Не, султанке — отвърна Кармела и лицето ѝ внезапно стана предпазливо и безизразно. — Никога преди това не съм го виждала, но както и всички тук, аз съм заинтригувана.

— Да, на всички ни е интересно. Бих искала да зная кой е и от кое племе идва. Бих обсипала с подаръци онзи, който ми каже всички тези неща.

— Нищо не зная за този мъж, Дайва, но ако науча нещо, веднага ще ти кажа.

— Много жени го видяха как гледа насам.

— Мисля, че е каприз. Нищо повече.

— Разбира се. — Дайва леко се усмихна и очите ѝ проблесна съмнение. Тя престана да разпитва Кармела и насочи вниманието си към Ариел. — Великолепен е, не си ли съгласна Ариел?

— Да, Дайва. Хубав е и умело върти сабята. Много странно. Каква неотразима комбинация нали.

Дайва се усмихна злобно.

— Наистина. Какво нещастие, че сватбата ти вече е уговорена. Ако съпругът ми познаваше този мъж, той би те свързал с него. Вместо това ти си сгодена за един блед англичанин. Какъв срам! Все пак би трябвало да предпочиташ женитба с някой от своята вяра.

— Аз съм напълно доволна от съпруга, който султанът избра за мен — излъга Ариел с лекота. Никога, дори и в моменти на най-голямо отчаяние не би признала друго на жената, която се бе отнесла с майка ѝ като с враг. Още повече, че на Ариел определено ѝ беше приятно да усеща колко много Дайва грешеше в преценката си за Кристофър. — Трябва да го видиш скоро — продължи тя. — Може би той ще те изненада.

— Малко неща могат да ме изненадат, Ариел, защото малко са нещата, които не знам. — Дайва се обърна да си ходи, като подвижна

през рамо: — Ще чакам да науча нещо повече за черния воин, Кармела. Разчитам, че скоро ще дойдеш при мен.

Когато тя се отдалечи достатъчно, за да не чуе, Ариел се обърна към Кармела:

— Тя мисли, че го познаваш.

— Казах ѝ истината. Не го познавам — сви безгрижно рамене Кармела. — Но бих дала мило и драго, за да променя това.

— Кармела, държиш се като глупачка. Тя мисли да те застави да узнаеш кой е той. Сигурно разбираш, че когато ѝ дадеш тази информация, тя ще те обвини. Ще каже, че си изменила на султана, като си легнала с него.

— Черният боец е мъж, за когото си струва да умреш.

— Как можеш да говориш такива неща!

— Мога — троснато отвърна Кармела. — Една нощ в неговите прегръдки струва колкото хиляда нощи в харема. За какво живея? За какво, питам те? Султанът не се интересува от прелестите ми. Ясно е, че никога повече няма да ме повика в леглото си. Пред мен са безкрайните, с нищо незаети дни, следователно не ми остава нищо друго, освен да бъда една стъпка пред Дайва и Райзули. Какъв живот е това! Защо да не пожертвам толкова баналното си съществуване за още една възможност за наслада.

Ариел я загледа онемяла. Като че ли за първи път виждаше живота на приятелката си. Ариел мислеше, че поради открития характер на Кармела и безгрижното ѝ поведение тя бе най-малкото доволна. Разбира се, тя бе продадена в робство и Ариел не хранеше илюзии относно ужаса на този случай. Тя сви устни замислено. Не можеше да каже на Кармела, че Кристофър е Черния воин. Тя никога не би разбрала как Ариел би могла да се откаже от живот с мъж, за когото тя е готова да умре. Не можеше да ѝ обясни това по никакъв начин. Щеше просто да си помисли, че Ариел е глупачка. Мисленето на Кармела беше напълно черно-бяло. Тя не би разбрала нюансите на сивия цвят, с който Ариел бе принудена да се бори. Не беше просто да желаеш един мъж, защото само Ариел знаеше добре колко силно желае Кристофър. Тялото ѝ издаваше този факт винаги когато го видеше. Но това не променяше решението ѝ. Нейният дом бе тук. Мохамед Бен Абдулах, Чедила, Язид и Сюлейман бяха нейното семейство. Те я бяха приютили, когато тя нямаше къде да отиде. Дори и да не я обичаха

така, както я бе обичала майка ѝ, поне бяха заслужили нейната преданост. Преданост, която баща ѝ завинаги бе загубил, като ги беше изоставил.

Кармела се наведе и хвана с ръце реверите на елека на Ариел.

— Казвам ти, Ариел — прошепна тя отчаяно, — с радост бих умряла заради още един шанс да се почувствам жива. Ти трябва да си благодарна на Бог, че ще бъдеш освободена от тази земя. Тя е затвор. Стая за инквизиции. Взимай своя херцог и бягай, Ариел. Бягай, без да се обръщаш нито веднъж назад!

Ариел се изтръгна от прегръдките на Кармела. Очите ѝ се бяха разширили от ужас.

— Грещиш — прошепна тя. — Ти си нещастна, Кармела, и това ме натъжава. Доведена си тук против волята си, отвлечена от родината си. Но това е моята страна и аз не мога да я напусна.

— Защо? — попита настойчиво Кармела. — Султанът едва ли има време да те забележи. Дайва те ненавижда и надъхва със своята омраза и сина си, бъдещия султан. Нещата няма да бъдат винаги такива. Предлагат ти да избягаш, направи го, Ариел!

— Не желая да бягам — проплака Ариел с глас, задавен от безпомощни ридания. — Защо никой не вижда това?

Не можеше да издържи дори и секунда повече присъствието на Кармела. Шатрата на харема я задушаваше и Ариел усети, че ще умре, ако не се махне. Тя скочи точно когато започваше втората атака. Побягна по празния проход между шатрите, после притича зад шатрата на султана. Не знаеше къде отива, докато не стигна до входа на шатрата за чуждестранните гости. Лорд и лейди Белмет трябваше да са вътре, но последното нещо, което ѝ се искаше сега, бе да бъде с някого, който ѝ напомня за Кристофър. Забави крачки, отмина следващите две шатри и се намери на края на откритото поле, предназначено за хората от града и племената, дошли да видят представлението. Образът на соука, който видя тази сутрин, отново се върна в мислите ѝ и изведнъж силно ѝ се прииска да повърви сред народа като обикновен човек. Ариел сложи воала на лицето си и излезе от навеса на шатрата.

Въздухът отново закънтя от гърмежи, когато втората атака свърши, и от тълпата се разнесоха одобрителни възгласи. Ариел бе стигнала далеч, почти до другия край на арената. Тя се запромъква напред, а погледът ѝ бодро преминаваше от конник на конник,

търсейки Кристофър. Не можеше да го открие в блъсканицата, не виждаше и Язид и Сюлейман. Не беше естествено принцовете да се намират толкова далеч от шатрата на султана. В първата атака те бяха точно пред него и бе естествено и при втората да са пак там. Навсякъде около нея хората поздравяваха с викове ездачите. Децата се търкаляха в прахоляка, играеха на война, организирайки своя Фантазия, а жените, покрити от глава до пети с обикновени хаици, се грижеха за хленчещите бебета. Ариел се огледа и започна да се чувства неудобно. Врявата утихна, когато ездачите се върнаха на стартовата линия за третата атака. Изведнъж тя усети, че привлича нечие внимание. Въпреки че бе дълга и плътна, копринената ѝ туника беше много по-фина от дрехите, които носеха наоколо. Воалът ѝ беше твърде ефирен и прозрачен и тя почувства стотици погледи върху себе си. Около нея се образува празно пространство и като хвърли един поглед през рамо, Ариел изведнъж си даде сметка, че Зиад не е с нея. Тя отправи поглед към лицата на хората. Мъжете се хилеха. Жестовите и гърлените звуци, които издаваха, показваха съвсем ясно, че са я взели за проститутка. Жените притискаха бебетата силно към гърдите си, обръщаха ѝ гръб и се отдалечаваха от нея. Ариел чу шумя от започването на третата атака. Земята под краката ѝ трепереше от тропота на копитата. Тя повдигна брадичката си и изпъна нежните си рамене, въпреки че очите ѝ плувнаха в сълзи. Не беше такава, за каквато я взимаха, но не беше и една от тях. Без да поглежда встрани, Ариел се отправи назад към шатрите. Като че ли се връщаше в разкошна клетка. Никога преди това не бе възприемала така болезнено своя затвор, нито пък беше разбирала колко ограничен беше пътят, по който можеше да се движи свободно и безопасно. Мислеше само как да се изплъзне от погледите и да намери място, където да се усамоти и поридае. Усети зад гърба си хвърчащата напред конница, чу цвиленето на конете, когато рязко спряха, вслуша се в гърмежите на пушките, в свистенето на ятаганите във въздуха, но не се обърна. „Още няколко крачки“ — само за това мислеше тя. Едва когато прозвуча за втори път, призивът стигна до съзнанието ѝ. Тя замръзна, заслуша се отново, като не можеше да повярва, че е чула добре думите. След секунда викът се разнесе отново:

— Смърт на всички неверници! Смърт на англичаните! — ехото на стотици гласове подеха възгласа. — Смърт за Мохамед Бен

Абдулах! Предател! Народът не се нуждае от други съюзници, освен от Аллах!

Светът около нея полудя от паника. Никой не знаеше откъде се бе раздал първият вик. Ясно беше само, че това бе глас на воин. Изтреця изстрел, който вече не беше част от Фантазията. От другия край на линията над врявата се издигна боен вик. Един ятаган се заби в нечия нищо неподозираща плът и от веселието се роди ужас. Не бе изминала и секунда и вече навсякъде се биеха. Тълпата около Ариел се превърна в гърчещо се чудовище и тя бе понесена от вълната на паниката. Жените пицяха, бягаха във всички посоки и зовяха отчаяно децата си. Мъжете и момчетата грабваха всяко оръжие, което им се мярваше пред очите. До нея един берберин сграбчи горящо факла от огъня и се хвърли към конниците с викове:

— *Аллах Акбар! Султан Мохамед Акбар!* Нашият султан е велик!

Ариел не знаеше накъде по-напред да върви. Видимата линия, която разделяше бойците на Фантазията от тълпата, бе изчезнала и мъжете се биеха навсякъде. Осъзна, че трябва да се измъкне в откритото поле, ако не искаше да бъде стъпкана от конете или посечена от нечий ятаган. Докато се провираше през тълпата, тя не изпускаше от очи ездачите. Къде беше Язид? Къде беше Сюлейман? Къде беше Кристофър? Някой я блъсна в гърба, коленете ѝ се подкосиха и тя зарови лице в пръстта. Прикри с ръце главата си, когато един мъжки крак стъпи толкова близо до лицето ѝ, че откъсна воала ѝ. С усилие Ариел се опита да се изправи, но натежалите ѝ крака не ѝ позволиха дори да помръдне. Кашляйки от носещия се във въздуха прахотляк, тя се извърна на лакът и видя, че едно момченце се беше притиснало към глезените ѝ. Заровило лице в прахта, то се задущаваше от плач. Една жена се спъна в детето, като кълнеше истерично, после се изправи и побягна отново. Ариел взе детето в прегръдките си. Един кон изпръхтя съвсем наблизко. Някой изпищя от болка. Покрила с тяло момченцето, тя очакваше всеки момент нечие копие да се забие в гърба ѝ. Вместо това обаче върху нея изведнъж се стовари огромна тежест, която изкара всичкия въздух от дробовете ѝ.

Когато отвори очи, Ариел видя един мъртвец, отправил вторачен поглед в нея. Главата му беше увиснала неестествено назад, а отпуснатата му безжизнена ръка бе праметната през рамото ѝ. Усети, че по бузата ѝ се стича нещо топло и видя как струя кръв бликаше от

прерязаното му гърло. Събра всичките си сили и отблъсна трупа от себе си. Стисна зъби, за да потисне пристъпа на гадене, който се надигна в гърлото ѝ, придърпа детето към себе си и побягна. Бягаше така, както никога досега през живота си не бе бягала. Преминаваше през лагерни огньове, през хора и животни. Кракът ѝ потъна в нещо, тя наведе глава и видя, че е стъпила върху премазаното тяло на млада жена. Ариел стисна момченцето още по-силно и отново хукна. Най-после успя да намери прохода между шатрите и се втурна през него. Вмъкна се в първата изпречила се шатра и видя, че това бе една от предназначенията за чужденците. Тук трябваше да има султански слуги и бухарци. Тук гостите трябваше да са на сигурно място. Но това, което видя, подкоси краката ѝ. Касапница. Нищо не помръдваше в огромната шатра. Тела покриваха целия под. Бяха нападали между масите и гредите като захвърлени парцалени кукли. Грижливо застланите килими бяха обагрени в алено от стотиците кървави потоци. Ариел хукна назад ужасена, а умът ѝ отказваше да приеме фактите. Пред следващата палатка тя се поколеба за миг дали да влезе. Картината беше същата. Но този път не се обърна и не избяга. Наведе се до входа и се опита да свали ръцете на детето от врата си.

— Няма да те оставя — промълви тя нежно. — Тук в ъгъла ще бъдем в безопасност. Аз също ще бъда тук.

Ръцете на детето я стискаха все по-силно, като ѝ пречеха да диша. То бе заровило лице във врата ѝ и ако не усещаше по кожата си топлия му дъх, едва ли щеше да бъде сигурна, че още е живо. Трябваше да потърси Белметови. Нямахше да се успокои, докато не разбере дали и те са сред мъртвите, но не искаше детето да присъства на сцената. Даваше си сметка, че ако успее да го накара да седне в ъгъла, по-голямата част от касапницата щеше да бъде скрита от погледа му. Но когато се опита още веднъж да го накара да я пусне, разбра, че планът ѝ е напълно безполезен. Въздъхна тежко, отмахна един кичур коса от лицето си и прегърнала с една ръка момченцето, започна да търси лорд и лейди Белмет сред труповете. Миризмата на кръв беше непоносима, а това, което правеше, не бе по силите ѝ. Но Ариел се застави да оглежда лицето на всеки труп, твърдо решена да не се махне оттук, докато не разбере дали Белметови не са сред умрелите. Част от платнището, което бе повдигнато, за да наблюдават

Фантазията, беше паднало, а другата част висеше, накъсана на парцали, през които се виждаше полето.

Ариел се движеше между мъртвите тела, а ръцете ѝ трепереха, докато оглеждаше безжизнените лица. Това бяха лица на хора, с които никога преди не бе разговаряла, но които познаваше. Само преди няколко дни тя ги беше виждала да се смеят и танцуват в балната зала, а сега бяха просто посечени трупове, лежащи сред стотици други. Почти беше стигнала до предната част на шатрата, когато битката се разрази съвсем наблизко. Ариел подскочи от пистолетния изстрел, който се разнесе от другата страна на платнената стена. На по-малко от два метра от нея група ездаци бясно препускаха, преследвани от друга група. Ариел се хвърли с детето на земята, като се молеше то да мълчи. Единствената ѝ надежда беше, че ако някой надзърне в шатрата, ще помисли, че те също са мъртви.

— Претърси ли всички шатри? — попита някой полугласно.

— Да, сигурно са я отвели с другите жени. Аз ще отида. Аз я изоставих, аз ще я намеря.

Ариел почувства облекчение. Преодолявайки тежестта на детето, тя започна с усилие да се изправя на крака. Забърза да види двамата мъже, като не забелязваше, че се препъва в труповете. Промъкна се през раздраното платнище на шатрата, олюля се и спря пред муцуната на огромен черен жребец.

[1] Проклятие (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Кристофър в миг скочи от коня си и застана до нея. Ако не беше меднозлатистата ѝ коса, едва ли би познал жената, която се измъкна залитайки от шатрата и стискаше малко дете в ръцете си. Шалварите ѝ бяха накъсани на ленти, а туниката ѝ бе покрита с мръсотии. Косата ѝ, която в мислите си той сравняваше с буен водопад, бе разрошена и сплъстена. Цялата ѝ лява страна, от рамото до коляното, бе покрита със засъхнала кръв. И двете ѝ бузи бяха прорязани от драскотини, носът ѝ бе разкъравен. Кристофър нямаше представа кое е детето, което тя стискаше така силно, сякаш животът ѝ зависеше от топлината, с която неговото телце я сгриваше.

— Къде си ранена? — попита той настойчиво, като прокара ръце по засъхналата вече кръв.

Ариел го загледа безизразно, като че ли не разбираше въпроса му.

— Къде си ранена? — повтори той рязко.

— Не съм ранена.

— Детето?

— Детето е само уплашено, не е ранено.

Очите ѝ се изпълниха с ужас при една внезапна мисъл и тя се обърна, сякаш смяташе да се върне в шатрата. Беше взела безумното решение да завърши задачата, която си бе поставила, и за малко не се спъна в Зиад, който беше паднал на колене при вида на господарката си. Кристофър я дръпна за раменете.

— Къде мислиш, че отиваш? — попита той.

— Лейди Ан и вуйчо ти... — заекна тя. — Не прегледах всички тела.

Кристофър я взе в ръцете си като малко объркано дете. Между тях малкото момченце едва-едва помръдваше.

— Ан и Робърт са в безопасност, Ариел. Няма нужда да ги търсиш повече.

— Но призивът за битката? — настоя тя, като че ли Кристофър не бе с всички си. — Той беше срещу всички англичани. Всички в шатрата са... — тя не можа да довърши.

Виждайки я как се бори да овладее емоциите си, Кристофър побесня от гняв срещу бухарците, които бяха предизвикали това клане. Тя вдигна поглед към него. Болката в очите ѝ бе замъглила техните златисти пламъчета.

— Шатрите са пълни с мъртъвци.

— Зная — каза той и нежно погали главата ѝ. — Видях ги. Ан и Робърт не дойдоха тази вечер. Аз предусетих някаква опасност и Робърт се съгласи да прояви благоразумие.

— Те са в безопасност? — Ариел го погледна с такова облекчение, че когато ѝ отговори, сърцето му потръпна.

Тогава Ариел се отпусна в ръцете му. Краката ѝ не можеха повече да я държат. Той я вдигна от земята и я качи на черния жребец. После се метна зад нея, притегли я към себе си, като прикри с ръце и нея, и детето.

— Зиад, ще яздиш с нас до двореца!

Без да каже дума, евнухът скочи на коня, който беше взел от един убит, и изтегли ятагана си. Тръгна зад Кристофър, защитавайки гърба си, докато те се отдалечаваха с главоломна скорост от полесражението.

Ариел беше като заспала, за миг тя забрави както Фантазията, така и кървавата баня след нея. Кристофър я държеше в ръцете си и ѝ говореше с нежен глас, което я накара да се почувства на сигурно и безопасно място. Беше тъмно, но светлината на факлите хвърляше меки отблясъци върху лицето му. Тя притисна топлия вързоп в ръцете си и го погали. И тогава си спомни... Като отприщени язовирни води в душата ѝ нахлу ужас. Кръвта, зловонието, безумният страх на селяните, които тъпчеха всичко по пътя си. Беше твърде истинско, истинско като малкото момченце, което спеше в прегръдките ѝ.

— Трябва да се върна, Ариел. Зиад ще те заведе при дойката ти и ще стои на стража пред вратата.

Ариел се вкопчи в черната му памучна джелаба и погледна към лицето му. Той приличаше на берберски воин повече, отколкото който и да е друг мъж, когото бе виждала, и вярваше, че се връща в битката, за да защитава султана под закрилата на Аллах. Но не беше възможно да се скрие в стаята си, докато всички, които обичаше, бяха все още в

опасност. Кристофър бе участвал във Фантазията и каза, че е очаквал нещастие. Техните спорове не бяха от значение сега. Нямаше да го пусне, преди да ѝ отговори на няколко въпроса.

— Какво стана? — попита тя. — Кой го направи?

— Ще ти разкажа всичко, което знам, когато се върна. Сега искам само да те заведа на сигурно място, където ще бъдеш в безопасност.

— Не, не можеш да ме изоставиш като някакво дете, отведено някъде за негово добро. Трябва да знам дали султанът е жив. Ако ти не ми кажеш, ще намеря друг, който да стори това.

— Мохамед Бен Абдулах е жив. Тези, които още са му верни, се борят за неговата сигурност.

— Бухарецът?

— Не — отвърна ѝ тихо Кристофър. — Не е той.

Ариел сви вежди. Много остана неизказано, а трябваше непременно да научи отговорите. Но очевидно Кристофър бързаше да се върне на бойното поле и тя трябваше да остави за по-късно въпросите си за Черната гвардия.

— Върви със Зиад, Ариел.

— Само още един въпрос — каза тя, като държеше ръката му. — Сюлейман и Язид яздеха във Фантазията. Виждал ли си ги? Знаеш ли дали са в безопасност?

Кристофър я изгледа свиреп, като че ли най-голямото му желание в този момент бе да я набучи на ятагана си. Ариел се сепна от гнева му.

— Те са моето семейство. Не си толкова жесток, че да откажеш да ми съобщиш как са те.

— Не зная къде се намират, Ариел — каза той с глас, пълен с твърдост и горчивина. — Видях Сюлейман в началото на последната атака, точно преди да започне боят, но принц Язид не съм виждал от втората битка.

Ариел бе обзета от страх. Забравяйки гордостта си, тя помоли Кристофър за помощ.

— Моля те, заклевам те! Потърси принцовете. Донеси ми новини за тях.

— Ще разбере каквото мога. — Кристофър се вторачи в нея.

Всеки друг път тя би казала нещо хапливо, но сега беше твърде изтощена, твърде радостна, че е жива. Просто се бе заинтересувала за мъже, които ѝ бяха като братя. Не можеше да си обясни защо той прие молбата ѝ с такава омраза, но вече не я беше грижа. Искаше само да знае дали принцовете са в безопасност и въпреки техните отношения, тя просто не познаваше друг по-подходящ човек от Кристофър, който да ги открие и, ако е нужно, да ги защити.

— Благодаря — отговори тя смирено.

— Няма защо, Ариел. Поне сега направи каквото ти казвам и се прибери в стаята си.

Ариел отметна глава, засегната от тона му и от нежеланието му да се помирят.

— Както желаете, Ваша милост. — Тя се обърна и тръгна по стълбите на двореца с детето в ръце, без да погледне назад. Но гневът не ѝ помогна да стигне далеч. Още като се качваше по стълбите, усети, че коленете ѝ започват да се подгъват от изтощение. Трябваше да събере всичките си сили, за да се изкачва стъпало по стъпало, и погледът ѝ падна върху желязната врата, която нападателите бяха заключили. В момента, в който Кристофър не можеше повече да я види, тя се свлече до стената. Цялото ѝ тяло трепереше. Зиад, който беше там, я вдигна на ръце.

— Мога да вървя, Зиад. Само трябва да си почина малко.

— Не! Аз ще те нося, или ще пълзя, а ти ще седнеш на гърба ми, но повече няма да изоставя задълженията си към теб. Ти си твърде слаба, за да вървиш сама, а трябва да се грижиш и за детето.

— Но всички ще си помислят, че съм ранена, а ранените са толкова много — гласът ѝ замря, защото дори и говоренето бе вече непосилно за нея.

— Повече няма да говорим за това. Сега ще направим така.

Ариел не се опита да се противопоставя на желанието на Зиад. Енергията ѝ изтичаше като вода, погълната от водовъртеж. Ръцете я боляха от носенето на детето. Тя беше пребита от умора и сигурността на стаята ѝ беше приятна и желана цел в нейния изтощен ум.

След няколко минути бяха вече там. Зиад почука веднъж, без да изпуска Ариел от ръцете си, и Чедила отвори широко вратата. Тя се наведе над Ариел, като едновременно ридаше и стенеше, изказвайки с това и благодарността си към Аллах. Беше запалила камината и огънят

бумтеше. Зиад положи Ариел на стола до нея. Рима също беше там и като видя какво държи в ръцете си Ариел, зяпна, а очите ѝ се разшириха от ужас.

— Дете!

— Той падна върху мен, когато боят започна. Щяха да го смачкат — обясни Ариел с изтощен и отнесен глас. — Едни падаха, падаха навсякъде, а други бягаха във всички посоки.

— Всичко вече е свършило и сега двамата сте в безопасност — прошепна Чедила и внимателно разтвори пръстите на момченцето дотолкова, че да може да ги раздели.

— Рима ще се погрижи за детето. Сега трябва да се погрижим и за теб. Изпий това! — Тя поднесе висока чашка към устните на Ариел.

— Кръвта не е моя — обясни Ариел. — Един мъртвец падна върху мен. Белметови са живи. — Усещаше, че умът ѝ скача от мисъл на мисъл и че губи нишката, когато билковата напитка, която Чедила току-що ѝ бе дала, започна да действа. Но преди да се отпусне напълно, Ариел трябваше да направи още едно последно усилие.

— Зиад! — тихо повика тя евнуха.

Той коленичи до нея. От виновния му поглед разбра, че въпросът ѝ ще го нарани, но трябваше да му го зададе.

— Защо ме изостави? Защо не чакаше пред шатрата на харема?

Ариел не бе и помисляла, че дългогодишният ѝ верен слуга ще изостави поста си. Тя очакваше да ѝ отговори, че са го подмамили, заплашили, прогонили или по някакъв начин принудили да напусне поста си. Затова и отговорът му я завари неподготвена.

— Мислех, че сте на сигурно място. Вие бяхте в харема, където има много стражи. Не съм предполагал, че ще излезете.

Изненадата на Ариел бе толкова голяма, че тя направо се вцепени. Зиад сведе глава от срам.

— Видях предателството, любима господарке. Чух, че се подготвя смъртта на лорд Кристофър. Почувствах, че мой дълг е да предпазя мъжа, който ще стане ваш съпруг. Затова ви оставих, за да ида при него и да защитя гърба му от острието на злосторника. С това аз изложих на опасност вашия живот. Не мога да ви моля да ми простите този ужасен грях. — Зиад хвана ръката ѝ и я притисна към устните си, а след това към челото си. — Аз не заслужавам да живея повече.

Ариел погледна евнуха, който бе неин приятел повече от десет години, и сърцето ѝ се изпълни с обич. Имаше още много, много въпроси, но те можеха да почакаат. Тя нежно изтегли пръстите си от ръката на Зиад, който отчаяно ги стискаше, наведе се към него, обгърна с ръце лицето му и целуна голата му глава. Той, този нежен великан, ѝ бе подарил всеки ден от своя живот. Бяха го лишили брутално от мъжественост, от гласа му и от тялото му и му бяха наредили да ѝ се подчинява. Ако това, което казваше, бе вярно, може би Кристофър все още бе изложен на опасност. Тя го беше помолила да се погрижи за безопасността на принцовете, без дори и да помисли за неговата собствена безопасност.

— Иди при него, Зиад! Пази го!

Робът евнух я погледна. Лицето му беше изпълнено с гордост.

— Този английски каид, когото султанът избра за твой съпруг, е велик мъж. Той е много по-велик от мнозина, които се наричат синове на Аллах. Аз ще ти го доведа. Няма да пренебрегна заповедта ти отново.

— Зная, Зиад — каза нежно Ариел. — Сега върви! Тук се грижат добре за мен.

Без да се бави нито минута повече, той тръгна. Ариел остана с впечатлението, че той прие с облекчение да го изпратят отново при Кристофър. Може би битката му даваше възможност да се почувства отново мъж. Или пък, питаше се Ариел свила вежди, дали Зиад не мислеше, че Кристофър е още в опасност и се нуждае от него повече, отколкото тя самата. Изведнъж една страшна мисъл мина през ума ѝ, но тя бързо я прогони. Язид сигурно не беше този, когото Зиад бе чул да организира убийството на Кристофър. Язид само бе казал, че ще я освободи от заплашващата я женитба, той никога не би го убил. Тя естествено никога не е искала това. Не би понесла да живее изцапана с кръвта на Кристофър.

Ариел се изправи, като не обръщаше внимание на това, че Чедила искаше да изтрие кръвта от лицето ѝ. Тя се опита да си спомни какво точно бе казал Язид. Питаше се дали той изобщо бе намекнал, че ще убие Кристофър. Ариел си блъскаше главата, напрягайки се да си спомни всичко, за което бяха говорили, въпреки засилващото се действие на лекарството на Чедила. Не, реши тя най-после и се отпусна върху възглавницата. Язид не беше споменавал нищо за

убийство. Той беше казал само, че призори тя ще бъде свободна. Тогава най-важното за нея беше да развали брачния договор. Но след всичко, което се бе случило, сега проблемът дали ще се омъжи за Кристофър или не, ѝ изглеждаше съвсем дребен и незначителен. Мислеше си, че не би било толкова ужасно да се омъжи за мъжа, по когото всички жени въздишаха, за мъжа, който бе толкова силен, красив и смел.

Рима тихо се вмъкна в стаята и като видя, че Ариел е още будна, отиде до стола и се поклони.

— Детето вече спи. Изкъпахме го и го нахранихме — усмихна се тя. — Погълна четири бадемови кифлички, купа табули и кана козе мляко.

Ариел се усмихна уморено.

— Каза ли ви името си?

— Не ни говори още, господарке.

Ариел кимна.

— Той преживя нещо ужасно.

— Както и ти — изгука нежно Чедила, бършейки кръвта и мръсотията от ръката на Ариел.

Детето беше добре. Султанът беше в безопасност. Зиад беше с Кристофър, а той пък щеше да се погрижи за безопасността на принцовете. Ариел затвори очи. Изтощението най-после я бе победило. Тя потъна в сън и видението отново изплува: „Кристофър беше с нея и те стояха до една шатра, смееха се и нещо говореха. Изведнъж зад гърба му се появи една ръка, която стискаше кама. Ариел се опита да извика, но от устата ѝ не можа да излезе нито звук. Камата се снишаваше все повече и повече и блестящият ѝ връх бе насочен точно към гърба на Кристофър. Изведнъж той се превърна в Язид, който също стоеше до нея. Той се смееше, но смехът му бе твърд и студен. Тя отмести поглед и видя, че именно той държи камата. Навсякъде, докъдето стигаше погледът ѝ, всичко бе потънало в река от кръв.“

Кристофър яздеше в галоп по главната улица на Мекнес към предната порта на Ел Беди. И въпреки че се беше отпуснал на седлото, той търсеше сенки по всяка пресечна улица, покрай която минаваше. Съществуваше малка възможност за атака, но предпазливостта беше силно вкоренена в него. Бунтовниците бяха отблъснати извън

градските стени. Зиад яздеше отстри, развявайки високо знамето на султана. Скоро щеше да се зазори. Кристофър бе уморен до мозъка на костите си, мръсен и жаден.

Цяла нощ двамата със Зиад бяха яздили напред-назад из града, помагайки на различни групи воители, които се нуждаеха от помощ. Откри Сюлейман в началото на битката. Голяма част от султанската войска беше с него и те се биеха в соука. Бяха успели да отблъснат бунтовниците след двучасова тежка битка и Кристофър беше силно впечатлен от уменията на младия принц. Той изглеждаше толкова кротък, дори нежен по време на предишните им срещи, че Кристофър се беше чудил дали мула Сюлейман може да запази живота си в една битка. Но принцът доказа убедително смелостта и боеспособността си и Кристофър бе започнал да уважава младия човек. Това бе може би единственото хубаво нещо, което се беше случило през последните дванадесет часа. Боят беше тежък, той беше изтощен и не бе успял да открие Язид. Тревожеше го не само клетвата, която беше дал на Ариел. Язид го нямаше никъде в града, а това вече не беше никак добре. Нямаше други доказателства срещу Мохамед Ел Язид, освен гласа на инстинкта си. Той би трябвало да предвожда отряд също като природения си брат. Прочут с уменията си на ездач и воин, той би трябвало да събере силите на султана още при първите призови за бунт. Но не го беше направил и верните на султана хора бяха загубили ценни мигове, опитвайки се да се организират без водач. Стотици мъже бяха ненужно убити, защото престолонаследникът не взе веднага хората под свое ръководство.

Кристофър го бе видял по време на първата атака, но по време на втората не можа да го открие и вече при третата всеки мускул на Кристофър бе напрегнат до краен предел. Инстинктът му подсказваше, че това, за което неговите информатори му бяха намекнали, предстоеше да се случи. И той не беше сгрешил. Сега, колкото повече време минаваше, без каквато и да е вест от Язид, толкова повече той се убеждаваше, че Язид оглавява бунтовниците.

Те минаха през вратите на двореца. Кристофър свали черния тюрбан от главата си и го сложи на коленете си, оставяйки вятърът да развее косите му, докато той разтриваше с ръка врата си. Поне Ариел беше в безопасност зад стените на Ел Беди. Той подкара Анибал в лек тръс и за миг затвори очи. Не можеше да прогони от мислите си образа

й в момента, в който тя изскочи от шатрата. Силата ѝ го удивляваше. Тя бе толкова слаба, нежна, женствена и омайно красива и въпреки това в нея се преплитаха огън, стомана и страст. Беше дори още по-прекрасна, когато бе застанала пред него с високо вдигната глава, въпреки мръсотията, кръвта и раните по нея. Изтощена и изплашена като кошута, тя бе решила да намери Ан и Робърт, хора, които допреди два дни изобщо не бе познавала. И беше носила това момченце през бог знае какви ужаси, без да знае дори името му. От това, което Ариел знаеше, то би могло да бъде само дете на някой бунтовник, но това очевидно нямаше никакво значение за нея. И въпреки че беше упорита и своенравна като камила, тя имаше голямо сърце.

За всеки друг, само не за него.

Той си спомни как бе пребледняла, като ѝ каза, че не е виждал Язид. Непрекъснато го засичаше, не отстъпваше нито педя в тяхната малка битка на характери и въпреки това не се бе отказала да го помоли да закриля Язид. Ако Язид участваше в заговора, беше ли и Ариел замесена в предателството? Не, помисли Кристофър, като поклати глава. Страхът и въпросите, които беше задавала, бяха твърде естествени. Но това все още не оневиняваше Язид. Той би държал Ариел в неведение. Не би казал на една жена нищо съществено, за него всички жени бяха еднакви. Язид бе сляп за разликата между Ариел и другите жени. Той изобщо не разбираше колко уникална е тя. Красотата, която беше много по-голяма от хубостта на лицето ѝ. Кристофър се вбесяваше от мисълта, че тя желае мъж, който толкова малко я зачита, че тя доброволно ще се подчини на огромното му его.

Но все пак бе изпратила Зиад при него...

Да му помогне да опазят драгоценния ѝ принц. Образът на Ариел в прегръдката на Язид караше Кристофър да скърца със зъби от ярост. Тя хукна при него, смирено следвайки сянката му, когато той обяви, че ще я изпрати до стаята ѝ. Любовник ли ѝ беше вече Язид или тя само жадуваше да ѝ стане такъв? Това ли искаше Ариел? Да се отнасят с нея като с робиня. Кристофър я бе ухажвал, бе на услугите ѝ по време на пътуването, бе ѝ предлагал храна и компания, за да получи в замяна само злост. Той сви вежди ядосано. Когато бе заспала в прегръдките му, докато яздеха към Ел Беди, тя бе пробудила покровителя у него. Лежеше доверчиво на гърдите му, топла и уязвима. Това беше образът, който той никога нямаше да забрави, както не можеше да премахне и

вкуса от целувките ѝ от устните си, спомена за огнените искри в очите ѝ, когато тя толкова безстрашно го бе приковала с погледа си.

Изпитваше към нея чувство, което бе много по-голямо от едно повърхностно влюбване. И това започваше да му се струва грешно. Причините да я вземе за жена бяха много по-дълбоки от обикновения страх, че ще бъде изложена на опасност, ако остане в Мароко. Той я желаше. Желаше я много повече от това да я притежава в леглото си, въпреки че искаше това. Искаше да види силата ѝ, страстта ѝ в съюз с него, а не против него. Той искаше да обединят способностите си, да работят един до друг, защото бе твърдо убеден, че заедно ще са много по-силни, отколкото поотделно.

Но ако беше грешка да се влюби в нея, причината бе, че поради упоритостта си тя не желаше да види реалния свят, в който живееше. Той просто трябваше да я накара да прогледне. Умът ѝ беше твърде остър и у нея имаше твърде много природна мъдрост, за да отиде сляпо при Ел Язид.

Той спря Анибал пред парадния вход на двореца и скочи от гърба на черния жребец, а едно малко слабичко конярче изтича, за да хване поводите.

— Добре да го изчистиш — предупреди го Кристофър. — Съвсем малко вода и никакъв зоб, докато не се охлади.

Момченцето с големите очи кимна и отведе Анибал, а друго пое коня на Зиад.

— Сега отивам да пазя господарката — каза евнухът на Кристофър.

— Ще дойда с теб. Обещах да ѝ съобщя новините.

Зиад кимна и се поклони, оставяйки Кристофър да върви пред него. Когато стигнаха до входа с двойната врата, Кристофър почука два пъти и Чедила се появи.

— Спи ли лейди Ариел?

— Не, милорд. Тя не е тук.

— Какво! — Кристофър не можеше да повярва на ушите си. Тя бе отказала да изпълни дори тази негова малка молба. — Къде е?

— Отиде да види детето — отвърна спокойно Чедила. — То се събуди и другите жени не можах да го успокоят.

Кристофър не би могъл да забрави, че тя още веднъж не се бе подчинила на нарежданията му.

— Можехте да доведете детето при нея — изръмжа той на Чедила.

— Детето плачеше безутешно. Господарката ми се изплаши, да не би да се разстрои още повече, ако насила го доведат при нея.

— Къде са сега?

— Момченцето е в старата стая на принцовете. Зиад знае къде се намира.

Кристофър се обърна и изръмжа гневно на евнуха:

— Да вървим!

Зиад се поклони и го поведе назад по пътя, откъдето бяха дошли, но когато спря и посочи една врата, евнухът, който стоеше на стража, вдигна ръка и не им разреши да влязат.

— Идваме да видим детето и лейди Ариел, султански стражник — каза Зиад, като ясно показва, че не може да се бави.

— Стражник на великия султан, лейди Ариел не е тук — обяви евнухът, като скръсти предизвикателно ръце пред гърдите си.

— Сами ще проверим — отвърна Зиад.

— Тя не е тук. И не мога да пусна никого без нейното специално разрешение.

— Махай се оттук! — заповяда Кристофър през зъби, като излезе пред Зиад. — Аз съм сгоден за тази дама и искам да я видя сега.

Побеснял, че го бавят, той се изправи на косъм от голобрадото лице на евнуха и безмълвно го подкани да се подчини на заповедта му.

Стражникът видя как се стегнаха мускулите на закаленото от битки строго лице на високия мъж и се отстрани. Поклони се с покорен жест и се отдръпна от вратата с надеждата, че каидът с черните дрехи скоро ще забрави лицето му и тази злощастна среща.

Кристофър блъсна вратата в стената и се втурна в стаята. На леглото седяха две жени, които уплашено изпищяха, когато го видяха. Нито една от тях не бе Ариел. Те скочиха от столовете си, помъкнаха уплашеното момченце със себе си и разтреперани застанаха до стената.

— Къде е лейди Ариел? — попита настойчиво Кристофър, чувствайки, че търпението му започва да се изчерпва.

Едната от младите жени пристъпи плахо. Широко отворените ѝ очи ясно показваха колко е уплашена. Тя заговори иззад ръката си, която бе поставила пред долната част на лицето си:

— Господарката беше тука, но момченцето заспа и тя каза, че ще се върне в стаята си, за да си почине малко.

— Преди колко време?

— Може би преди час.

— Е, не е тук. Да върви по дяволите! — изруга Кристофър.

Точно това му липсваше! Всичко можеше да се случи, докато предателските везири и султанката свободно се разхождаха из двореца.

— Кълна се в гробовете на всички светии — заекна момичето, — че това, което ми каза, е самата истина.

— Как се казваш? — рязко попита Кристофър.

— Рима, господарю.

— И си слугиня на лейди Ариел?

Момичето кимна с глава.

— Тогава иди отново в покоите на лейди Ариел. Кажи на дойката... — за миг Кристофър се напрегна, за да си спомни името ѝ.

— Чедила. Кажи ѝ това, което знаеш. Кажи ѝ, че ако господарката ти се върне, трябва веднага да те изпрати при лорд Белмет с вест, че е в безопасност. Разбра ли? — попита той със суров поглед.

— Да, господарю, разбрах.

— Тогава тръгвай. И недей да позволяваш — извика той след нея — нищо да те отклони от пътя ти! Върви направо при дойката!

Момичето кимна и изхвърча от стаята. Кристофър се завъртя на пети и излезе, без да погледне назад към другата слугиня и детето, които стояха в ъгъла на стаята и се притискаха уплашено един в друг.

ГЛАВА 15

Кристофър имаше чувството, че широките му крачки не го водеха достатъчно бързо по коридора. Той спря пред стаята на леля си и вуйчо си, вдигна ръка, за да почука, и направи усилие да изглади изопнатите от нерви черти на лицето си. Изненада се от бързия отговор на Ан, когато ръката му докосна вратата. Тя сложи ръка на сърцето си от облекчение, че го вижда.

— Слава Богу! — въздъхна тя, като се готвеше да го целуне по бузата, притегляйки го в майчинска прегръдка. — Робърт цяла нощ ходи напред-назад.

— А ти не ходи, нали скъпа? — отбеляза вуйчото на Кристофър, показвайки се зад жена си. Той потупа Кристофър по рамото. — Няма ли да влезеш? Султанският съвет ще се събере след по-малко от час и аз искам да науча всичко, което се е случило. Дума да няма! Много се радвам, че те виждам, момчето ми!

Кристофър леко се усмихна.

— Не мога да остана. Ариел е...

— Точно тук! — довърши Ан вместо него.

— Какво?

Въпросът му прозвуча като изстрел. Той мина покрай двамата, спря по средата на стаята и се огледа.

Ан мълчаливо кимна към шезлонга в един тъмен ъгъл на стаята, където Ариел се бе свила на кълбо.

— И ако не говориш по-тихо, ще я събудиш.

— Дяволски ми се ще да я събудя. И почти съм решил да го направя с една върбова клонка.

— Кристофър! — срязва го остро леля му. — Как може да говориш такива неща? Тя преживя голямо изпитание!

— Имаш ли представа на какво изпитание бях подложен аз току-що? — избухна Кристофър. — Дойдох да ви съобщя, че смятам да претърся двореца, за да я намерим, а тя си лежи тук на шезлонга и спи дълбоко.

— Дойде тук, за да види с очите си, че сме добре — меко възрази Ан — как можем да ѝ се сърдим за това?

Кристофър прокара ръка по косата си и се втренчи в пода.

— Трябваше да си седи в стаята.

— Как би могла, когато толкова се е тревожила за другите хора, за които се чувства отговорна. За това дете например.

— Всеки друг в двореца... — троснато започна Кристофър, но още докато изричаше първите думи, усети, че това е несръчен опит да обясни бързо надигацията се у него гняв.

— Обаче тя не е всеки друг — каза Робърт, заставайки до стола. — Дватамата с Ан тази вечер се убедихме съвсем ясно в това.

Кристофър погледна към Ариел, която въпреки шума продължаваше да спи. Под притворените ѝ ресници се извиваха тъмни сенки. Обикновено златистият ѝ тен сега бе избледнял от преживяното през тази нощ. Приличаше на малко котенце, свито под кашмирената наметка, която я покриваше, потънала в дълбок сън, необезпокоявана от никакви видения в съня си.

Гневът му се стопи. Как би могъл да ѝ се сърди, когато тя бе в безопасност. Беше доволен, че е почувствала Ан и Робърт като близки хора и е дошла тук. Бавно отиде до вратата и направи знак на Зиад.

— Тя се чувства добре, Зиад. Иди да кажеш на Чедилата и на слугинята. След това и ти легни да поспиш. Когато се събуди, тя ще има нужда непрекъснато от теб. Дотогава е в безопасност тук.

Евнухът се поклони и Кристофър затвори вратата.

— От колко време е тук, Робърт? — Сега вече бе по-спокоен. Гневът му отстъпи място на умората, обхванала цялото му тяло. Но време за сън нямаше. Щом *Билад Ал Махзанът* се събираше след по-малко от час, той трябваше да съобщи на Робърт всичко, което бе видял през нощта. Най-напред искаше да сподели опасенията си относно Мохамед Ел Язид.

— Тя дойде малко преди теб. Няма и половин час, нали Ан?

Ан кимна.

— Горкичката! Едва държеше очите си отворени. Чак когато ни видя, страховете ѝ изчезнаха. В мига, в който разбра, че сме живи, умората я завладя.

— Ние, разбира се, я поканихме да влезе, тъй като и двамата бяхме будни, и се зарадвахме, че е дошла — каза Робърт.

— Отначало не мислех, че ще остане — добави Ан, — но след като седна, тя заспа дълбоко като агънце.

Кристофър помълча една минута. Техният разказ просто не се връзваше с другата информация, която бе събрал. Ако Ариел бе дошла направо тук, след като бе излязла от стаята на момчето, тя трябваше да е тук повече от половин час. Той бе прекосил разстоянието между двете стаи за няколко минути. Къде беше ходила Ариел, след като бе оставила момченцето и преди да дойде тук? Беше ли се срещала с Язид? И къде все пак, по дяволите, беше престолонаследникът?

— Защо не ми позволиш да поръчам да ти приготвят вана, Кристофър? — каза Ан. — След всичко, което ти се е случило, мисля, че ти трябва точно една от разкошните бани на султана.

Кристофър поклати глава.

— Благодаря ти, Ан, но трябва да информирам Робърт, преди да се види със султана. Ти имаш аудиенция при него, нали, Робърт?

— Разбира се. Това бе записано в дневния ред още преди Фантазията, точно както се бяхме разбрали.

Кристофър кимна, доволен от отговора.

— Сега ми кажи какво мислиш, че става. Кой предвожда въстанието, бухарецът, или както мислехме?

Кристофър отвори уста, за да отговори утвърдително, но после се отказа, като погледна Ариел, която спокойно спеше.

— Може би ще взема вана, Ан. Имаш ли нещо против да помолиш да я приготвят? А ти, Робърт, защо не дойдеш с мен? Ще ти разкажа всичко, докато се къпя.

Робърт разбра за какво намеква Кристофър, погледна го недоверчиво, но се въздържа от коментар и последва Кристофър надолу по коридора, който водеше до стаята му.

— Не мислиш, че Ариел има нещо общо с това, нали? — попита той, след като затвори вратата.

Кристофър отиде до прозореца, вслушвайки се за момент в тишината на утрото, преди да отговори.

— Не — каза той най-после, върна се в стаята и свали пелерината и джелабата.

— Тогава защо не пожела да обсъждаш въстанието в нейно присъствие?

Кристофър седна на стола срещу Робърт, изу ботушите си и ги захвърли ядосано настрана. Какво си мислеше той? Да не би да смяташе, че Ариел, която беше обявила, че обича твърде много страната си, за да я напусне, участва във въстанието? Наистина ли вярваше, че ще изостави всичките си принципи заради принца? Дори и да е имала такова намерение, той не би свързал подобно действие с името на жената, която познаваше и за която смяташе да се ожени. Ариел беше твърде горда и открита. Не, не би могъл и не би желал да повярва, че тя е замесена.

— Мисля, че Мохамед Ел Язид има пръст в това — каза най-после Кристофър, наблюдавайки отблизо реакцията на вуйчо си. — Ариел е напълно лоялна и към двамата принца. Аз не бих могъл да ти съобща за своите съмнения в случай, че тя може да ги чуе, преди лично да съм ѝ казал това.

— А ще ѝ кажеш ли?

Кристофър и Робърт кръстосаха погледи.

— Не веднага. Много е привързана към Язид. Ако ѝ кажа за съмненията си, тя може да почувства, че неин дълг е да бъде при принца и да му съобщи за моите подозрения — каза Кристофър, убеден, че тя ще направи точно това. — Не мога да рискувам.

— Тя ще ти бъде жена — напомни му Робърт. — Може би трябва да ѝ се довериш.

— Не и в това, Робърт. Все още не.

— Ариел... Ариел...

Някой я зовеше далеч в пустинята. Ариел отвори очи. Кристофър седеше до нея и държеше ръката ѝ.

— Добро утро — каза той, усмихвайки се.

— Добро утро — отвърна тя и после, вече по-будна, попита: — Какво правиш в стаята ми?

— Не съм в твоята стая. Заспала си дълбоко в апартамента на леля и вуйчо. Не помниш ли?

Ариел сбърчи чело, опитвайки се да си спомни. Най-после бавно кимна.

— Искях да разбера дали са добре.

Кристофър се усмихна пак и Ариел не можа да не забележи колко привлекателна бе трапчинката на лявата му буза. Носейки

отпечатъка на умората от битката, той все пак бе най-красивият човек, когото бе срещала досега.

— Не съм искала да заспивам. Сигурно са помислили, че съм дивачка.

— Напротив. Смятат, че си олицетворения на загрижеността поради твоята тревога за тях. И те са разбрали, че си много изморена.

— Колко е часът? — попита тя още замаяна от съня.

— Почти девет сутринта.

— Девет! — подскочи Ариел. — Къде са Язид и Сюлейман?

Кристофър я хвана за раменете и я погледна.

— Защо се тревожиш толкова? Какво трябваше да се случи досега?

— Да се случи ли? — Ариел го погледна с явно недоумение. — Откъде да зная какво се е случило или какво трябва да се случи? Ти беше този, който взе участие в битката и — продължи тя, като го прониза с поглед — ми обеща да дойдеш и да ми кажеш всичко веднага щом се върнеш в двореца. Знаеш ли, че цяла нощ не съм мигнала в очакване? Не зная нищо благодарение на теб!

— Върнах се преди по-малко от два часа, Ариел.

— О! — възкликна тя със слаб глас.

Прегръдката на Кристофър отслабна и Ариел усети, че поради някаква причина нещо, което току-що бе казала, го накара да почувства голямо облекчение. Но нямаше представа какво е то. В момента най-важното за нея бе, че принцовете също са се върнали невредими.

— Добре, трябва да отида в стаята си и да видя дали някой не знае нещо. Харемът сигурно гъмжи от новини.

Тя се надигна от дивана, но Кристофър я дръпна.

— Не отивай в харема!

Тя го изгледа уплашена от свирепия му поглед.

— Разбираш ли ме? — настоя той. — Не отивай в харема, докато не ти кажа, че е безопасно!

Ариел кимна с разширени от вълнение очи. Въпреки чувството, че харемът е напълно безопасно място за нея, тя усети, че почти е изчерпала желанието му да се разбира с нея и реши да не му се противопоставя повече.

— Няма — каза тихо тя.

— Обещай ми.

— Обещавам, Кристофър, няма да ходя в харема.

Под тънката копринена материя зърната на Ариел докосваха гърдите на Кристофър. Допирът им повдигна вълна от неудържимо желание, което нахлу в тялото му. Кожата ѝ там, където пръстите му докосваха раменете ѝ, бе като кадифе. Той я погали с палеца си, наслаждавайки се на съблазнителната мекота. Дългата ѝ копринено бяла шия бе цялата пред очите му, когато тя наклони назад главата си, за да го погледне. Устните ѝ бяха полуотворени, а погледът ѝ беше пълен със смело очакване на неговата целувка. Тя беше невинност, предизвикателство и прелъстителност едновременно и той с желание се предаде на тази магия.

Навеждайки глава към вдлъбнатината в основата на врата ѝ, той обсипа с целувки рамото ѝ, нежно галейки копринената ѝ туника. Уханието ѝ го омайваше. Мирисът на жасмин и благоуханни треви се смесваше с топлината от тялото ѝ. Той разтвори устни и поемайки дълбоко дух, прокара грубо уста по бузата ѝ и страстно я впи в нейната, притискайки тялото ѝ към възглавницата. Прекара езика си по очертанията на устните ѝ и тя с желание ги разтвори. След миг езикът ѝ потърси неговия, следвайки движенията му. Кристофър простена, когато езикът ѝ премина по най-вътрешната част на устата му и помисли, че съвсем ще изгуби контрол. Езикът му потъна в устата ѝ, като се стрелкаше бързо напред-назад. Ръцете ѝ играеха по гърба му, танцуваха по цялата му кожа — докосващи, галещи, пърхащи като леки пера нагоре по свода на гръбнака му до основата на врата му, където пръстите ѝ се вплетоха в косите му. Той се чувстваше толкова жив, както никога досега. Всяко нейно движение беше не по-малко съблазнително от тези на опитна куртизанка, като че ли тя инстинктивно усещаше къде да го погали и как да направи желанието му непреодолимо. Кристофър отдръпна устните си и обсипа с дъжд от целувки лицето ѝ в желанието си сякаш да предяви иск за собственост към всяка негова част. Той прекара език по ухото ѝ, леко притискайки мекия му край, преди да покрие с целувки врата ѝ, следвайки път, който водеше към туниката ѝ. Кристофър леко смъкна прозрачната коприна и за миг спря, за да се възхити на острите ѝ втвърдени от очакване гърди. Сърцето му бясно туптеше. Той покри с ръка гладките ѝ пълни гърди и привлече розовото връхче в устата си, всмуквайки неговата сладост. Ариел простена, изви се назад, молейки за повече.

Той знаеше, че ако сега не спре, никога нямаше да може да го направи. Ан бе отишла с Робърт да изчакат резултата от срещата на султана с *Билад Ал Махзана*. Те можеха да се върнат всеки момент, а можеха да се забавят и часове. Но той знаеше, че няма да се възползва от удобната възможност и да компрометира Ариел. Не сега и не тук.

Той се наведе и отдръпна ръката ѝ от врата си. Бавно привлече показалеца ѝ в устата си и усети как по тялото ѝ премина тръпка. Обгърна със същото внимание всеки един от пръстите ѝ, докато всички влажно заблестяха. После целуна дланта ѝ, прокарвайки език по ръката ѝ до чувствителните вдлъбнатини на лакътя.

— Кристофър — простена тя и той още веднъж покри устата ѝ с устните си, мислейки си, че името му никога не е звучало по-прекрасно.

— През сватбената ни нощ ще ти покажа още повече любовни удоволствия — прошепна той, — но засега ще трябва да почакаш, малка моя.

Страстта, която беше пропъдила всички мисли, бе внезапно овладяна. Ариел искаше още целувки от него, с желание го бе следвала, отивайки натам, накъдето той я водеше. А сега я мъмреше за страстното ѝ поведение, предупреждаваше я, че той няма да отиде толкова далеч. Тя се почувства унижена както никога преди. Защо винаги, когато бяха сами, Кристофър я притегляше в прегръдките си? И защо тя никога не можеше да му устои?

— Пусни ме, моля те — прошепна тя. — Сигурна съм, че имаш други наложителни задачи.

— Ариел, аз мисля за теб. Ти положително знаеш...

— Наистина — срязва го тя, като извърна глава, за да не види сълзите върху миглите ѝ. — Зная, че не си искал този брак, така както и аз не го желая. И че си се съгласил с условията на настойника ми, подведен от някаква теория, че съм в опасност. Предполагам, че ти дължа благодарност за рицарството, но не мога да ти благодаря за нежелателното обвързване, до което би ме довела твоята грижовност. Тази интерлюдия беше грешка. Имам твърдото намерение да се боря докрай за развалянето на брака ни. Сега те моля да ме извиниш.

Преди Кристофър да успее да отговори, тя беше вече до вратата.

— Искаш ли да чуеш новини за принцовете?

Ариел спря. Отчаяно искаше да му докаже, че ѝ е безразличен, че не я интересува нито той, нито това, което ще каже. Но тревогата ѝ за Сюлейман и Язид я разяждаше дълбоко. Как би могла да си тръгне, без да разбере дали са живи. Чедила може да е научила нещо, но Кристофър е бил свидетел. Все още застанала до вратата, тя кимна:

— Да, много бих искала да знам дали са в безопасност.

— В безопасност са.

— Къде са? — попита Ариел, освобождавайки от гърдите си дълга въздишка, неподозираща, че я е таяла досега.

— Направили са бивак около Казбах.

— Значи бунтът е потушен.

— Отблъснати са зад стените на града. Засега сражението е спряло, мисля, че бухарците ще трябва да си починат и да се прегрупират, но те ще се върнат. Нанесоха ни много загуби. Загинаха много мъже.

— Бухарците? — обърна се Ариел към Кристофър с недоумение.

— Те са най-верният полк на султана. Вероятно грешиш.

Той поклати глава.

— Не, Ариел. Не греша. Черните стражи вдигнаха въстанието. Има и други. Някои арабски племена, дори членове на правителството се присъединиха към тях. Само половината везири се появиха днес, когато Мохамед Бен Абдулах свика *Билад Ал Махзан*.

Ариел поклати глава, отказвайки да приеме думите му.

— Но защо?

— Не знам още — каза Кристофър. — Една от причините е споразумението. Много мароканци не искат да променят стария си начин на живот. Те приемат като богохулство идеите на Мохамед за установяване на връзки между Мароко и другите страни в областта на търговския и духовния обмен. Но има още нещо. Някаква друга причина — той сви рамене многозначително.

Тя знаеше, че има още, но достатъчно се бе унизила, за да измъкне информацията, че Язид и Сюлейман са добре. Не желаше да продължава, останалото щеше да научи сама.

— Благодаря ти — каза тя бързо и тръгна, преди той да успее да я задържи.

Ариел изпита огромно облекчение при вида на Зиад, който я чакаше пред вратата на Белметови. Евнухът тръгна след нея, но Ариел

забави крачка, за да вървят заедно. Навсякъде в двореца имаше стражи, хора, които тя не познаваше. И нито един не носеше аления пояс на бухарците.

— Какво се е случило, Зиад? — попита тя, когато тръгнаха надолу по коридора.

— По-добре да мълчим, докато не бъдем в безопасност в стаята ти.

Ариел го стрелна с изненадан поглед.

— Дори в двореца ли е толкова опасно?

— Не се знае на кого можеш да вярваш, любима господарке — обясни евнухът едва помръдвайки устни, втренчил поглед пред себе си. — Вчера точно онези, които искаха да убият нашия султан, потомък на Аллах, стояха на стража пред вратата му. Кой знае дали тези, които сега са на тяхно място, не са техни братя, дали тази нощ няма да вдигнат оръжието си срещу всеки мъж, жена и бебе, спящи зад тези стени.

Ариел потръпна, мислейки, че е оцеляла при вчерашното кръвопролитие по време на Фантазията единствено за да стане пленница в двореца. Когато стигнаха до стаята ѝ, тя покани Зиад вътре. Изпрати Чедила да види как е детето, използвайки това като предлог, за да остане сама. Тя не искаше слугинята да чуе ужасните новини, които Зиад би могъл да ѝ съобщи.

— Видя ли принцовете? — попита Ариел веднага щом останаха сами.

Зиад кимна.

— През миналата нощ бъдещият ти съпруг се сражава на страната на мула Сюлейман. Те заедно разбиха редиците на въстаналите бухарци. Тази битка преобърна хода на снощните събития и предизвика оттеглянето им извън града. Английският каид се би със силата на десет мъже. Той се извисяваше над останалите и се превърна в обща прицелна точка веднага щом се разбра, че именно той е християнинът, който е донесъл споразумението. Много предатели препуснаха след него изпълнени от желание да повалят един неверник. Но никой не успя. Където и да отидеше, той оставяше потоци кръв след себе си, и хората, които се биеха до него — воините на мула Сюлейман — започнаха да го наричат *Сохда Агадир* — Черната

крепост. Те казват, че го закриля великата *барака* на Аллах, че не може да бъде победен.

— А Язид? — настоя Ариел. — Какво стана с престолонаследника?

Зиад я погледна притеснен. След миг ѝ отговори:

— Не видяхме мула Мохамед Ел Язид, въпреки че английският каид обиколи целия град да го търси. В двореца чух, че се е бил до портите на града. Той пръв подгони страхливите предатели навън от стените на града. Чух, че ги е преследвал далеч в полето, но после се върнал да подкрепи града. Принцовете са превзели старата крепост.

Ариел кимна.

— Чух това.

— Мястото е добро. Оттам се виждат всички, които идват насам. Султанът няма да бъде победен, такава е волята на Аллах!

— Благодаря ти, Зиад.

Евнухът притисна дланите на ръцете си една към друга и докосна с тях челото си, докато се покланяше.

— На вашите услуги в очакване на щастието ви, любимо сърце на английския каид.

Ариел се намръщи, когато Зиад обърна гръб, за да застане на пост до вратата ѝ. Беше много успокоена, че битките са минали успешно, но целият разговор я бе смутил. Какво искаше да каже Зиад, като я нарече „любимо сърце“ на Кристофър? Той бе прекарал цяла нощ с него и очевидно бе започнал много да го уважава. Но отиваше твърде далеч в предположенията си, ако мислеше, че Кристофър иска да се ожени за нея.

Мислите ѝ предателски се върнаха в стаята на Белметови и сърцето ѝ затуптя. Тя простена и се хвърли на леглото си. Нарастващото ѝ увлечение по Кристофър Стонтън не беше нищо повече от желание на жена по някой мъж, укори се тя. Тя не го искаше. През по-голяма част от времето дори не го харесваше, въпреки че не можеше да си спомни какво точно не харесва у него. Това, което изпитваше към Кристофър, бе най-елементарно увлечение и тя нямаше да позволи то да бъде заменено с истинско желание. Мароко бе нейният дом и тя щеше да остане тук въпреки Кристофър, въпреки Дайва, въпреки всеки, който мислеше, че е по-добре тя да си отиде. Ариел се обърна и се загледа в извивките на арабската върху тавана.

Виждаше в тях как Кристофър се бие за султана, как отблъсква атаките на врага, нанасяйки и излагайки се на удари. Желаете да му каже колко много се зарадва, като го видя, че се връща жив, но той я бе разсърдил толкова много, като ѝ намекна, че тя не може да дочака до брачното им ложе. Ариел скочи от леглото, отиде до вратата и повика Зиад.

— Моля те, иди в стаята на лорд Стонтън и му кажи, че го викам.
Евнухът се поклони:

— Съжалявам, но не мога. Той излезе.

— Излезе ли?

— Тръгна към полесражението. Бунтовниците, обзети от силите на злото, отново са преминали стените на града.

— Да, разбирам — каза тя тихо. — Кажи ми, когато се върне, Зиад.

— *Инч Аллах*, любима господарке.

— Да — отвърна Ариел и се облегна на вратата, след като я затвори. — Ако е волята на Аллах.

ГЛАВА 16

Когато се почука на вратата, Ариел погледна от мястото, където бяха седнали с малкото момченце и хвърляха камъчета в един кръг, който тя бе очертала с вълнен конец.

Чедила първо откrehна и надникна, след това отвори широко и пусна Кристофър да влезе в стаята. Той отново носеше английски дрехи, безспорно красив в яркозеления жакет, стеснените бричове, прилепващи по мускулестите му бедра и лъснатите черни ботуши. Но независимо от дрехите, сянката на боеца витаеше около него. Ястребовият блясък в очите му и излъчващата увереност осанка, които тя познаваше от изминалата нощ, бяха станали още по-магнетични. Наблюдавайки го от другия край на стаята, тя забеляза, че независимо от многото маски, които носеше, неговата същина винаги си оставаше. Той бе същият мъж, независимо дали се наричаше търговец, херцог или воин. Тя се надигна, но Кристофър ѝ махна с ръка.

— Не ставай. — Той клекна до нея и се усмихна на малкото момченце, като го попита на арабски как се чувства. То се вторачи в него и залюля пълната си с камъчета ръка.

— Мисля, че го е страх от теб — каза меко на английски Ариел, за да не може детето да я разбере. — Рима твърди, че си изплашил и двамата. Тя помислила, че си луд джин, изскочил от кошмарен сън.

— Не мисля, че момченцето си е помислило нещо друго — Кристофър я изгледа смръщен от болка. — Това ми напомня, че когато всичко свърши, трябва да кажа една-две думи на един особено твърдоглав евнух.

Ариел се усмихна весело.

— Зайани е от Риф. Там всички са твърдоглави.

— Още не съм срещал някого от Мароко, който да не е твърдоглав.

— А в Англия всички са кротки като агънца.

Веждите на Кристофър се повдигнаха, докато потриваше брадата си, давайки си вид, че размишлява.

— Не мога да се сетя за нито един познат в родината ти, който дори малко да е твърдоглав.

— Така ли! Не знаех, че в Англия няма огледала.

— Огледала ли? — попита Кристофър.

— Как иначе би могъл да не видиш собствения си твърдоглав вид?

Кристофър отметна глава назад и се засмя от сърце.

— И така да е, но нали знаеш какво казват...

Ариел наклони любопитно глава в очакване да завърши.

— Казват, че за да видиш нещо у другите, трябва и ти да го притежаваш.

Ариел се престори на обидена, а после се засмя, присъединявайки се към шегата му. Приятно беше да се шегуваш с него. Седнали на пода заедно с детето, те се чувстваха удобно и Ариел си отбеляза наум, че това бе един безценен миг. Кристофър бе готов да я приема такава, каквата е. Да, твърда глава беше. Но във веселата му забележка звучеше уважение. Това бе съвсем различно от мюсюлманския обичай. Дори жените я укоряваха заради упорството ѝ и беше чудесно, че има някой, който се възхищава на тази нейна черта.

— Как е момченцето? — попита Кристофър.

Ариел въздъхна и нежно приглади с ръка непослушните черни къдрици на детето.

— Не иска да говори. Или по-точно — не може. Повиках и имама, и лекар, за да го видят. Имамът казва, че понякога, ако едно дете преживее такъв ужас, можело да не говори с дни. А се случва така — каза тя, поглеждайки Кристофър, — никога да не проговорят. Той каза, че по този начин Аллах ги предпазва от зверствата, на които са били свидетели.

— Съжалявам — каза той искрено. — Надявам се, че не съм влошил положението му, като нахлух в стаята сутринта?

Тя поклати глава.

— Мястото, на което се срещнахме, беше много по-ужасно от каквато и да било уплаха, която ти би могъл да му причиниш. Надявам се, че нежно отношение и няколко спокойни нощи ще го накарат отново да проговори. Не мога да намеря семейството му, докато не разбере как се казва. Сигурно си мислят, че е мъртво. Искам да ги успокоя.

— Какво ще правиш, ако семейството му е избито?

Ариел погледна момченцето.

— Той е чудесно дете — каза тя и сложи главата му в скута си. Започна да го гали със същите ритмични движения, с които Чедила някога я успокояваше. — Трябва да има някакви роднини — баба, леля, които да са оцелели.

— Понякога децата се оправят по-добре без родители.

Тя го погледна изненадано.

— Как можеш да кажеш такова нещо!

— Не всички деца са обичани от родителите си, Ариел. Понякога е по-безболезнено да не ги виждаш никога отново, отколкото да живееш ден след ден, усещайки, че не те искат. Разреши ми да разбера кои са родителите му. Може би ще му е по-добре с теб.

Ариел гледаше изпитателно Кристофър, докато той, взел в ръка камъчетата, оставени от момченцето, ги хвърляше едно по едно в кръга. Тя интуитивно усещаше, че говори за себе си, и се чудеше какво се е случило в детството му, за да мисли, че не е обичан от родителите си. Лорд и лейди Белмет говореха с голяма нежност за майка му, и Кристофър, по всичко личеше, изпитваше същото чувство. Но той никога не беше споменавал баща си и Ариел бе предположила, че вероятно е починал. Тя си помисли за своя баща, когото никога дори ни бе виждала. Винаги беше смятала, че няма по-лошо нещо от това да не си виждал родителите си, но след думите на Кристофър можеше да си представи колко по-лошо би било, ако живееше с баща си и той не я обичаше. Сърцето я заболя при мисълта, че Кристофър може би е живял с такъв баща. Тя протегна ръка и го докосна по буйните кестеняви къдрици. Кристофър погледна въпросително.

— Ще останеш ли за вечеря? — попита тя. — Сигурно си много гладен, а и аз бих искала да ми разкажеш за днешната битка. Почти нищо не зная за нея.

Кристофър й се усмихна и сърцето на Ариел подскочи.

— Нищо не бих желал по-силно.

Изведнъж Ариел почувства, че са отделени от света, че не съществува нищо, освен тях. Той бе толкова близо, че дъхът му галеше бузите й. Тя виждаше тънките бразди умора, които покриваха лицето му, и един дълъг белег, който пресичаше ъгъла на веждата дотам, откъдето започваше косата му. Без да мисли, тя протегна ръка, за да

изглади белезите и умората. Неговите пръсти срещнаха нейните. Той ги придърпа към устните си и без да сваля поглед от нея, целуна краищата им един след друг.

Суетейки се около тоалетката, Чедила тайно наблюдаваше двамата млади любовници в огледалото и се усмихваше. Те бяха любовници, поне в сърцата си, което беше от значение. Още няколко дни, още няколко откраднати часове в усамотение и сърцето на Ариел щеше да ѝ подсказва това, което разумът ѝ не желаше да разбере. Този млад английски херцог бе колкото красив, толкова и умен, отбеляза Чедила с растящо уважение. Нямаше по-сигурен начин за убеждение, освен обсада на сърцето чрез търпение и постоянство, и този мъж с очи с цвета на небето на Аллах знаеше добре това. Но за любов си имаше време и, естествено, да се прави това в нейно присъствие не бе особено подходящо. Тя свърши с подреждането и изпусна роговата четка за коса на Ариел с трясък върху мраморния под.

Ариел се сепна и дръпна ръката си от Кристофър. След това взе една възглавница и я нагласи под главата на детето, стана и започна припряно да шета наоколо, като се стараше Кристофър да не забележи, че бузите ѝ горяха и едва си поемаше дъх. Как бе позволила да се случи това пред Чедила! И това не бе само целуване на ръката ѝ. Това бе много, много повече. Той я прелъстяваше, а тя му разрешаваше. Слава Богу, че Чедила бе в стаята. Ариел почувства тръпки да побиват гърба ѝ при мисълта какво би могло да се случи, ако бяха сами. Тя отчаяно се нуждаеше от разстояние между себе си и Кристофър. Как би могла да мисли в негово присъствие! Той можеше да я накара да забрави всичко, което бе от значение за нея. Трябваше да запази разума си ясен. Чувствата ѝ към Кристофър, независимо какви бяха те, не трябваше да пречат на целта ѝ. Тя принадлежеше на тази земя и на тези хора. Това бе най-важното.

Кристофър се изправи, протягайки изтръпналите си крака.

— И така, какво има за вечеря? — Ариел се изправи от тоалетката, която пренареждаше. Устата ѝ се отвори, когато го погледна. — Да не би да забрави?

Тя прехапа устни разтревожено. Беше забравила. Повече от всичко друго тя изпитваше нужда да е далеч от него. Но нямаше какво да се прави, вече го бе поканила и не можеше да си вземе думите

назад. Трябваше само да го държи на разстояние. Така щеше да се чувства добре.

— Чедила, лорд Стонтън ще вечеря с мен. Погрижи се да сервират достатъчно храна за двамата.

— По-добре за трима — каза Кристофър, протягайки най-напред единия, после другия крак. — Не съм обядвал и от дългото яздене и битката съм страшно огладнял.

— Да взема ли детето? — попита Чедила.

Ариел погледна към детето, което беше заспало там, където бяха играли. Гледката развълнува сърцето ѝ. Тя никога не бе се грижила за дете и времето, прекарано с малкото момченце ѝ доставяше огромно удоволствие.

— Да — каза тя, усмихвайки се несъзнателно. — Сами сигурно ще спи дълбоко до утре сутринта. Но ме повикай, ако се събуди.

— Разбира се — съгласи се Чедила и отнесе детето от стаята.

— Сами. Кога започна да го наричаш така? — Приближавайки се зад нея, той отмахна един кичур коса от врата ѝ и устните му погалиха кожата ѝ.

Ариел подскочи, но остана на мястото си въпреки бясното биене на сърцето ѝ, което я предупреждаваше, че целувките му ще я накарат да загуби самообладание.

— Мисля, че трябва да го наричам някак.

— Един ден ще си имаме наши деца — надявам се, много! — пошепна той в ухото ѝ.

Ариел се изчерви и замачка с ръце края на туниката си, като гледаше в пода. Те бяха сами и той с едно докосване можеше да я развълнува. Всеки поглед на тези очи я пронизваше до дълбините на душата ѝ. Защо не можеше да запази нито за секунда самообладание от мига, в който го бе видяла за първи път? Трябваше някак да прекрати връзката помежду им. Трябваше да го накара да се откаже от идеята да бъдат някога заедно. Те никога, никога нямаше да бъдат заедно. Нейният свят бе тук, а неговият беше в Англия, и между тях лежеше бездна, която тя никога нямаше да прескочи.

— Аз не мога да се ожения за теб, Кристофър.

— Защо не? — попита той, обсипвайки раменете ѝ с нежни целувки.

Тя въздъхна. Обръщайки се в прегръдката му, тя изпъна рамене.

— Аз принадлежа на Мароко. Колко пъти трябва да ти го казвам?

— Докато не кажеш нещо друго.

Ариел погледна встрани.

— Никога няма да кажа нещо друго.

— Защо? Кой държи сърцето ти в окови тук?

— Никой — каза твърдо тя.

Лицето му бе съвсем близо до нейното и тя виждаше как очите му я наблюдават изпитателно, но избягваше погледа му, защото се страхуваше, че ще загуби контрол и ще се съгласи на всичко, което той пожелаеше. Объркана и разстроена, тя се отдръпна.

— Няма друг мъж, Кристофър. Става дума за мен. И за моето желание да остана тук. Защо непрекъснато ме питаш дали има друг мъж?

— Защото не мога да повярвам, че би пожертвала всичко, дори живота си, заради едно място.

— Заради моя дом — подчерта тя.

Ариел прекоси стаята и излезе на балкона, който гледаше към градината. Кристофър я последва. Опитваше се да я разбере. Ариел знаеше това и искаше той да я разбере. Защото не можеше повече да отрича, че не ѝ е безразличен. Дори сега кожата ѝ потръпваше от допира на ръката му. Бе красив и внимателен и тя чувстваше неща, които никога не бе сънувала. Но Магреб, земята на запад, бе нейната страна и тя никога нямаше да я напусне. Щеше да ѝ остане вярна.

— Баща ми замина, преди да се родя — прошепна тя, гледайки през градината над стените. — Майка ми умря, когато бях на осем години. Никой от роднините ми не ме потърси. Мисля, че са чули слуха, че съм дете на Мохамед. Чедила, Зиад, Мохамед са единствените ми близки. Те са семейството ми и аз няма да ги напусна.

— Ариел, сега не е същото.

— Откъде знаеш? — каза тя горчиво. — Не искам да бъда това, което бе баща ми, няма да бъда и като семейството му и да си обърна гръб. Зная какво означава да си верен, да си при близките си, когато те се нуждаят от теб!

— Ти си като пъстърва, която плува срещу течението. Не виждаш ли? Има разлика между това да изоставиш семейството си и това да го напуснеш, защото си пораснала. Ако баща ти и семейството му са

виновни за първото, аз много съжалявам. Но ти не можеш винаги да си дете, Ариел.

— Аз не съм дете.

Кристофър изсумтя.

— Понякога си мисля, че си по-неспособна да се справиш със света, отколкото това малко пустинно дребосъче, което доведе със себе си. Той поне е с отворени очи. Ти обаче се въртиш в кръг, сляпа като просяк, в желанието си да намериш пейзаж, който да е по вкуса ти. Но това няма да продължи дълго, Ариел — предупреди я той. — Един ден ще трябва да видиш истинския свят, в който живееш, надявам се, за твоё добро, това да стане по-скоро — той сърдито прекоси балкона, облегна се с едното рамо на стената и се загледа в зеленината.

Пред тях слънцето залязваше и менеше цвета си от яркооранжево и червено до тъмновиолетово. Въздухът ухаеше на нощния жасмин, сладко пееше славей. В очите на Ариел пареха сълзи, които тя не искаше да пролива. Сърцето я заболя, когато видя да се появяват първите звезди. Жадуваше Кристофър да я прегърне, за да прогони с целувки съмненията ѝ, които ставаха все повече с всеки изминал ден, но знаеше, че той няма да го направи. Не и след това, което се бе случило между тях.

Тя се обърна, за да влезе обратно в стаята, спирайки за миг да види дали той я наблюдава. Но той я остави да мине, с поглед, втренчен в мрака. Сърцето ѝ се сви още повече. На вратата тихо се почука и Чедила влезе, последвана от шестима слуги със сребърни подноси, върху които бе наредена вечерята. Докато сервираха, Ариел наблюдаваше Кристофър, който напрегнато се бе облегнал на перилата на балкона. Тя се опита да запомни точно как изглежда той в този момент. Силата, очертанията на мощния му гръб, меките къдрави крайчета на косата му. За първи път през живота си тя искаше да е другаде. Другаде, където ще бъде възможно да има всичко, което желае, където можеше поне да помисли дали да се омъжи за Кристофър и въпреки това да запази „семейството“ си.

— Защо ти наистина не беше берберски воин? Защо трябваше да си англичанин? — прошепна тя на себе си.

— Храната е сервирана, лорд Стонтън — обяви Чедила от вратата.

Кристофър погледна през рамо към дребничката дойка. Тя познаваше Ариел най-добре, но не издаваше нищо за повереницата си. Тя и Зиад бяха сенки, но той усещаше, че и двамата са на негова страна и желаеха този брак, както и той бе започнал да го желае.

— Благодаря ти, Чедила.

— Ако нямате още желания, ще се погрижа за други неща. Оставям в ръцете ви благосъстоянието на повереницата ми, докато се върна.

Значи ги оставяше сами.

— Благодаря за честта — каза той, оценявайки безгласния съюз, който бе сключен между тях.

Той въздъхна и прекара ръка по косата си. Бе започнал да се съмнява в здравия си разум. Никога не бе преследвал жена дори и с една десета от решителността, която бе положил заради Ариел, и само Бог знаеше защо. Нейната детинщина понякога го влудяваше. Толкова ограничена в представите си, толкова твърда и неотстъпчива, че беше трудно да повярва, че това бе същата жена, която така чувствено бе отвърщала на прегръдките му. Когато я целуваше, тя не се преструваше, от упоритостта ѝ нямаше и следа. Тя жадуваше всяко ново усещане и даваше двойно повече в замяна. Тя бе девица в един момент и жадна и опитна жена — дете в следващия. Той бе абсолютно сигурен само в едно. При Ариел всичко бе стопроцентово — каквото и да правеше, тя го правеше с цялата си същност. В каквото и да вярваше, тя вярваше напълно, и това, заедно с обещанията, които тялото ѝ даваше, можеше да подлуди един мъж и си струваше да има такава съдба, ако можеше да държи Ариел в прегръдките си.

Кристофър се изправи и отиде в стаята, където го чакаше Ариел. Спря вцепенен на вратата — стаята бе променена от стая за игра на малкото дете в място за прелъстяване. Навсякъде бяха сложени свещи, които светеха леко и оставяха балдахин от мрак да пада от сводестия таван като плащ, който да покрива близостта им. До огъня бе наредена малка масичка със златни чинии и кристални чаши. Жасминови клонки бяха сложени в подредени навред из стаята висока вази и той се усмихна, като чу от градината да долитат първите звуци на лютня.

Ариел стоеше до огъня. Тя не бе чула стъпките му. Златистата светлина я обливаше и очертаваше нежното ѝ тяло под лилавата туника. Беше прибрала част от косата си назад с няколко гребена от

слонова кост, а останалата се спускаше като меден златист воал до кръста ѝ.

— Всеки път, когато те виждам, ти изглеждаш все по-хубава! — въздъхна Кристофър, но Ариел, потънала в мислите си, не го чу.

Заставайки до нея, той протегна ръка.

— Позволете...

Тя подскочи, като чу гласа му толкова близо, после се усмихна на реакцията си.

Въпреки усмивката ѝ той забеляза тъга в очите ѝ, когато тя го погледна и кимна. Искаше да я притегли в прегръдките си и да прогони причината за нейното нещастие, решен да я ухажва нежно, да ѝ докаже първо своето приятелство, а след това и своята страст. Притискайки пръстите ѝ в извивката на лакътя си, той я съпроводи по краткия път до масата и ѝ помогна да се настани. Тя тихо прошепна едно „благодаря“, когато той седна срещу нея, а после и двамата потънаха в мълчание. Кристофър наблюдаваше как Ариел си играе с приборите, после впери поглед в ръцете си, положени на скута ѝ, докато сервираха вечерята. Дали целувките с език я бяха притеснили толкова? Все пак тя бе готова дори за повече. Минутите изтичаха и той усети пробождаща вина. Занапред щеше да се държи малко по-деликатно с нея.

— Бухарците бяха отблъснати отново далеч извън пределите на града — отбеляза той, като ясно си даваше сметка, че новините за въстанието щяха да я извадят от меланхоличното ѝ настроение.

Ариел го погледна. Тъгата ѝ започна да се разсейва с възбуждането на интереса ѝ и Кристофър продължаваше да се чуди защо той е толкова голям.

— Войските на султана успяха да ги преследват дълго. Сега те са в пустинята. Мисля, че до няколко дни ще бъдат напълно унищожени.

— Какво друго трябва да се направи?

— Предводителите още не са известни. Докато не ги хванем или не ги накараме да се предадат, те могат да организират въстаниците в по-малки групи и да нападнат отново.

— Как ще ги хванем?

— Има няколко начина — обясни Кристофър, — но не знам какви са планове на Мохамед Бен Абдулах. Не съм говорил нито със Сюлейман, нито с Язид. Въпреки че Мохамед е много зает, Робърт се надява тази вечер да получи аудиенция при него.

— Виждал ли си принцовете?

— Днес не съм. Но и двамата са добре. В крепостта са.

— И в града ли всичко е наред?

Кристофър кимна.

— Също и голяма част от околностите на Мекнес.

— Значи няма да е опасно утре да отида в Казбах.

Кристофър се намръщи.

— Защо искаш да отидеш там?

— За да видя Сюлейман и Язид.

— Ариел, те се бият за реда в страната. Не са седнали да пушат хука. Дори и да те заведе, шансът да ги намериш там е много малък.

— Но ако им пратя вест? — настоя Ариел.

— Не могат да си планират битките заради това.

— Зная — каза Ариел нетърпеливо. — Но и двете страни не могат да се бият през нощта. Тази нощ ще е безлунна и ще бъде тъмно като в рог. Сигурна съм, че ако отидем привечер, ще мога да ги видя.

— Това значи, че трябва да нощуваме там. Опасно е да се връщаме през нощта, независимо дали има или няма луна.

— Тогава ще пренощуваме.

Кристофър ѝ хвърли един поглед, пълен с раздразнение. „Тази малка вещица винаги получава това, което иска“ — помисли си той ядосано. Най-малко му се искаше да я води в Казбах. Може би пътуването щеше да е безопасно, ако вземе голям отряд. Но щабът на една сражаваща се армия не беше място за жени. Мохамед Бен Абдулах никога не би одобрил такъв план, което означаваше, че трябва да я вземе тайно, а и това не му се нравеше. Беше готов да ѝ откаже и да приключи с въпроса, но го възпря изкусителната мисъл, че толкова дълго ще бъде с нея. Това посещение имаше също така и друга цел. То бе чудесна възможност да види Язид. Въпреки докладите, че Язид е на фронтната линия, той имаше усещането, че престолонаследникът крои други планове. Това беше начин, освен слуховете и тайните доклади, да прецени реално заплахата, която идваше от Язид.

— Моля те, Кристофър.

Тя пак го молеше заради Язид. Язид беше единствената причина да се смири. Това дълбоко жегна Кристофър.

— Цял ден стоях в стаята си, както ме помоли. Не зная нищо за положението, освен това, което току-що ти ми каза. Заведи ме да ги

видя. Ако си с мен, няма да ми се случило нищо лошо. Няма да се отделям от теб през цялото време. Обещавам ти! На сутринта ще се върнем. Искам само да ги видя. Моля те!

Той знаеше, че тя е способна да отиде и сама, ако ѝ откаже, и че той не би могъл да ѝ се противопостави. Облегна се на стола. Пред него изстиваше димяща купа с кускус.

— Добре — каза той. — Ако утре не е опасно, ще отидем.

— Благодаря ти! О, благодаря ти! — извика тя, подскачайки на стола си.

— Не съм свършил — продължи той. — От мига, в който напуснем стените на Ел Беди, до мига, в който се върнем, ти няма да се отделяш от мен. Ще яздиш с мен, ще се храниш с мен и ще правиш всичко, каквото ти кажа, без никакви въпроси. С изключение на времето за спане, ти ще си с мен изцяло. Ясно ли е, Ариел?

Очите на Ариел пламнаха от непокорство, но тя твърдо кимна.

— Да, разбирам.

— И си съгласна?

Тя повдигна раздразнено очи.

— Съгласна съм. Сега, моля те, нека да вечеряме. Мислех, че си гладен, Кристофър.

Той се наведе над чинията с храната, без да я докосне.

— Не ме разбирай погрешно, Ариел, Животът и на двама ни зависи от това.

— Понякога говориш много патетично.

— Понякога си голяма наивница.

— Ще бъдем заедно с Язид и Сюлейман. Не мога да си представя по-сигурно място — каза Ариел.

— Не приемай нищо за абсолютно сигурно. Дори и когато се отнася до членове на „семейството“ ти.

— Ти на никого не се доверяваш, Кристофър. Сигурно е трудно да живееш така — винаги да се оглеждаш, винаги да си сам.

Той се втренчи в нея. Очевидно тя не можеше да знае за какво говори. Но той почувства, че е отворила старите му рани, които отдавна бе забравил.

— Доверчивостта не е типична мъжка черта — процеди той през зъби.

— Нито пък е нещо безпричинно — добави тя иронично, докато се хранеше. — Ще те следвам навсякъде. Няма нужда да изтръгваш обещания.

Кристофър се нахвърли върху яденето си. Разкъса в ледено мълчание едно пържено бутче от гълъб. „Да върви по дяволите!“ — помисли си той, като хвърли остатъка в чинията. Апетитът му беше изчезнал. Всичките усилия на Чедила мушката, цветята, свещите, бяха отишли напразно. Миналото бе нахлуло в стаята. Той не можеше да мисли повече за това да я ухажва. Нямаше да бъде по-невъзможно, отколкото ако баща му наистина стоеше зад гърба му.

Той се облегна на стола и отпи голяма глътка вино. Защо все надничаше в душата му, откриваше мисли, които той искаше да забрави, молеше го да преразгледа решения, които отдавна бе взел. Заслужаваше ли тя неговото доверие само защото не бе направила нищо, което да предизвика недоверието му. Всички инстинкти на Кристофър бяха дълбоко вкоренени в убеждението, че не можеш да се довериш на никого от пръв поглед. Но с Ариел не бяха заедно за първи път. Тя бе сдържала обещанията си: беше дошла в конюшната, беше на вечерята и ако бе тръгнала с Язид онази вечер, това все пак не означаваше, че го отбягва. Онзи ден, по време на разходката до соука, тя не бе пожелала компанията му, но поне открито му го бе показала.

Наблюдаваше Ариел през масата, а преди това тя тайно не сваляше поглед от него, докато се хранеше. Може би Робърт беше прав. Тя щеше да стане негова жена. Може би сега бе моментът да забрави миналото и да започне да ѝ се доверява. Без това бракът им нямаше да бъде истински. Той искаше тя да има живота, за който мечтаеше, който никога не би имала тук. Но той не би могъл да ѝ го даде без доверие. Може би това бе шанс да забрави жестокостта на баща си и глупостта на Стефан. Може би Ариел бе ключът, който би могъл да го освободи от тях.

ГЛАВА 17

Ариел откъсна още една белоснежна калия и я сложи в сламената кошница, която висеше на ръката ѝ. Тя повдигна ръка над очите си и припряно погледна към слънцето.

— Среща ли мислиш да си определяш следобед?

Ариел погледна Кармела с раздразнение.

— Просто се чудех колко е часът — каза тя, като избегна да потвърди или отрече забележката на Кармела.

— Откакто сме тук, ти се чудиш вече за десети път. Само веднъж съм се питала толкова много колко е часът — когато се срещаме с Паоло зад циганския катун.

— Кармела, аз не си определям тайни срещи с никого.

— Дори и с Черния воин от Фантазията? Всички разбраха, че това е твойт маскиран херцог. *Mierda*, трябваше да видиш Дайва. Беше побесняла. Страшно се забавлявах, като я гледах как фучи. Ариел — Кармела стана сериозна и предупредително хвана ръката на Ариел, — пази се от нея. Тя те мрази повече от всякога.

Ариел сви устни. Вярно беше, но тя не можеше да направи нищо, освен да не се изпречва на пътя ѝ.

Двете жени тръгнаха надолу по цветната алея в оградената със зидове градина. Докато късаха най-свежите цветя за букетите си, бяха потънали в мисли. Всяка в своите.

— Ах, помириши това! — възкликна Кармела и ѝ поднесе една кървавочервена роза. — Върху тази роза можеш да паднеш в несвяст, да танцуваш с нея, да я хвърлиш на любимия си като таен знак за среща, когато лагерните огньове утихнат и старите жени заспят.

Кармела хвърли кошницата си на земята, стисна розата със зъби и започна грациозно да танцува, като извиваше тялото си около Ариел. Тя пляскаше с ръце над главата си и мятеше черната си коса в ритъма на танца. Както се въртеше около Ариел, тя дръпна розата от зъбите си, хвърли я в краката ѝ и изтича зад един бадем.

Ариел се засмя.

— Идвам, любов моя — извика тя, вдигна цветето и се присъедини към играта.

Кармела се скри в ниските храсти, после приведена изтича до друго скривалище зад чешмата. Ариел я гонеше. След няколко крачки тя се отказа, хвърли розата на Кармела и се отпусна на тревата.

— Много бързо бягаш! Никой мъж няма да има сили да те хване.

Кармела коленичи до нея, легна по гръб и се загледа в утринното слънце.

— Не знаеш какво е желание. Паоло не би се отказал никога. Щеше да ме хване още до бадема.

— Няма смисъл да вехнеш по него, Кармела. Него го няма, а ти си тук. Сега живееш в друг свят. Трябва да го забравиш.

Кармела се повдигна на лакът. Поклати глава.

— Грещиш, приятелко. Но нямаш вина. Не познаваш страстта. Като я вкусиш с мъжа, който е отреден за теб, ще разбереш. Без нея животът е много сив.

Ариел започна да мачка стръкче трева с пръстите си. Думите на Кармела я смутиха. Страстта, която изпитваше към Кристофър, бе точно такава. Когато бяха заедно, светът ставаше по-ярък, цветовете му — по-блестящи. Не само когато я целуваше. Изпитваше същото и когато разговаряха. Дори близостта му я караше да гледа на света с други очи. Надяваше се, че животът ще продължи както преди, когато Кристофър се върне в Англия. Но като слушаше Кармела, ѝ стана ясно, че се заблуждава. Щяха да ѝ липсват нещата, които той ѝ бе показал — разбиранията му, уважението му към нея, естествената дружба между тях, — неща, които у другите мъже липсваха. И целувките му, и топлите вълни от страст, които я заливаха, когато беше в прегръдките му, също щяха да ѝ липсват. Странно бе, че вече не се страхуваше от ласките му. Приемаше ги като уютни и удобни. Чувствата ѝ към него бяха много по-естествени, отколкото самотата, в която бе прекарала живота си. Осъзна, че когато Кристофър замине, той ще отнесе със себе си всичко това и ще ѝ липсва ужасно.

— Тъй, кога ще се срещнете отново?

— Довечера — отвърна Ариел.

Беше ѝ ясно за кого става дума. Тя се беше уморила да отрича.

— Ще ме заведе до Казбах, за да видя Язид и Сюлейман — продължи тя.

— Тези пък за какво са ти?

Ариел се засмя.

— За теб мъжете имат само едно предназначение в живота. Но има и други причини да се видиш с един мъж, освен „страстта“.

— Хм... — измърмори Кармела, стана и изтръска тревата от шалварите си. — Но Мохамед Ел Язид е син на Дайва. Ако бях на твое място, щях да стоя настрана.

— Искам само да се уверя, че той и Сюлейман са добре. Освен това той винаги е бил любезен с мен.

Кармела я изглежда строго.

— Кога изобщо Мохамед Ел Язид е бил любезен с теб?

Ариел замълча. В момента не можеше да измисли нещо, с което да избегне да ѝ дава обяснение каква точно е връзката ѝ с него.

— Той проявява разбиране към желанието ми да остана тук.

— Значи ти още не искаш да се омъжиш за англичанина.

Ариел се поколеба.

— Кристофър ми харесва. Той е добър и красив, и аз съм сигурна, че... ще бъде прекрасен съпруг, Кармела. Но пътищата ни в живота се разминават. Аз не мога да напусна Ел Беди. Чувствата ми към Кристофър не могат да променят това.

Държанката циганка сви пълните си устни в многозначителна усмивка.

— Сега разбирам всичко — каза тя, като тръгна назад по пътя, по който бяха дошли. — Ти се влюбваш в Кристофър.

— Не се влюбвам — настойчиво каза Ариел и дотича до нея. — И ти, с твоята сантименталност!

Кармела не ѝ обърна внимание и продължи да върви по затревената пътека.

— Той е силен и красив. Всяка жена, която го види, припада по него. Естествено е и ти да полудееш.

— Познавам го по-добре от другите жени. Той е подстрекател и лъжец.

Тя сви рамене.

— Такива са всички мъже, *mi amor*.

— Той иска само своето споразумение. Не мен.

Кармела спря и я погледна с вдигнати вежди.

— О, иска те! Няма смисъл да се тревожиш за това.

— За какво говориш? — попита Ариел.

— Помниш ли Фантазията. Той смело дойде до шатрата и погледна право вътре. Помниш ли?

— Разбира се — каза Ариел, като се питаше дали някога ще дойде време, когато да не си спомня тази ужасна нощ.

— Мислех, че гледа мен. Но в мига, в който очите ни се срещнаха, разбрах, че греша. Търсеше някого, но това не бях аз. Познавам този поглед. Един мъж не гледа така, когато търси вещь или приятел. Той търсеше своята атог. Любовницата си.

Ариел спря рязко зад Кармела и се втренчи в гърба на приятелката си. Кармела подаде кошницата си на една одалиска и изчезна в двореца. Тя можеше да заговори за нещо очевидно и така да извърти нещата, че да го превърне в страст. Ариел обаче виждаше нещата такива, каквито бяха. Кристофър се беше съгласил да се ожени за нея, защото мислеше, че е в опасност. И макар да отричаше, че голяма роля в приемането на това решение беше изиграл евентуалният успех на договора, Ариел не отричаше, че Кристофър намираще компанията ѝ за приятна. През по-голямата част от времето, поправи се тя, след като си спомни как погледът му минава през нея, когато е сърдит. Но той определено не беше влюбен в нея. Между тях съществуваше едно добро приятелство. Това бе всичко. Освен това той я мамеше, докато тя му се доверяваше. Не, той не беше влюбен в нея, както и тя в него.

Ариел поклати многозначително глава и влезе в двореца. Но я обзе меланхолия и тя не можа да я прогони до края на деня.

Язид препускаше по голата степ само с един придружител. Чен бе единственият човек, на когото Язид вярваше, че ще мълчи за срещата. Монголецът непрекъснато доказваше, че не се интересува от това, което върши в Мароко. Той бе най-жестокият и най-хладнокръвен мъж, когото Язид познаваше, а на него му трябваше точно такъв. Изпълняваше заповедите точно, без да мисли. Единственият път, когато разочарова Язид, беше с неверника.

Този кретен, евнухът на Ариел, беше паднал от небето, за да го пази в гръб. Още преди години трябваше да убие Зиад Бен Бахкар. Но идеята на Райзули тогава му се стори по-добра. Кой би предположил, че огромният берберин, когото бяха хванали да шпионира, ще

продължи да живее, след като му отнемат мъжествеността. Язид беше сигурен, че това ще бъде по-ужасна смърт, отколкото направо да го убият. Но той бе продължил да живее и проклетата дъщеря на любовницата на баща му го беше взела при себе си. Трябваше да изтръгнат и мозъка на този скопец. Той още си мислеше, че е истински мъж, и заради него монголецът не можа да забие нож в гърба на неверника.

Чен едва оцелял, като го нападнал от страни, или поне така разправяше. Язид не остана да види всичко с очите си. Не би посмял да се показва заедно с монголеца. Когато дойде на мястото на срещата, Чен му каза, че ятаганът на неверника се извивал като светкавица и нанасял удари на всички страни. Наложило се да пожертва коня си. Скочил в последната минута от другата му страна, така че острието на неверника се забило в корема на коня му, вместо в неговия. После изчезнал между конете и сражаващите се воители.

Монголецът не изпитваше уважение към животното на Аллах. Той бе гяур, безбожник. Понякога Язид се тревожеше, че е близък с един неверник, но после спираше да мисли за това. Големият му план се отнасяше до земята на Аллах. Той щеше да унищожи промъкващото се влияние на неверниците, които бяха най-приятелски посрещани на тяхната земя от собствения му баща. Сега той щеше да отърве Магреб от християнското зловоние веднъж завинаги.

В горичката от кипариси, която приличаше на оазис в равнината, бе разпъната шатра. Когато се приближиха, чергилото на входа се повдигна. Отвътре се показа майка му. Дори отдалеч видът ѝ бе корав. С всеки изминал ден тя ставаше все по-тиранична. Беше се надула от сигурност в успеха му и изпълнила със страстно очакване на властта, която щеше да притежава, когато той станеше велик султан. Или поне така си мислеше. Но Язид беше търпелив човек. Бе търпял дълго и сега щеше да получи властта. Майка му си мислеше, че ще разполага с всичко, което той толкова дълго бе чакал. Тя мислеше, че това е нейна победа, че той ще стане марионетка в ръцете ѝ като везирите, които тя държеше покорни с опиум и с широки бедра. „Е — каза си той, — нека мисли така.“ Скоро щеше да разбере, че е сгрешила. До няколко дни щеше да победи. Той предвкушаваше победата. Щеше да разиграе играта на шарада още веднъж. Тогава за последен път щеше да е послушен син на майка си и на Мохамед Бен Абдулах.

Язид препусна право към шатрата. Закова коня на място, като дръпна юздата на Сироко толкова рязко, че майка му се покри в облак прах. Черните евнуси бързо развяха ветрила, за да разсеят праха, но майка му не трепна.

— Защо се забави? Аз, твоята майка, се мъча в жегата на пладнето и те чакам повече от час!

— Прощавай, майко моя — каза Язид с твърд глас и почтително ѝ се поклони.

Дайва го изгледа свирепо, но постепенно успя да успокои нараненото си достойнство.

— Влизай вътре. Нямаме много време. Трябва да се връщам.

Язид я последва в шатрата. Въпреки че бе само временен подслон, тя с нищо не отстъпваше по пищност на стаите в двореца. Един върху друг бяха застлани дебели персийски килими, а други висяха по стените. Навсякъде се търкаляха възглавници. Вече беше сложен сребърен чайник с ментов чай. Майка му кимна и един евнух поднесе чая. Други четирима им вееха с ветрила. Всички бяха неми. Езиците им бяха изтръгнати в най-ранна възраст за целта, за която служеха. Не е възможно да се водят поверителни разговори в присъствието на езици, които ще ги разпространят.

— Какви новини носиш? — попита Дайва.

Тя не си губеше времето с любезности да го разпитва как се чувства. Язид кимна цинично.

— Всичко върви по плана.

— Тогава тази нощ ще превземете Казбах.

— Не. — Язид шумно отпи голяма глътка чай и си взе един сладкиш. — Преди да превземем крепостта, реших да отида за няколко дни при бухарците.

— Това не влизаше в плана ни.

Дайва започна да удря с юмрук по дланта на другата си ръка и огромните ѝ пръстени, поставени на всеки пръст, зазвънтяха, удряйки се при всяко движение един в друг.

— Трябва да победиш час по-скоро. Везирите и другите ни съюзници започват да стават нетърпеливи. Те не виждат нито бухарците, нито пък теб, техния предводител. В двореца говорят само за победите на Абдулах и Сюлейман, който превзел Казбах и щял да унищожи бухарците. Те имат нужда от тази победа!

Язид замръзна и студено загледа майка си над ръба на чашата. Той повтори решението си, като наблегна на всяка дума с леден глас.

— Реших да се присъединя към силите си в пустинята.

— Защо?

— Няма нужда да ти обяснявам. Цял живот са ме обучавали да се бия. Ти самата се погрижи за това, майко моя. Ако везирите са загубили ума си от страх и искат да подвият опашки и да избягат, остави ги. Когато стана султан, ще се разправа с тях, както и с всички предатели. Ще платят скъпо за страха си. Кажи им това, щом с такова нетърпение очакват новини.

Дайва го изгледа ядно с леден поглед, но не му възрази. Това му достави голямо удоволствие и го изпълни с великодушие. Затова Язид каза някои неща, които тя очакваше да чуе.

— Не съм виждал бухарците от началото на въстанието. Действах само въз основа на предварително подготвен план преди Фантазията. Ако е речено, че ще успеем, те трябва да ме видят с очите си, да ме чуят с ушите си. Да разберат, че съм с тях, че аз съм техният предводител. Това е много по-важно, отколкото да държа в ръцете си везирите ти.

Майка му се усмихна и кимна.

— Отлично, сине мой. Ще съобщя думите ти на везирите. Сега ми кажи след колко дни ще атакуваш Казбах и ще убиеш досадния отрок на наложницата.

— Най-късно след пет дни. Дотогава Сюлейман ще се успокои, няма да подозира нищо. Дори няма да знае какво да прави, като нападнем. Той най-малко ме тревожи.

— После?

— После ще вляза в Ел Беди.

— Ти ли ще дадеш първи сигнала?

Язид едва забележимо кимна.

— Както е по плана.

— Добре. Много съм доволна, сине мой. Чакам деня, в който ще станеш султан.

Мускулите на врата на Язид се опънаха. Тя го пренебрегваше. Майка му бе толкова глупава, колкото и останалите. Сега неговата звезда изгряваше на хоризонта. Той се надигна намръщен и излезе от шатрата, без дори да се поклони.

Когато тропотът от копитата на коня му потъна в неподвижния въздух, Дайва се отпусна на възглавниците и си взе парче сладкиш.

— Да дам ли заповед да се подготвим за връщане в двореца, велика султанке?

— Не, Райзули — каза тя, усмихвайки се на себе си. — Не бързае.

ГЛАВА 18

Ариел тихо си тананикаше, докато малката кобилка подскачаше под нея в очакване на някакво голямо приключение. Казбата вече беше съвсем наблизо. Това беше хубаво, мислеше си Ариел, защото слънцето вече беше съвсем ниско на безоблачното небе. Те бяха тръгнали много рано, но Кристофър я изненада приятно, спирайки на соука, като излязоха от Ел Беди. Дори и сега споменът за това я накара да се усмихне. Облечена в бяла джелаба, с тюрбан на главата, тя можеше свободно да се разхожда между сергиите. Никой не я погледна, нито пък се възмути, че лицето ѝ е открито. От време на време възклицанията ѝ, придружени от забележките на Кристофър, предизвикваха по някой бързо хвърлен поглед. Но широките ѝ дрехи напълно прикриваха заоблените ѝ форми и тя толкова се наслаждаваше на новия си вид, че дори не им обръщаше внимание.

Както винаги, мислеше си Ариел, Кристофър се бе погрижил всичко да мине добре.

Когато тя посети толкова много търговци, че се обърка кои сергии е разгледала и кои още не, натовариха покупките ѝ на една камила и ги изпратиха обратно в двореца. Тя и Кристофър продължиха да яздят към околностите на Мекнес. Там към тях се присъедини Зиад с отряд от петима стражници.

Ариел отбеляза с кръстче нещата, които трябваше да оставят до леглото ѝ. Бе избрала за Чедила две красиво оплетени кошници и колие от зелен брокат, обковано със сребро. За Зиад бе поръчала чифт ботуши, направени от най-хубавата мароканска кожа. Щяха да бъдат готови след три дни и тя мислеше да му ги поднесе в знак на благодарност, че по време на бунта се е погрижил за Кристофър. Един търговец ѝ бе показал изящен пищов със седефи, инкрустирани по дръжката му. Тя си помисли, че Язид би се възхитил на такова оръжие, но като си спомни последната им среща, не го купи. Вместо това намери подаръци за Рима и Кармела. Дълбоко в джоба на джелабата ѝ бе скътан подаръкът за Кристофър. Беше трудно да го купи тайно, но

докато Кристофър разглеждаше едно много фино изработено седло, тя бързо прошепна поръчката си на търговеца и на тръгване нагласи нещата така, че да минат покрай него, за да вземе покупката си. Тя се усмихна, усещайки тежестта на амулетите върху бедрото си. Те щяха да бъдат чудесен прощален подарък. Въпреки че бе решила да остане тук, искаше той да си спомня за нея, като се върне в Англия. И амулетите щяха да го пазят. Щеше да се чувства по-добре, като се разделят, знаейки, че Аллах бди над него.

— За нещо лошо ли си мислиш?

Кристофър вече яздеше до нея, след като бе свършил разговора си със Зиад.

— Не, изобщо не мисля — усмихна му се тя уверено, като се питаше как винаги толкова лесно отгатваше мислите ѝ. Тази нощ тя щеше да види Язид за първи път след Фантазията. Стотици пъти си беше казвала, че това, което се случи между тях тогава, не означаваше нищо. Все пак не можеше да се отърве от едно лошо предчувствие. По гърба ѝ преминаха тръпки. И кобилката ѝ потрепери, усетила напрежението у Ариел.

— Още можем да се върнем — каза Кристофър, като прецени, че е достатъчно светло. — Ще се приберем в Ел Беди с падането на нощта.

Ариел поклати глава, отхвърляйки лошите си мисли.

— Във всички случаи искам да отида там. Яздихме толкова дълго и бавно нагоре по планината.

— Така ли? Тогава ще препускаш с мен до вратите на крепостта. Мислиш ли, че ездаческите ти умения ще ти стигнат?

— Разбира се — отвърна Ариел, като се зарадва, че нещо може да разсее мислите ѝ за Язид.

— Нещо повече — каза тя и по устните ѝ заигра усмивка. — С тази млада кобилка ще накараме твоя тромав кон да гълта прахоляка зад нас.

— Искаш ли да се обзаложим?

Ариел го изгледа строго.

— Аллах не харесва облозите, лорд Стонтън.

— Да го наречем състезание тогава. Аллах не би възразил срещу такова невинно нещо. — Ариел помисли за секунда, после се усмихна и кимна. — Вечеря?

Тя го погледна с вдигнати вежди.

— Ако спечелиш, ще вечеряш с принцовете, както, сигурен съм, би желала. Но ако спечеля аз, ще вечеряш с мен.

На Ариел ѝ бе на устата да му обясни, че принцовете и без друго не биха приели да вечерят с нея. Но тя се отказа, защото реши, че и в двата случая ще ѝ е по-приятно да вечеря с Кристофър, отколкото сама. Беше ѝ твърде неудобно да му каже истината.

— Съгласна съм.

Тя пришпори с бедра кобилата и бързо остави зад гърба си Кристофър, Зиад и стражниците. Наведе се ниско над шията на кобилата.

— Трябва да се поизпотим, за да ни настигне — каза тя в ухото на животното. — Тичай като вятър!

Ариел не трябваше да я подтиква повече. Те полетяха по прашния път, завиха на един завой, след който пътят изведнъж започваше да се изкачва по планинския склон. Кобилата, която наричаха Бабу от времето, когато не беше по-голяма от женски чехъл, задиша тежко. Ариел притисна глава до шията ѝ и опъна така силно юздата, че пискулите по нея загъделичкаха носа ѝ. Тя спря Бабу пред портите под крясъците на стражите по наблюдателниците. Кристофър бе точно зад гърба ѝ.

— Идваме да се срещнем с принцовете от името на султан Мохамед Бен Абдулах — извика той на арабски.

— Сохда Агадир? — извика един страж. — Отворете вратите! — извика той на хората долу. — Сохда Агадир идва да се срещне с нашите принцове.

Вратите бавно се отвориха и Кристофър вкара коня си пред Ариел.

— Видя ли, че конят ти не можа да победи дъщерята на пустинята — засмя се тя весело.

— Не беше честно — отвърна Кристофър със суха усмивка. — Не изчака Зиад да даде знак. Освен това мисля, че това ще ти трябва — каза той, като ѝ подаде полуразвития ѝ тюрбан.

Ариел зяпна. Той беше спрял, за да вдигне тюрбана и въпреки това бе пристигнал почти заедно с нея.

— Предполагам, че би желал да вечеряме заедно, независимо от победата ми.

Кристофър ѝ се усмихна кисело.

— Разбира се. Но първо ти предлагам да си сложиш тюрбана, преди да са те видели, ако не искаш да предизвикаш суматоха сред войниците на Сюлейман и Язид.

Ариел бързо уви памучния плат около главата си в безупречен тюрбан и преди да влязат в крепостта, тя отново се превърна в малък паж.

Чакаха много повече, отколкото Ариел бе предполагала — почти час, — преди да ги въведат при принцовете. През това време, докато изчакваха пристигането на Зиад, ги наобиколи тълпа войници и бербери, които искаха да видят Кристофър. Зиад явно бе прав, споменавайки нарасналата през последните дни популярност на Кристофър.

Един берберин се приближи зад нея и я удари яко по гърба.

— Аллах ти се усмихва, като те дава на такъв велик воин — каза загрубелият в пустинни битки мароканец. — Но по-добре си прикрий обожанието. Приличаш на влюбена девойка. Аллах забранява такива връзки между момче и мъж, а Сохда Агадир се нуждае от солиден страж. Затова се стегни, момче.

Ужасена от намека на боеца, че гледа с обожание Кристофър, тя се дръпна навътре в тълпата. Но Кристофър каза на един войник нещо, което тя не чу, и изведнъж усети, че я хващат за врата, вдигат я във въздуха и я понасят от мъж на мъж.

— Ето я — обяви същият груб номад и я пусна до Кристофър — хилавата пустинна мишка. Ако имаш нужда от момче, което да ти точи ятагана, аз имам седем сина, които с радост ще ти служат.

— Ще имам предвид това, но засега съм доволен от този.

— Съмнявам се, че може да ги вдигне ботушите — извика един войник и тълпата се заля в смях.

— Не оставяй видът му да те лъже, приятелю — отвърна Кристофър. — Това е първият урок за боеца.

Мъжете в тълпата замърмориха одобрително, възхищавайки се на проникателността на неверника. По молба на Кристофър му сториха път, за да минат с Ариел. Тя едва се въздържа да не скрита в слабините берберина, който я бе нарекъл мишка. Когато най-после стигнаха до стаята, предназначена за команден пункт на султанските войски, ги посрещна само Сюлейман.

— Добре дошъл, лорд Стонтън! За мен е радост да ви посрещна. Надявам се, че Аллах ви води с добри новини.

Изпълнена с радост при вида на Сюлейман, Ариел пристъпи напред, забравила съвсем, че е страж на Кристофър.

— Сюлейман, така се радвам, че си жив!

Принцът отвори уста и се вторачи в нея. После се обърна към двамата воители, които бяха на пост в стаята.

— Оставете ни сами.

В мига, в който излязоха, той се обърна към нея с укор.

— Какво правиш тук? Това не е място за жени. Всички мъже от армията видяха лицето ти. Вече си голяма за такива детинщини.

Той се обърна към Кристофър и продължи:

— Лорд Стонтън, разбирам, че Ариел е ваша годеница и се намира под вашата опека, но аз съм много разтревожен, че сте ѝ разрешил да ви придружи дотук, и то преоблечена като момче.

— Помислих, че така ще е по-добре, отколкото да дойде облечена като жена, мула Сюлейман. И тъй като или трябваше да я доведе, или сама щеше да се измъкне и да дойде, реших, че първият вариант е по-добър.

Ариел застана пред Кристофър.

— Аз поисках да дойда. Много се тревожех за теб и за Язид. Казах на Кристофър, че искам да се уверя с очите си, че сте живи. Нямахме никакви препятствия по пътя ни, затова, моля те, не ме кори.

— Упорита си като камила, Ариел. Даже два пъти повече. Много добре. След като сте вече тук, предполагам, че най-добре е да се погрижим да се прибереш невредима.

— Няма да ме отпратиш веднага! — възкликна разстроена Ариел. — Ние току-що дойдохме и аз съм си донесла спална постеля. Кристофър каза, че не можем да се върнем през нощта, Сюлейман. Моля те, искам да ми разкажеш за всички битки, а и още не съм видяла Язид!

Сюлейман погледна към залязващото слънце и поклати глава.

— Скоро ще се стъмни. Така е, не можете да тръгнете. Ще дам нареждания да ви настанят за през нощта и ще ви разкажа каквото знам за въстанието, колкото и да е малко. Но се опасявам, че ще трябва да се задоволите само с мен. Язид замина с един батальон тази сутрин.

— Замина? — запита рязко Кристофър.

— Призори. Доложиха ми, че бухарците са се прегрупирали и са направили стан в подножието на Атлас. Брат ми възнамерява да удари предателите, преди да са успели да възстановят напълно силите си и да нападнат Мекнес. Мисли, че ще успее да ги разбие, ако ги атакува от засада.

— До подножието има един ден езда, нали?

Принцът кимна.

Ариел слушаше внимателно. Тя едва прикриваше облекчението си, че няма веднага да се види с Язид. Но забеляза, че Кристофър се намръщи. Нещо го беше разтревожило. Нещо, което не желаше да обсъжда със Сюлейман. Въпреки че умираше от любопитство, тя разбираше, че е излишно да го разпитва, преди да останат сами. Затова насочи вниманието си към картата, разгъната по средата на килима.

— Обясни ми какво става, Сюлейман.

Той се усмихна.

— Винаги съм казвал, че прекарваш твърде много време с учители.

Ариел му се усмихна също.

— След първата битка по време на Фантазията — започна да разказва Сюлейман, сядайки на една възглавница и навеждайки се над картата — бухарците бяха отблъснати зад стените на града. Беше грешка от наша страна, че не продължихме да ги преследваме. Те използваха нощта, за да се съберат отново, и на сутринта ни нападناха с подновени сили.

Седнала до него, Ариел слушаше как Сюлейман обяснява различните етапи, през които бе минала битката, като посочваше на картата местата на засадите и на по-големите боеве. По тревогата в гласа му бе ясно, че те неколккратно са подценявали броя на въстаниците.

— Те като че ли винаги знаят къде да ударят — отбеляза тя.

Сюлейман я погледна от килима. В очите му проблесна уважение.

Кристофър продължаваше да гледа картата. Погледът му се местеше от мястото, където бе отбелязан Казбах, до мястото, където бе разположен лагерът на бухарците, които Язид бе тръгнал да разгроми.

— Биха ли нападнали Фез? — попита той, като не отместваше поглед от картата.

— Възможно е, но не вярвам. Пашата на Фез е слаб човек. Ще бъде лесно да го прогонят, след като падне Ел Беди. Той ще избяга, без да се сражава.

— Той би ли се присъединил към тях?

Сюлейман рязко вдигна глава и срещна погледа на Кристофър. Той кимна бавно.

— Единствената причина, според мен, да стануват между двата града, е възможността да получават продоволствия и муниции.

— Аз лично ще пронижа безличната пиявица — закле се Сюлейман. — Той е чичо на баща ми, но по-голямо нищожество не съм срещал.

— Позволи ми да взема стражите, които дойдоха с нас, и още десетина от твоите хора. Ще мина в гръб на бухарците. Тогава ще бъдем сигурни.

Ариел и Сюлейман го изгледаха изненадано, но той не им даде обяснение.

— Защо не изпратиш вестоносец при Язид, Сюлейман — попита Ариел. — Той може по-лесно да изпрати хора, а и трябва да го предупредиш. Ако бухарците имат муниции и повече хора в редовете си, Язид може да бъде победен.

Кристофър я наблюдаваше напрегнато. Ариел се сви и отмести поглед, очаквайки отговора на Сюлейман.

Принцът сви устни.

— Язид трябва да бъде предупреден, но докато със сигурност разберем дали чичо ни е предател, Язид ще пропусне възможността да ги изненада.

— Може да попадне в клопка — каза тя развълнувано. Как би могъл Сюлейман, който винаги поставяше другите пред себе си, да не предупреди първородния син на султана.

— Нека да отида утре, Сюлейман.

Принцът потърка с ръка челото си.

— Трябва да помисля за това. Ще го обсъдим по-късно.

Ариел поиска да възрази, но замълча, когато Кристофър я стрелна с поглед, пълен с предупреждение. В такъв случай тя щеше да поговори със Сюлейман, когато Кристофър го няма. Тогава щеше да изложи доводите си за безопасността на Язид, без Кристофър да я обстрелва с погледите си.

Сюлейман плесна два пъти с ръце и стражите влязоха в стаята.

— Пригответе две стаи за лорд Стонтън и момчето му — нареди той.

След като стражите излязоха, той се загледа отново в картата. Очите му издаваха колебанието му.

— Понякога е толкова трудно да взема решение. И този път трябва да потърся помощта на Аллах.

Ариел и Кристофър се сбогуваха и тръгнаха по криволичещия коридор на крепостта. Тя бе започнала да се тревожи какви приготовления за нощуване бяха сметнали за необходимо да направят войниците за един воин и слабостта му момче. Тревогите ѝ се оказаха напразни. След няколко завоя те бяха въведени в един просторен апартамент от няколко стаи, приготвен специално за тях. Бяха запалили огън да прогонят вечерния хлад от каменните стени. Ариел понечи да влезе в стаята, когато една ръка ѝ препречи пътя.

— Твоята стая е тук — каза ѝ стражникът, като ѝ посочи една доста тясна врата вдясно.

Тя отвори вратата и влезе в една малка стая без прозорци за проветрение и без огнище.

— Подходяща килия за една изгнаница — каза зад гърба ѝ Кристофър.

— В никакъв случай не мога да остана тук — каза тя, опитвайки се да скрие тревогата си. — Стаите ни са съединени. Сюлейман не би позволил това.

Кристофър повика един роб и след минута той вече беше хукнал да намери друга стая.

— Докато чакаш, с радост бих те поканил до моя огън.

Ариел влезе в стаята му, в която имаше не само огнище, но и два прозореца и красиви килими, които покриваха стените. Ариел дори не погледна огъня, а веднага отиде до стената и прокара пръсти по единия килим.

— Разбираш ли от килими? — попита Кристофър.

— Никога не съм виждала такъв. Той има по-друго предназначение.

Тя проследи сложно преплитащите се нишки, които рисуваха безброй жълти и оранжеви цветя, открояващи се на черния фон.

— Това вероятно е гербът на някоя стара династия. Колко странно, че още виси тук. Трябва да са забравили да го откачат, когато тя е паднала.

— Красив е. Излъчва могъщество и благост. — Тя проследи с ръка извивката на черния контур и изведнъж замръзна. Приблужи се до края на килима и го дръпна. Стаята се изпълни с прахоляк. Кристофър се приближи до нея кашляйки.

— Какво правиш?

— Напипах нещо в стената.

Кристофър се засмя и свали напълно килима.

— Не мисля, че си направила кой знае какво откритие. Сигурно е изход, който води към крепостната стена. Това е стая в бойница, предназначена вероятно за султанското семейство. Сигурен съм, че всички такива стаи имат изходи, които извеждат до стените. Това е основен принцип при строежа на крепости.

Разочарованието на Ариел трая само миг.

— Хайде да проверим!

Кристофър с готовност натисна с рамо вратата.

— Отдръпни се — каза той, когато вратата се отвори след няколко напъна. Той я удари силно с крак и тя зейна широко. Ариел изтича да погледне.

Точно както бе казал, те излязоха на западната стена на крепостта. Стената бе дебела, а коридорът, който водеше дотам, широк. Навън бе вечер. Слънцето бе залязло и звездите светеха в небето.

— Има нещо особено в тези стари строежи. И Блантайър е такъв.

— Блантайър?

— Това е моят дом. Не е замък, а огромна къща в едно имение. Човек изпитва особено чувство, когато знае, че тук преди него са живели много други хора. Всичко се е огладило като камъните, от които е построено. Не можем да открием груби ръбове или остри ъгли. Вятърът ги е загладил и те прилягат съвсем точно един към друг.

Ариел се приближи до стената и докосна червения марокански камък. Тя си представи как робите, потящи се под същото слънце в един далечен век, полагат новите каменни блокове. Прав беше. Времето ги беше огладило. Пролуките между блоковете бяха едва забележими. Тя леко се наклони над каменната стена и се взря в мрака.

— Небето в Англия е същото. И там греят същите звезди. Има повече облаци, а понякога е влажно и студено, но също има балове, приеми и вечери, на които жените са желани и уважавани. Водят се разговори за политика, за театър, има езда в парка. Това е друг свят, но той има всички неща, за които жадуваш, Ариел. Дай си възможност да ги получиш. Аз мога да ти ги дам. И още много други неща. Само трябва да спреш да се бориш срещу мен, трябва да ми се довериш.

Ръцете му обгърнаха раменете ѝ и погалиха врата ѝ. Ариел затвори очи. Прогони мрака и извика в съзнанието си образите, които той бе събудил. Би било чудесно да обсъжда важни теми, както днес бе направила с Кристофър и Сюлейман, да слуша виртуозно изпълнени музикални произведения, да язди всеки ден, да посещава града, когато пожелае, без да е необходимо да се прикрива. Днес тя бе вкусила от живота извън стените на Ел Беди, бе отпила жадно като човек, който досега е пил само застоялата вода на кладенец, а сега отпиваше от бързия планински извор. Всичко, което той желаше в замяна, бе да се довери на неговия разум. Той искаше тя да му вярва, когато ѝ казваше, че там ще бъде по-щастлива, отколкото е тук. Кристофър познаваше и двата свята. А тя само този. Можеше ли да му вярва.

Ръцете му се плъзнаха към кръста ѝ. Той се наведе, за да докосне с устни възглавничката на ухото ѝ. Целувките му я накараха да потръпне от удоволствие, но сега Ариел трябваше да мисли. Намираще се много близо до нещо важно. Усещаше, че е на границата на едно откритие, притежаващо силата да промени живота ѝ завинаги. Въпреки че жадуваше да се отдаде на целувките му, тя трябваше да задържи усещането, че открива нещо, да не му позволява да изчезне. Обърна се към него и много нежно се опита да го отклони.

— Кристофър, моля те...

— Всичко, което пожелаеш — каза той и покри устата ѝ с нежна целувка.

За миг Ариел се отдаде на насладата. Желанието ѝ да забрави мислите си и да се отпусне в прегръдките му беше много силно. Но тя не можеше да му се отдаде. Трябваше да мисли и най-после да вземе решение. Точно сега.

Тя леко докосна гърдите му с ръка и се отдръпна.

— Кристофър — промълви тя отново.

Той я погледна и нежността, която съзря в очите му, събуди в нея сладостен трепет. Той почака само миг и отново наведе глава към нея, за да притисне устните ѝ в нова целувка.

Ариел знаеше, че всичко е загубено, ако се отдаде пак на ласките му, и затова се отдръпна настойчиво. Но тъй като не искаше да си помисли, че отхвърля напълно интимността му, тя се облегна с една ръка на крепостната стена. Твърде късно усети, че нещо не е наред. Вместо каменна стена, зад нея нямаше нищо. Чу как се затъркаляха камъчета, когато стената поддаде под тежестта на тялото ѝ и се пропука. Усети, че пада, и я обзе някакво много странно чувство. Като че ли не тя падаше надолу. Опита се да запази равновесие, но разбра, че е невъзможно, и се ужаси. Падаше със срутващата се под нея стена. До нея долетя сподавен вик. Тя смътно се зачуди какво значи това и защо не може да разбере откъде идва.

— Ариел! — Кристофър се спусна към нея. Ръката му стисна нежната ѝ китка. Тежестта ѝ го повлече надолу, но той стисна ръката ѝ още по-силно, а с другата си ръка се облегна на здравата част на стената. Почти цялата стена пропадаше, а Ариел го блъскаше, опитвайки се да го спаси.

— Не! — заповяда той и я натисна към остриите червени камъни. Краката ѝ под нея се люлееха, а ръката ѝ бе изопната до краен предел.

— Ще те издърпам силно — процеди той през зъби, като с всички сили я стискаше, за да не се изплъзне от ръката му. — Ще те заболи. Дръж се здраво и каквото и да стане, не поглеждай надолу.

Ариел стисна очи и изстена, когато той задърпа ръката ѝ. В следващия миг той я издигна и тя отново се озова в обятията му, изподраскана и окървавена, но стъпила върху оцелялата част на стената. Беше спасена.

Той я притисна силно и тя се отпусна в спасителната му прегръдка. Ръцете му трепереха от усилието, което бе положил, за да я спаси.

— Никога не рискувай толкова, за да се измъкнеш от една прегръдка!

Тя го погледна. Искеше да му каже, че не е желала толкова много да се измъкне от прегръдките му, но това бе пряко силите ѝ. Без да каже нито дума, той я взе на ръце, стисна тялото ѝ здраво и я понесе.

Ариел се събуди в една непозната, тъмна стая. Ръката я болеше ужасно и като си спомни колко близо беше до смъртта, изтръпна. Пригответи се да се свие под пухената завивка, когато чу шум и сенките се раздвижиха.

— Кристофър? — попита тя тихо.

Една ръка с черна ръкавица се плъзна към устата ѝ и плоското лице на слугата на Язид внезапно се появи съвсем близо до нейното.

— Ш-ш-шт! — вдигна той предупредително пръст и се втренчи в нея, а ръката му продължаваше да стои на устата ѝ, докато Ариел не кимна, че е разбрала.

— Ела! — каза той, като леко отдръпна ръката си, за да ѝ позволи да говори.

— Къде е Мохамед Ел Язид? — попита тя.

— Ела!

— Язид ли иска да ме види?

Мъжът кимна.

— Носиш ли ми вест от него?

— Не. Идва с мен.

— Как мога да съм сигурна?

— Водил тебе при него преди, *я хагга*.

Ариел кимна. И макар това, което той казваше, да бе истина, интуицията ѝ я предупреждаваше да бяга от него.

— Къде е Язид?

— Трябва бързаме. Времето е скъпо. Не мога чакам.

Ариел бързо скочи от леглото. Опипвайки в тъмнината, тя откри джелабата, шалварите и ботушите. Докато сваляше нощницата, се запита дали Кристофър я беше съблякъл. Мисълта я изпълни с удоволствие, но не можеше да губи време за такива разсъждения. Облече се набързо, грабна тюрбана, погледна го и го захвърли пак на стола. Нямахше време да го навива, а и едва ли щеше да има нужда от него, докато язди в мрака, отдалечавайки се оттук на много левги. Човекът на Язид я чакаше в коридора. Беше пусто и тя се изненада, че Кристофър не е сложил стража пред вратата ѝ.

Мъжът тръгна надолу по едно тясно стълбище, което тя дотогава не беше виждала.

— Чакай! Трябва да оставя една бележка.

— Никакви бележки!

— Но...

— Никакви бележки, *я хагга*. Сега ние много бърза.

За един кратък миг Ариел се поколеба. Беше дошла под грижите на Кристофър. Беше му дала дума, че няма да се отделя от него. Стомахът ѝ се сви от притеснение. Ако го събудеше, той нямаше да ѝ разреши да тръгне, а пратеникът с плоското лице ѝ беше казал ясно, че няма време да чака. Не знаеше защо Язид го бе изпратил за нея. Предусещаше, че е във връзка с женитбата. Въпреки че вече почти не желаше да я предотврати, тя дължеше на Язид поне едно обяснение. Освен това щеше да му съобщи за съмненията на Кристофър и да го предупреди за клопката, към която може би вървеше.

Въпреки нарастващата тревога тя последва пратеника надолу по виещите се стълби, мина през една тайна врата и потъна в пустинната мароканска нощ.

ГЛАВА 19

Когато пред тях се показва лагерът на Язид, Ариел се бе изтощила до вцепеняване. Не беше вечеряла и през по-голямата част от нощта умираше от глад. Сега обаче бе толкова уморена, че нямаше никакъв апетит. Тя спря коня си и се загледа как първите лъчи слънчева светлина се процеждат иззад върховете на Средния Атлас. „Колко ли бе часът?“ — се запита тя. Покрит все още от сянката на планините, лагерът спеше. Дойде ѝ наум, че Сюлейман сигурно е разбрал погрешно Язид. Ако възнамеряваше да нападне днес, щеше да държи войниците на крак и заети с приготовленията си, Ариел разтърси силно глава, за да пропъди сънливостта, но ефектът бе само временен и хипнотичната летаргия отново запълзя по съзнанието ѝ. Смушка оседлания си кон да върви напред и последва жълтокожия пратеник на Язид надолу по виещия се път до лагера.

— Влезе тук. — Пратеникът спря коня си и кимна към палатката пред тях. — Аз кажа на великия мула, че пристигнала.

Ариел кимна. Тя се молеше Язид да има предвидливостта да я остави да почине, преди да поиска да я види. Не би могла да обясни теориите на Кристофър в това състояние, в което се намираше сега, а и щом не предстоеше нападение, нямаше нужда да го тревожи с информацията си. Няколко часа почивка щяха да ѝ дойдат много добре. Ариел слезе от кобилата, която пратеникът бе довел за нея, завърза я към подпората на палатката и се шмугна вътре. В същия момент един евнух изпълзя изпод одеялото си и падна на колене пред нея.

— Любима господарке — започна той с напевно сопрано. — Очаквах вашето пристигане. Не мислете, че спях, не, аз бдях, както ми нареди моят господар, великият принц на нашия султан. Кажете ми какво мога да направя, за да облекча неприятностите от голямото пътуване, което сте осъществила? Аз съм на вашите услуги във всяко отношение. Заповядайте, и ще бъде изпълнено.

Ариел се усмихна уморено на темпераментното му приветствие.

— Точно сега искам една възглавница, на която да положа глава. След като почина малко, ще помислим за баня, ако такава може да се намери тук, и за малко освежаване. Но засега стига едно легло.

— Това ли е всичко, което желаете? Как мога да ви служа, когато не искате нищо от мен? Едно легло, това е нищо.

— Но това е всичко, което искам — повтори Ариел. — Ако намираш, че това е твърде проста молба, мога да помоля принца да ме снабди с едно легло.

— Не, не! — възкликна евнухът и заведе Ариел до повдигнатото легло, покрито с леопардови кожи и красиво избродирани берберски вълнени одеяла. — Не е нужно да притесняваме могъщия принц. Ето тук имам точно такова легло, каквото желаете. Направил съм го от най-фините одеяла в страната и добавих мека кожа от дива котка. Виждате ли, любима господарке — добре ви служи.

— Виждам — каза Ариел с усмивка. — Сега ще си почина. Когато се събудя след няколко часа, можем да обсъдим останалите неща, които споменах. — Евнухът хукна да ѝ отметне завивките, преди да го е направила сама. Тя седна с благодарност на леглото и се наведе да издърпа ботушите си, но женственият роб отмести ръцете ѝ с претенциозен жест и се зае сам с това. Ариел не изрази никакъв протест. Тя едва имаше сили да вдигне крака върху леглото и да свие ръка под главата си, преди да потъне в дълбок сън от изтощение.

Събуди се внезапно. Точно зад стената на палатката двама мъже се караха високо на диалект, непознат за нея. За миг Ариел си помисли, че се намира отново на Фантазията, криеща се от бухарците сред мъртъвците.

— А-а, вие се събудихте, любима господарке.

Ариел се надигна, отхвърли завивките настрана и погледна към евнуха.

— Колко е часът? — попита тя, след като се ориентира.

— Такива прости удоволствия искате от мен, когато съм обучен да изпълнявам най-трудните желания. — Ариел му хвърли многозначителен поглед. — Минава пладне. След четири часа слънцето ще залезе.

— Спала съм цял ден! — ахна тя.

— Така е. Но не се тревожете, любима господарке. Мохамед Ел Язид, великият емир, син на нашия султан Мохамед, носещ кръвта на

пророка Мохамед, изпрати съобщение, че трябва да се присъедините към него за вечеря.

Ариел се успокои, облекчена, че Язид не я бе чакал, нито пък, както изглеждаше, бе повел войските си да разгроми бухарците.

— Банята?

Евнухът широко се усмихна, показвайки уста, пълна със златни коронки, които пасваха идеално на облеклото и украшенията му.

— Всичко е готово, любима господарке. — С едно плясване с ръце той въведе цяла колона роби в центъра на палатката, където те поставиха медна вана и я напълниха — мях след мях — с вода, от която се вдигаше пара. Друг един роб носеше голям махагонов сандък с безброй масла и есенции. Евнухът направи внимателно и обмислено избора на всяко масло, като че ли светът се въртеше около водата за нейната баня. — Розово масло, за да ароматизира златната ви кожа — припываше той, докато палатката се изпълваше със силно благоухание. — Масла от бадем и лешник, за да я омекотят.

Ариел се облегна назад върху възглавницата си и изпита удоволствие от мисълта за това, че любезничат с нея толкова екстравагантно. Когато най-сетне евнухът бе удовлетворен от подготовката на банята, той отпрати робите. Ариел слезе от леглото и остави мръсните си дрехи да паднат върху килима. Толкова бе свикнала с евнусите в баните на харема, че дори не се замисли, когато се съблече гола пред този. Водата беше гореща, тя се плъзна в нея и изпусна дълга доволна въздишка, когато горещината я обгърна. Обикновено наситената с миризма на роза пара бе твърде тежка за вкуса ѝ, но днес тя бе опияняваща.

— Как се казваш? — попита Ариел, когато евнухът ѝ подаде сладко ухаещия сапун.

— Името ми е Ахмед, о, любима. И съм тук, за да превърна всеки ваш миг в наслада.

— Къде е успял да те намери Язид?

— Аз съм от собствения харем на принца, господарке. Аз съм съкровището на неговите съпруги и любовници. Подготвям ги за техните часове с принца, точно както подготвям вас сега.

Ариел затвори очи и се остави банята да я подмлади.

— Да ви измия ли?

— Не, благодаря ти, Ахмед. Кажи ми нещо — обърна се тя към него, като отвори очи и започна да сапунисва единия си крак. — Да си чул случайно разговорите на хората на принца? Знаеш ли кога възнамеряват да нападнат бухарците?

— Не зная нищо по този въпрос — отговори безгрижно Ахмед. — Моята работа е свързана с жените на принца. Разбирам единствено от земните удоволствия. Не зная нищо за войните.

— Разбирам — каза Ариел разочарована. Не искаше да е напълно несведуща, когато се срещне с Язид, и се надяваше да събере малко информация от евнуха. Изглежда, единствената грижа на Ахмед бе да направи така, че тя да ухае на хубаво за вечерята си с Язид.

— Може ли да ви предложи една смокиня, о, любима? — попита Ахмед и подаде поднос с изобилие от изстудени плодове и сладкиши.

Ариел въздъхна от удоволствие, защото осъзна, че е изминал повече от един ден, откакто яде за последен път. Като се поддаде на решителността му да задоволи всяка нейна потребност, тя грабна смокинята от пръстите на Ахмед. Може би, помисли си тя, нямаше да бъде чак толкова лошо, ако не знаеше абсолютно всичко, което можеше да се знае, преди да се срещне с Язид.

Когато настъпи определеното за срещата с Язид време, Ариел надяна задължителния бурнус, който я покри от главата до петите и напълно промени облеклото, което Ахмед бе избрал за нея. Плосколикият пратеник пристигна, за да я придружи през лагера. Докато вървеше след него, Ариел се опитваше да се огледа дискретно наоколо. Имаше много повече мъже, отколкото си бе представяла, че ще намери. Тя бе очаквала стотици, а тук бяха хиляди, съдейки по това, което виждаше. Трудно ѝ бе да гледа, защото през цялото време трябваше да върви със сведен поглед, и успяваше да хвърля погледи крадешком, докато пресичаха откритото пространство; но ѝ направи впечатление, че нещо не е наред — нещо, което тя не можа да определи точно до мига, в който се спряха пред палатката на Язид.

— *Тисбахи, я хагга* — каза пратеникът, пожелавайки ѝ лека нощ на своя странно акцентиран арабски. В Ел Беди имаше роби, доведени от цял свят, но нямаше такъв като този кръглолик, жълтокож мъж. Дори и след съвместното им пътуване тя не започна да го харесва повече, отколкото след първата им среща. Той бе хладен, всяко негово движение бе пресметнато. И въпреки това бе сигурна, че е мъж, който

никога нямаше да действа самостоятелно. Мъж, който успяваше в живота само чрез господаря си.

На входа на палатката на Язид стояха двама стражи, които се поклониха, когато мина покрай тях. Макар че нейната палатка бе разкошна, в сравнение с тази тя изглеждаше като конюшня. Не очакваше по-малко от Язид; в края на краищата той бе принц. Но като имаше предвид колко поданици на султана умираха в битките, както и сериозността на мисията, с която се бе заел Язид, тя бе малко изненадана от великолепието на обстановката. Килимите бяха префинени и в огромно количество, gobлените по стените — големи и пъстроцветни. Имаше дори кристален полилей, чиито свещи хвърляха мека светлина в центъра на палатката. По средата, срещу задната стена, бе поставено огромно легло, осяяно с възглавници. На стената висеше величествена лъвска кожа. До крака на леглото бе поставена ниска масичка, но никъде не можеше да види принца.

— Язид? — прошепна тя.

— Бурнусът не ти прави чест, сладка Ариел. Свали го и ми позволи да те видя. — Ариел тръгна напред, като се взираше в ъгъла, откъдето бе дошъл гласът му. — Не! — Командата я спря на място. — Стой там, за да мога да те виждам.

— Язид — каза несигурно Ариел. — Позволи ми да те поздравя. Изминах дълъг път.

— Ще има много часове за поздравя. Сега направи каквото те помолих и махни своето покривало. — Ариел стеснително откопча булото и свали качулката. — Косата ти блести като мед и подправки — прошепна той от сянката.

Остър сладък дим от наргиле се носеше от ъгъла. Ариел се поколеба.

— Язид...

— Ставам нетърпелив. — В гласа му прозвуча гняв, когато я прекъсна. Ариел пое дълбоко дъх и направи каквото искаше той. Важно бе да му каже за пашата, напомни си тя. Нямаше никакво значение, че искаше да я види. Може би наргилето действаше по този начин на хората. Изпълваше ги с летаргия и странни желания. Тя вдигна захвърления бурнус и го разпъна пред себе си, като се чувстваше неудобно в облеклото, в което я бе облякъл Ахмед.

В мрака Язид щракна с пръсти. Черната роба внезапно бе издърпана от ръцете ѝ от един страж, когото не бе забелязала преди. Ариел подскочи. След това стисна зъби, остави ръцете си да паднат отстрани и гордо вирна брадичка. Тя се концентрира върху царствената лъвска глава и зиналата уста с оголени зъби върху стената.

За миг Язид не каза нищо. Тя усещаше вторачения в нея поглед и кожата ѝ настръхна от унижението, на което бе подложена. Но нямаше да преклони глава. Бе дошла по заповед на Язид, нарушавайки обещанието си към Кристофър. Би понесла тази обида в името на живота на онези, които можеха да бъдат спасени, в името на успеха на султана против бухарците.

— Така е по-добре — най-сетне каза Язид с нисък глас, останал почти без дъх.

„Кеф!“ — помисли си тя, като приписа държането му на опиума.

Язид излезе от сянката и бавно се насочи към нея. Бе облечен в дълга дреха, богато избродирана с метални нишки и подходящи чехли. Не носеше тюрбан, тъмната му коса бе добре оформена, а мустаците му бяха подрязани над тънката усмивчица. Той се въртеше пред нея, а погледът му бе насочен едновременно навсякъде върху тялото ѝ.

— Оставете ни — каза той и робът, който бе взел бурнуса, се измъкна бързо по петите на друг един безличен слуга, който се показва от сянката.

— Несравнима си — каза той и протегна ръка да докосне тъмноцветния ѝ шал. Пристъпи по-близо и вдъхна розовата есенция, която Ахмед бе сложил върху китките и деколтето ѝ. С една ръка той дръпна диплите от раменете ѝ и отдолу се разкри късият сребърен елек, която едва покриваше гърдите ѝ.

Въпреки топлината в палатката Ариел усети, че я полазват тръпки по голия корем. Сребърният, покрит с диаманти пояс около бедрата ѝ бе студен и тежък, и тя прокле наум Ахмед за това, че я убеди да сложи това снаряжение. В този момент би дала всичко, за да бъде увита в своята джелаба.

— Язид — каза тя, като още веднъж се опита да прекрати неговото обстойно проучване. — За да ме душиш цяла нощ ли съм тук, или имаш някаква друга причина, поради която изпрати да ме повикат?

Язид се дръпна назад, а очите му засвяткаха гневно като на опасен пустинен звяр, когато хвърли поглед към нея.

— Нося ти новини за бунта. Сюлейман изпрати пратеник тази сутрин — излъга тя. — Вероятно той е на няколко часа път от твоя лагер, докато аз вече съм тук. Не искаш ли да ги чуеш?

Очите на Язид пробягнаха още веднъж по нея и той се оттегли назад в тъмнината миг преди да отговори.

— Значи имаш новини. Разбира се, че имаш. Ти знаеш толкова много, малка Ариел. Винаги в краката на баща ми, винаги слушаща, винаги наблюдаваща с тези невинни очи. Винаги тиха и покорна, докато чуеш всяка дума. И после просто се измъкваш като малък заек. — Той потъна в купа възглавници и махна с ръка. — Ела и седни до мен, сладка Ариел. Каж ми какво знаеш.

През нея премина вълна на облекчение. Най-лошото бе отминало. Времето на Язид да я унижава бе свършило; сега можеха да се захванат с по-важните въпроси. Колкото по-дълго стоеше тук, толкова по-нетърпеливо искаше да приключи с Язид и да тръгне назад към Казбах. Имаше толкова много да обяснява на Кристофър, когато се върне, и да се извинява. Тя се настани върху една възглавница срещу Язид и се опита да се усмихне.

— Кристофър и аз пристигнахме в крепостта късно снощи.

— Мислиш ли, че не знам това? Зная всичко — похвали се той. — В палата не се случва нищо, което да не знам и за което да не дам позволения си.

— Сюлейман ни съобщи за твоя план да сразиш бухарците тук, в предпланините — продължи тя, без да обръща внимание на неговия коментар. — Кристофър прецени, че ако пашата на Фез се присъедини към бунтовниците, ти и твоите войски може да се окажете в опасност.

— Това ли каза английският херцог? Че може да се окаже в опасност? — Язид отметна глава назад и се разсмя. — Той е по-голям глупак, отколкото си мислех.

— Не каза точно това — поправи се Ариел. — Каза, че бухарците са устроили лагера си наблизко. Аз бях тази, която помислих, че може би те застрашава опасност.

Язид присви очи.

— Следователно той е съмнителен, този неверник!

— Смята, че пашата може да се е съюзил с бухарците.

Язид се отпусна върху възглавниците и се усмихна злобно. Плесна с ръце и двамата роби се появиха отново с чая и първото блюдо

от вечерята им. Единият от робите пристъпи към Язид и му поднесе малка златна купа. Язид бръкна с малка лъжичка в белия пращец и поръси с него своето табуле. Той погледна нагоре и Ариел поклати глава в знак на отказ. Язид сви рамене:

— Както искаш. Подсилва усещанията. Храната ще бъде похубава от всичко, което някога си вкушвала, както и това, което ще изживееш чрез *кефа*.

Ариел отново отказа и се концентрира върху вечерята. С всяка хапка той ставаше все по-съсредоточен, като въртеше храната в устата си, сякаш всеки път усещаше нов вкус. Вечерята продължи в мълчание. Накрая бяха сервирани сладкишите и плодовете заедно с още чай и Ариел реши да засегне въпроса за своята женитба.

— Язид — започна бавно тя. — Когато твоят пратеник дойде при мен, мислех, че може би си направил нещо за женитбата ми с Кристофър.

Язид се усмихна.

— Да.

Ариел затвори очи, като почувства, че я изпълва мъка. Само няколко дни преди това щеше да бъде изпълнена с радост при тези думи. Това бе искала, за това се бе молила. Но сега вече не беше така. Няколкото дни, прекарани с Кристофър, бяха променили всичко. Грешката ѝ бе, че не бе разбрала колко изцяло я бе променило това. Престоят ѝ в лагера я накара сякаш за първи път да разбере всичко, което Кристофър се бе опитвал да ѝ каже. Тя не искаше да върви със сведена глава, скрита зад бурнуса, навсякъде, където отиде. Нито пък желаше да бъде обект на възхищение, както бе тази вечер. Нещо за зяпане и подмазване. Нещо, с което човек да се хвали, а при най-малката прищявка да се отправя. Искаше да се отнасят с нея като с личност, като с човек, който притежава разум.

За няколко дни свикна да бъде с Кристофър, със сърдечното им приятелство, смеха, дори и споровете. Искаше да види обществото в Англия, което той описваше, и въпреки че малко се страхуваше от това да отиде толкова далеч от дома си и да бъде сред хора, които можеха да я преценят неправилно, тя знаеше, че Кристофър я обича. С него тя щеше да има сигурен пристан, където и да избяга. Сега всичко, което искаше, бе да каже на Язид, че вече не се нуждае от неговата помощ, и да се върне при Кристофър.

— Язид, благодаря ти за това, което направи за мен, но аз реших, че най-добре за всички е да се омъжа за Кристофър.

Ръката на Язид подскочи във въздуха и той скръцна със зъби, когато горещият чай преля от ръба на чашата и изгори кожата му.

— Значи ти промени решението си, сладка Ариел? Вместо да унижиш този пълзящ, треперещ неверник, ти ще посрамиш моя баща и страната ни със своята похот!

— За какво говориш? — Ариел остана с отворена уста; не можеше да повярва.

Той се надигна толкова бързо, че Ариел подскочи и всеки неин мускул бе готов за битка. Миг преди това той бе омаян, безвреден получовек, преситен от опиума, но за по-малко от секунда се бе превърнал в твар, преследваща и дебнеща Ариел. Тя заобиколи масата, така че да се окаже помежду им. Отстъпи назад, като едва не се препъна във възглавницата, върху която бе седяла допреди минута.

— Султанът иска да се омъжа за него. Ще направя това, което всички искаха още от самото начало.

— Така ли изразяваш своята благодарност за живота, който ти бе осигурен тук, като се хвърляш на врата на всеки мъж, който ти попадне?

— Как смееш! — се задъха тя, кипнала от гняв и унижение.

— Как смея ли? Аз съм султанът. Аз съм спасителят на Магреб. Как смея? Аз мога да си позволя *каквото поискам*. Ти си тази, която си позволяваш прекалено много.

— Може един ден да бъдеш султан, но този ден все още не е дошъл — дръзко му отвърна Ариел. — Дотогава твоят баща ще управлява страната. Той е дал одобрението си за тази женитба и тя ще се осъществи. — Не можеше да повярва, че защитава правото си да се омъжи за Кристофър. Няколко дни преди това Язид — нейният единствен съюзник — я бе утешавал. Сега той настояваше тя да доведе докрай развалянето на годежа. Защо? Защо бе загрижен дали ще се омъжи за Кристофър или не?

— Мислиш, че ще бъдеш независима от нашите закони. В края на краищата ти не си мароканка, Ариел. Не почиташ истински правата вяра. Винаги си отказвала да се преклониш пред законите на нашия народ. Сега, след като опита вкуса на свободата, мислиш, че това ти дава правото да станеш като тях.

— Не мисля нищо такова — запротестира гневно тя. — Не съм арабка или берберка, но се опитах да бъда мароканка.

— Не си по-различна от своята майка — извика той, като протегна ръце напред, за да я хване. В очите му святкаше злокобен блясък, когато се нахвърли с всичка сила върху Ариел. — Съпругите и наложниците, истинските дъщери на Аллах, не искат да се навърташ около тях. Те са или изплашени от твоята порочност, или отвратени от нея. Трябваше да бъдеш поставена на мястото си още преди години или да бъдеш изпратена обратно в Англия. Но е твърде късно и за едното, и за другото. Ти си изпълнена със зло. Точно като майка си.

Ариел го гледаше с широко отворени очи. Как можеше да каже такова нещо за майка ѝ? Тя бе искряла и сияла. Бе огрявала всичко около себе си. Зло? В нея нямаше нито грам порочност.

— Каквото и да говориш за мен, Язид, то няма нищо общо с моята майка. Не тя е виновна за това, че султанът изостави твоята майка и другите, за да бъде с нея.

— Тя бе вещица. Можеше да омагьоса, който мъж си поиска и да го накара да загуби ума си от страст. Можеше да накара мъжа да направи всичко, за да я има. Баща ми престана да слуша своя съвет; отказа да приема моята майка. Слушаше Каролин. Винаги Каролин. Той ѝ беше като маймунка на нашийник и тя пак не беше доволна. Искаше още. Искаше всички мъже да я желаят.

— Не си справедлив — извика Ариел. Никой не смееше да говори така за майка ми. Това не е вярно. Това просто не е вярно. И независимо какво говореше Язид, Ариел усещаше тази истина в сърцето си. — Моята майка нямаше нищо общо с това, което каза. Тя бе сладка и мила. Нямаше друг избор, освен да остане тук. Баща ми...

— Тя бе зла! — изкрещя той. — Тя ме урочаса. Накара ме да обезумея от желание по нея. Флиртуваше с мен. Усмивваше ми се и ми говореше. Седях в краката ѝ в градината и ѝ четях поезия. И тогава, когато се доближавах до нея, когато бях готов да смеся семето си с това на моя баща, тя ме пропъждаше!

Ариел с мъка стоеше на крака, чувстваше се като замаяна от думите му. Тя тръсна глава в нямо несъгласие. Трябваше да избяга, преди Язид да може да я нарани с още думи, преди да я погледне отново и да се пръсне на хиляди парченца. Тя се завъртя диво и хукна

към изхода. Двама огромни стражи изникнаха изневиделица и я доवлякоха до Язид.

Язид пристъпи напред ухилен, с изписана върху лицето си дива ненавист, която изпълни Ариел със страх.

— Налагаше се да я убия.

— Не-е-е! — Писъкът на Ариел отекна между стените на палатката. Бореше се със стражите, които я държаха за ръцете, и отричаше думите на Язид. — Лъжеш! Тя умря от пустинна болест. Аз бях с нея!

Той само се засмя, като отметна победоносно глава назад.

— Отрових я. Бавно. Много бавно. Никой не знаеше. Дори самата Каролин. Убих я, защото тя беше изкушение. Не можех да мисля за нищо друго, освен за нея. Нейното лице, нейната кожа, нейната коса. — Той протегна ръка и събра косите ѝ в ръката си, след което ги пусна да се изсипят между пръстите му като пясък. — Но тя ме измами — прошепна той. — Тя се върна. Тя се възплъти в теб.

Викът, който се изплъзна от устата на Ариел, бе породен отчасти от страх, отчасти от силно страдание. Отровена! Нейната любима майка е била убита от маниакален фанатик. Когато думите му проникнаха в съзнанието ѝ, Ариел бе съкрушена. Тя се бе обърнала за помощ към този човек. Бе заговорничала с него. Той я бе докосвал. Целувал. И независимо колко бе отвратена от неговите домогвания, тя не можеше да потисне чувството, че някак бе осквернила паметта на майка си, дори с това, че се намира заедно с Язид. Изведнъж се почувства омърсена. Дали и майка ѝ е била отвратена така от обичта на Язид? Не, Ариел знаеше, че Каролин би била търпелива и внимателна с един млад мъж, който е влюбен в нея. Би го отблъснала деликатно, като му обясни, че го обича, но не по този начин.

Сега щеше да е жива, ако не беше безумието на Язид. И за Ариел целият свят щеше да бъде различен. Толкова неща щяха да бъдат различни. Годините, през които бе живяла сама. Миговете, в които копнееше да се протегне и докосне майка си, да чуе гласа ѝ. Всички тези години бяха погубени заради похотта на Язид. И сега, по някакъв странен начин, Язид си мислеше, че тя е Каролин.

— Ти трябваше да бъдеш отпратена, когато тя умря. Тогава тя нямаше да се върне и да ме преследва. Но ти беше хитра. Когато започна да ставаш жена, стоеше далеч от мен. Криеше се в стаята си с

онези глупави, сляпо влюбени слуги, които ти правеха компания. Тогава дойде неверникът, а ти се нуждаеше от помощ. Знаеше, че ще ти помогна, нали? Знаеше, че щом веднъж те погледна, ще разбере. И ще ти помогна. Но този път няма да ми откажеш, сладка Каролин. Този път ще те имам. Такава е волята на Аллах.

— Тя не си е играела с теб, нито те е омайвала, Язид. Тя бе мила с теб, това е всичко. Може би й липсваше компания, а и на теб също.

Той се извиси над Ариел и тя преглътна тежко, като скри страха си пред неговата ярост.

— Аз съм наследник на трона. В мен тече кръвта на самия Мохамед, създателя на Вярата. — Гласът му се извиси, докато си доближаваше към нея. — А ти! Ти си *нищожество*! Семето на глупав английски лорд, изхвърлено по погрешка в една невярна съпруга. Това ще бъде моето последно отмъщение. Ти ще станеш всичко, което твоята майка отказваше да бъде. Ще ми се преклониш. И ще удовлетвориш моите желания, ще допълзиш до мен и ще просиш моето благоволение.

Тя го мразеше. Ненавиждаше го с омраза, която я вледеняваше. Що за звяр беше той, та можеше да изпита удовлетворение от едно убийство? Той бе побъркан като своя дядо и искаше да си отмъсти за смачканото си, ненормално его.

— Никога! — Тя изрече със злоба думата. — Никога няма да ти се подчиня.

— Млъкни — озъби се Язид и груба подигравателна усмивка изкриви устата му. — Достатъчно слушах брътвежите ти. Обичам жената да се използва по истинското си предназначение. — Усмивката му стана тънка и уверена. — Знаеш ли поне малко какво е то, скъпа Ариел?

Той се протегна зад нея и я хвана за края на косата. Главата ѝ рязко се отметна назад и Ариел с мъка възпря сълзите. Язид прокара ръка по бузата ѝ и кадифеният му глас прозвуча заплашително:

— Това е нещо далеч повече от откраднатата целувка на някой превзето усмихнат суетник. Ти се нуждаеш от мъж, който да те научи за какво е била създадена жената. Защото нейното място винаги ще бъде под мъжа.

Когато той се наведе само на сантиметър от лицето ѝ, стомахът ѝ се стегна от страх, но с това се зароди и твърдото решение. Можеше да

я насили да легне под него, но тя никога нямаше да му се подчини. Никога нямаше да пълзи пред него по начина, който той предрече. Мислеше, че я познава, но ако не знаеше това, тогава изобщо нищо не знаеше за нея...

Пръстът на Язид се плъзна грубо надолу по лицето ѝ, като остави ясна следа по нейната буза. Ариел се уплаши и се дръпна назад от жестоката милувка.

— Моите съпруги и моят харем не смеят да говорят, освен ако не им е наредено. Те си знаят мястото. Ако не — ги бия, докато се убедя, че никога няма да забравят. — Бледозелените му очи бяха свирепи и студени, а устните му се изопнаха в слаба усмивка.

— Не ме докосвай, Язид. Ако искаш да се разгонваш с някоя от твоите жени, иди и го направи. Ако и тях гледаш с такава ярост в погледа и ги докосваш с такава горчива страст, мога само да ги съжаля.

Той ѝ нанесе внезапен силен удар с ръка по лицето, така че тя политна назад въпреки стражите, които я държаха за ръцете.

— Каква малка глупачка си ти. Кой мислиш, че ще ме спре?

— Твоят баща — отвърна рязко Ариел и повдигна победоносно брадичка. — Той никога няма да ти позволи да направиш това. Никога.

— Моят баща — подигра ѝ се Язид. — Този хленчещ мъж, от когото ти се възхищаваш толкова много? Каролин също мислеше, че той е прекрасен. Винаги ми казваше да го слушам, да бъда като него. Говореше за неговата мечта за Магреб. Аз слушах, но само го мразех, заради нейното възхищение. Иска единение с християнския свят; покани неверниците да ограбят богатствата ни и нарича това търговия. *Ние не се нуждаем от тях!* Ние сме народ на Аллаха, ние сме луната, звездите и планетите. Ние сме силата, мощта и величието отвъд техните най-дръзки мечти. И винаги ще бъдем. Моят баща никога няма да попречи на нашето могъщество.

Главата на Ариел забуча, докато думите на Язид заемаха точното си място в мозайката заедно с всички други неща, които бяха започнали да я тормозят, откакто пристигна. Спящите воители, хилядите мъже, разкошът на тази шатра, сякаш не е била издигната снощи, а преди седмици, може би и месеци.

Изведнъж тя разбра.

Двамата мъже отстрани бяха бухарци.

— Ти си го предал — прошепна тя, като не можеше да повярва.
— Предал си собствения си баща.

Язид ѝ се ухили тържествуващо.

— Никой не може да ме спре. Ще стана султан и ще те имам. Утре ще поемем към Казбах. Моят пратеник е вече на път към Сюлейман с моето съобщение. Той ще ни очаква. Ще мисли, че колоната от бухарци са пленници... Глупак. Ще се врежем в откритите им войски и ще ги посечем. Кръвта ще потече като река и тогава ще вляза в двореца на баща ми и ще направя и с него същото. Щом умре, ще започне новият режим. Неверниците ще бъдат унищожени, а земята на Магреб — прочистена от тяхната зараза със собствената им кръв. Няма да има вече търговия, нито договори. Мароко ще управлява със сила, както беше, преди баща ми да ни обвърже по този срамен начин с неверниците. Ще станем по-велики, отколкото сме били някога, и моето име ще бъде написано във великата книга наред с това на Исмаил.

— Значи *ти* си ги убил — прошепна тя с ужас, като си припомни страховитата гледка, на която бе свидетел, докато търсеше сред телата лорд и лейди Белмет. — Всички онези невинни хора. Аз бях в палатките; видях клането, което ти причини. Що за звяр си ти?

— Аз съм лъв! — Той скочи на леглото и дръпна кожата от стената. — Най-могъщият сред животните! Убивам всеки, който ми се възпротиви, всеки, който се опита да продаде моето кралство.

— Ти си обезумял.

— Страхуваш ли се, сладка Ариел? — попита той, като ѝ хвърли гневен поглед. — Това е добре.

— Не се страхувам от теб, Язид — отвърна тя, макар добре да осъзнаваше, че това е лъжа. — Отвратена съм от теб.

Той скочи от леглото.

— Пред себе си имаме една дълга, дълга нощ. — Приблужи се до нея, притисна устни до врата ѝ и след това я погледна, очаквайки някаква реакция. Ариел остана неподвижна, без да издава чувствата, които бе възбудил в нея. Той се обърна и отиде до един от сандъците покрай стената. Върна се с нещо в ръка и ѝ се усмихна с ненавист. — Каж ми, Ариел. Давам ти тази едничка възможност да се съгласиш да ме удовлетвориш по свое собствено желание. Готова ли си да ми отговориш положително?

— Отговорих ти вече, Язид. Никога няма да ти се подчиня по собствено желание. Мисълта за теб ме отвращава.

— Тогава ще се научиш да се подчиняваш. — Язид отвори ръката си и показа два комплекта кожени камшици. — Няма спасение от законите на Аллах, сладка Ариел. Аз съм роден да бъда твой господар. — С рязко движение на главата той нареди на бухарските стражници да я отведат до леглото.

Ариел се подготви да се сражава. Ако поискаха да я завържат за леглото, тя щеше да се бори на всяка стъпка по пътя.

— Мула Мохамед Ел Язид! — Гласът на пратеникът бе нисък и изпълнен с настойчивост. — Моля за вашата милост, че ви прекъсвам, но от вас има нужда. — Реакцията на Язид не се видя ясно в тъмнината, но Ариел усети, че вниманието му се отклони от нея. Тя потръпна от облекчение, когато пристъпът му на гняв се насочи към слугата.

— Какво има! Какво толкова важно се е случило, та ме прекъсваш сега!

Погледът на пратеника се плъзна към Ариел и след това отново към Язид:

— Не се тревожи за нея! — рязко изрече Язид. — Тя няма никакво значение и ще има още по-малко, след като приключи с нея тази нощ. Кажи ми защо си дошъл, или изчезвай.

— Има сражение, мула.

— Пак ли! И арабите, и берберите са положили клетва за вярност към мен. Те нямат право да тревожат моя лагер.

— Не е както бе преди. Разногласията са големи, ваше величество. Южните племена казват, че ще напуснат тази нощ, ако не накажете другите за обидното им поведение. Сега трябва да дойдете. Ако не, вашата кауза е загубена.

Язид с възмущение хвърли камшиците на леглото.

— Върнете я в палатката ѝ — нареди той. — Стойте на стража там, докато не я повикам. А ти, сладка Ариел — изръмжа той, — нека Ахмед непременно те поддържа толкова прекрасна, колкото си точно сега. Апетитът ми се е възбудил и съм готов да те изям цялата. — Язид повдигна брадичката ѝ и я целуна — твърдо и болезнено действие, което я обиди.

Ариел отвърна лице настрани, загледана съсредоточено в стените.

Той разтърка челюстта ѝ между пръстите си и извъртя главата ѝ, като насила я накара да срещне студения му и разгневен зелен поглед.

— Ще видя как последното късче от твоето пренебрежение се стопява преди зазоряване. — Ариел му хвърли гневен поглед, като не му позволи да види страха ѝ. Язид пусна брадичката ѝ. Ухилен, той бавно прокара дланта на ръката си към нейните гърди. Сребърната закопчалка, която затваряше жилетката, ѝ се счупи с щракване между пръстите му. Той отстрани броката, като остави гърдите ѝ да се оголят, и бавно и невъзмутимо обхвана всяка една с длани. Усмивката му се разшири, когато стисна плътта ѝ, без изобщо да сваля поглед от лицето ѝ, по което съдеше за реакцията ѝ. Ариел остана неподвижна, без да му позволи да види нейното отвращение.

Ръцете му започнаха да шарят надолу с откровено намерение, от което ѝ се гадеше. Преминаха по ребрата, пъпа и достигнаха плоскостта на стомаха ѝ. Спряха в горния край на нейните шалвари, където диамантеният пояс обхващаше ниско бедрата ѝ. Изведнъж пръстите му се забиха в деликатния пояс и той я дръпна напред, притегляйки бедрата ѝ към себе си, докато въртеше таз срещу нея, за да усили възбудата си.

— Радостен съм, че отказа да дойдеш по свое желание. С удоволствие ще видя как гордостта ти изтича като вода от пропускаща кожа. Сега я отведете! — Той я избута назад към стражите като захвърлена, използвана играчка и излезе бързо.

ГЛАВА 20

С груб тласък бухарците натикаха Ариел в нейната палатка. Ахмед подскочи, а вечерята му се разхвърча на всички страни, когато се втурна към нея.

— О, любима! — каза той и падна в краката ѝ. — Какво лошо се е случило, та сте върната на моите услуги? Не намери ли великият принц, че всичко е на мястото си? Не ми казвайте, че Ахмед се е провалил по някакъв начин в задълженията си, че моят велик господар е останал недоволен.

Ариел се вторачи в него и се зачуди как е могла да бъде толкова сляпа за нещо, което всеки очевидно приемаше като даденост.

— Ти си знаел, че той ще ме доведе тук, за да стана една от наложниците му.

— Но, разбира се — отвърна евнухът и погледна нагоре към нея като объркано кутре. — Защо иначе моят господар би ме довел със себе си?

— Не зная — прошепна тя.

— Защо би обзавел така пищно тази шатра и би поръчал всички неща, необходими за много нощи удоволствия в леглото? — Ахмед продължи, като се опитваше да ѝ помогне да схване онова, което бе пределно ясно за него. — Защо би довел жена тук, в подножието на планината?

— За да говори с мен! — почти изкрещя тя. — За да се радва на компанията ми, да изслуша какво имам да му кажа!

— Защо да прави такова нещо, о, любима? Защо един велик и могъщ човек ще търси безполезния съвет на една жена?

Ариел го гледаше с широко отворени очи, поглъщаше думите му и за първи път започна да разбира света около себе си. В нея се надигна полунормален нервен смях. Защо наистина? Защо, който и да е мъж, арабин или берберин, би се занимавал с жена, освен ако не желаше да бъде с нея в леглото? Истерията на Ариел изригна като глух смях и евнухът я гледаше така, като че ли се бе побъркала. „Той е

наполовина прав“ — помисли си тя. Бе загубила онази част от своя ум, която можеше да разбере и възприеме подобна логика на разсъждение.

— О, Ахмед. Аз не съм била права. През цялото това време съм мислела толкова погрешно. Никой мароканец не би си дал труда да *разговаря* с една жена! Как може да съм била толкова сляпа. — Сълзи на веселие, породено от изтощителното разстройство, се затъркаляха по лицето ѝ. — Щом веднъж бъдем използвани за тяхната цел, не искат да правят нищо повече с нас. Затварят ни зад вратите на харема. Зарязват ни заради някоя нова, докато тя също се присъедини към харема. — Докато говореше, настроението ѝ се промени. Смехът избледня и на негово място дойде горчивината от възприемането на действителността, която през целия си живот тя решително бе отхвърляла. — И горко на тази жена, която спечели сърцето и слуха на един мъж. Тя бива заплашвана и прокълната. Няма покой за нея, дори сред собствения ѝ род, докато не бъде унищожена. — Ариел спря, раменете ѝ увиснаха под тежестта на тази нова перспектива. — Това е цялата надежда, която една жена може да има тук — да бъде изоставена или унищожена.

Гневът ѝ се изчерпа. Светът, който тя така внимателно бе градила, за да поддържа своята сигурност и щастие, лежеше разбит на парченца около нея. Бавно, Ариел падна на колене, пръстите ѝ бяха силно стиснати, сякаш искаше някак да запази останките от света, в който бе вярвала, и да го съгради наново. Ръцете ѝ трепереха и тя ги притисна до бедрата си, за да ги накара да спрат, като се давеше в неравно, учестено дишане. И тогава сълзите се отприщиха — парещи сълзи на горест, които се стичаха надолу по бледите ѝ бузи. Плачеше за света, който бе изгубила в течение само на един повратен и ужасен час. Плачеше за себе си, оплакваше невинността си, която знаеше, че си отива завинаги.

През цялото време Ахмед стоеше мълчалив в тъмната шатра. Когато най-накрая сълзите на Ариел започнаха да пресъхват, той се обърна и си намери работа в своя ъгъл. Ариел пое облекчено дъх, пресуши последните сълзи с opakото на дланта си и огледа шатрата, като виждаше всичко в нова светлина. От ъгъла на евнуха се разнасяше звънтенето на стъклени мускали и далечната миризма на цветя. „Сигурно измисля някое любовно питие, което да доведе Язид до нови върхове на страстта“ — си помисли тя с разкривена гримаса. Нещо,

което да го накара да забрави, че тя просто го отхвърля. Но Ариел нямаше никакво намерение да даде както на Ахмед, така и на неговия господар и най-малка възможност да видят плановете си осъществени.

Не ѝ бяха останали никакви илюзии. Със сигурност никакви, що се отнася до положението ѝ в този момент. С идването си тук бе изложила на риск живота на всички обичани от нея хора — султана, Чедила... всички. Но Язид бе допуснал грешка. Той ѝ бе казал твърде много. Вярваше, че след като вече е в неговия лагер, тя ще се превърне в пленница, в човек, който нямаше да може да го спре да вземе каквото иска от нея. Но той я подценяваше. Ариел щеше да направи всичко, за да поправи грешката си. Трябваше само да използва информацията, която имаше. Можеше да не доживее да види отново онези, които обича, но някак щеше да оцелее достатъчно дълго, за да спре Язид. За миг лицето на Кристофър се появи пред нея и сърцето ѝ я заболя при мисълта за това как бе пропиляла онези ценни часове с него. Защо не го бе послушала? Защо бе толкова упорита и отричаше всичко, което ѝ казваше?

Ариел стана, прекоси шатрата и спря пред големите сандъци, които Ахмед бе наредил до едното платнище.

— Какво има в тях?

Ахмед изостави бъркането и меренето, и бързо пресече помещението.

— А-а, любима, тези сандъци съдържат инструментите за прелъстяване. Облекла, пудри, украшения, които събуждат мъжките желания.

— Мога ли да видя? — Евнухът енергично отвори първия сандък и позволи на Ариел да надникне вътре. Бе пълен догоре с копринени и сатенени дрехи. Много от тях бяха ушити като предизвикателни костюми подобни на този, който носеше сега, други просто образуваха дълги, свободно падащи дипли. Ариел извади една дреха от сандъка, защото внезапно ѝ хрумна нещо. — Как се носи това?

Ахмед се усмихна с радост.

— Любима господарке, виждам, че сега разбирате пътищата на Аллах в света.

— Да, наистина — му отвърна Ариел с усмивка. — Искам да доставя удоволствие на принца. Но тъй като имахме толкова лош

късмет в началото, опасявам се, че ще се нуждая от нещо много специално, за да го накарам да ме пожелае.

Евнухът сериозно сви устни.

— Да, да, разбирам. Ще се нуждаете от нещо повече от своята красота и чар, които всъщност са несравними. Принцът трябва да види с колко много желание сте изпълнена, колко сте пламенна.

Ариел кимна.

— Какво му доставя най-голямо удоволствие, Ахмед? Какво иска от своите наложници, което те рядко му дават? — Ариел не знаеше какво търси. Усещаше само, че съществува нещо, което може да направи, за да спре по някакъв начин Язид, да напипа слабото му място. Ако можеше да го съблазни с обещание за сексуални удоволствия и останеше нащрек, може би щеше да намери възможност да го обезоръжи. Може би трябваше да го упои с повече *кеф* и да го остави в безсъзнание достатъчно дълго, за да успее да избяга. Само ако можеше да предупреди Сюлейман. Ако успееше да пристигне в Казбах час преди Язид, можеше и да помогне.

— Има едно нещо, което господарят обича повече от всяко друго удоволствие — й каза Ахмед.

Той се колебаеше, докато се въртеше нерешително над сандъка.

— Кажи ми — подтикна го Ариел. Имаше толкова малко време. Всеки момент бухарците можеха да се върнат за нея. Ако отидеше неподготвена... Ариел отхвърли немислимото от съзнанието си. Щеше да направи каквото трябва, за да успее да спре Язид. В противен случай ще се бие с него до смърт. — Ако това е някакво особено негово удоволствие, той със сигурност ще ми прости, когато види колко искам да го удовлетвори.

— За вас, о, любима, това удоволствие на моя господар няма да бъде приятно. Той се опива от него, но същевременно то е едно жестоко удоволствие, което той желае повече от всичко друго.

Тръпки я полазиха по гърба, но тя преглътна страха си и отново отпрати настойчива молба.

— Не се страхувам, Ахмед. Покажи ми.

Евнухът затвори пълния с коприни сандък и се придвижи до най-отдалечения. Отвори капака му и бавно извади една златна кутия, инкрустирана със скъпоценни камъни.

— Това ще достави удоволствие на Мохамед Ел Язид, великия принц на цяло Мароко — каза тихо той. — Тази кутия съдържа неговите най-големи удоволствия.

— Какво е това?

Евнухът я погледна с колебание.

— Ако не зная какво е то и му го занеса, как ще мога да се подготвя? — го насърчаваше тя. — Как ще зная какво да правя?

Ахмед постави кутията на земята между тях. Приклекна на пръсти, щракна ключалката и повдигна тежкия позлатен капак. Вътре, върху алена кадифена облицовка, лежаха пет предмета. Те бяха красиви, подобно на много други украшения, които бе виждала някога, но безкрайно по-смразяващи. Това бяха златни белезници — един чифт малки белезници, подходящи за деликатни китки, друг чифт по-големи — за глезените, и трети, по-богато украсени от останалите. За един дълъг миг Ариел не можеше да откъсне очи от тях и осъзна опасността, на която се излага. Най-накрая тя вдигна поглед. Очите на евнуха срещнаха нейните и мълчаливо потвърждаваха това, което вероятно я очакваше.

— Какво ще направи, когато ме прикове за леглото с тях? — прошепна Ариел.

Евнухът вдигна белезниците от кутията. Предната им част бе подебела и покрита със сложна рисунка, направена в кръг около огромен сапфир, който бе поставен в легло от инкрустирани цветя. Ариел ахна.

Ахмед я погледна с изненада.

— Знаеш ли какво има на тези белезници?

— Какво има ли? — Ариел поклати глава. — Рисунка. Виждала съм я и преди.

— Това е символът на саадинците.

Ариел поклати глава.

— Кои са саадинците?

— Кои бяха саадинците — я поправи Ахмед със своя напевен, женствен глас. — Те управляваха цялата тази земя, целия Магреб, преди великият Исмаил да разруши династията им и да стане султан.

Ариел го погледна с изненада.

— Видях килим със същата рисунка в Казбах.

— Тогава сте открила нещо, за което дори султанката не знае. Но крепостта е много по-стара от Ел Беди; тя е била построена по времето

на саадинските султани.

— Как е взел Язид тази кутия? — каза Ариел, колкото на евнуха, толкова и на себе си. — Кристофър спомена, че килимът вероятно е бил пропуснат, когато съкровищата на старите управители са били приспособявани като украшения за двореца на Исмаил. Нещо толкова ценно не може да е било пропуснато. — Тя вдигна поглед към Ахмед и умът ѝ стигна до единствено възможното заключение. — То е можело да оцелее само ако някой го е бил скрил.

Евнухът кимна. Изведнъж той не изглеждаше вече толкова обикновен, колкото си мислеше в началото Ариел. Бе стар, угълчетата на очите му бяха осеяни с бръчици, а ставите на пръстите му бяха станали възлести от възрастта. Годиците му се криеха под меката, неокосмена кожа и кокетни маниери. Как можеше да знае толкова много за историята на Магреб? На кого бе служил преди Язид? Осъзна, че, както бе правила много пъти в своя живот, и него бе превърнала в това, което ѝ се иска да бъде, без да вижда какъв в действителност е той.

— Султанката на саадинците — каза той.

— Дайва? — Ариел се втренчи в белезниците, след това бавно отвори капака на кутията. Тя бе там отново — скрита сред пищността и завъртулките на прекалено усърдния художник, но все пак там, рисунка, изобразяваща голямо пространство с цветя, свити в кръг от арабески. Ариел погледна към стария евнух, като се надяваше да чуе цялата история. Вежливо, като че ли бе чакал години наред някой да го попита, той започна да говори, а гласът му стана лиричен и напевен, когато разкриваше това, което знаеха само той, Дайва и Язид.

— Служех на майката на султанката. Тя бе много красива и султанката бе нейният идол. — Той притвори очи, унесен в спомени. — Цветът на кожата им бе толкова тъмен и арабски, когато вървяха, телата им правеха такива движения, сякаш приканваха някой мъж да ги докосне. Но те живееха бедно, само двете и аз, грижех се за това, от което имаха нужда. Султанката нямаше съпруг и Дайва, детето, никога не задаваше подобни въпроси. Тя никога не питаше откъде се е взел този евнух при тях. Никога не питаше защо я държат далеч от останалите деца. Тези въпроси бяха забранени. Такова хубаво момиче; но нямаше никакво потекло, никакви маниери, с които да привлече

вниманието на някой султан. Дори един паша не би я погледнал втори път. Тогава, един ден, всичко се промени.

Майката страдаше от продължителна и мъчителна болест, но не искаше никакви лекари, нямаше нужда дори и от имам. Не трябваше да привлича ничие внимание върху себе си. Когато накрая разбра, че смъртта наближава, султанката повика дъщеря си. Разказа ѝ за стария султан, последния от саадинците. Нали разбирате, тя беше дъщеря на кралска наложница. Била родена след победата на Исмаил над саадинците. Нейната майка, последната наложница, която лежала на султанското легло, трябвало да бъде унищожена заедно с другите, когато Исмаил превзел трона, но имало един млад воин, който бил запленил от нейния чар. Той се смилил над нея, или може би се надявал да я има в леглото си, и ѝ помогнал да избяга. Едва по-късно наложницата, бабата на Дайва, му разкрила, че носи султанско семе в утробата си. Той трябвало да я убие, но младите са глупави... Не искам да обидя никого, о, любима — бързо се извини евнухът. Ариел се усмихна и поклати глава, като го насърчи да продължи. — Вместо това той побягнал, а наложницата, доста мъдра за годините си, също побягнала, но в друга посока, и месеци по-късно родила момиченце. Подобно на султанката момичето било държано далеч от другите деца от града. Тя обаче нямала нищо против. Знаела коя е и че е нещо повече от другите. Когато наложницата видяла как тя израства и се превръща в красива жена, започнала да крои планове. Един ден на вратата им почукал млад мъж. Той бил от добро потекло, но своеволен, а баща му бил много строг човек, зачитащ Вярата. Наложницата му обещала удоволствието от красива девица в замяна на един слуга. Младият мъж доведе мен като подарък. Бях доста млад, но наложницата бе доволна. Момичето бе срамежливо, но младият мъж бе красив и силен, и скоро те станаха любовници.

Той идваше много, много пъти и наложницата им позволяваше да се съвкупяват. Не се говореше за женитба, нито за превръщането на момичето в негова наложница. Вярвам, че младият мъж се е смятал за най-големия късметлия сред воините на Аллаха. Един ден наложницата го повика в своята стая. Дъщеря ѝ щеше да има дете и воинът не трябваше да идва повече. Той искаше да вземе момичето в своя дом, да отгледа детето. Предполагам, че беше влюбен. Но наложницата не искаше и да чуе за такова нещо. Бях твърде млад, за да

разбера всичко, което се случи тогава, но години по-късно осъзнах, че наложницата е искала само едно. Да отмъсти за годините, изпълнени със страх, лишения и самота, годините, през които бе страдала. Тя щеше да види продължаването на саадинската династия. Резултатът от съвкуплението бе султанката, и династията наистина бе продължена. — Ахмед спря, за да почине, а Ариел премигна, осъзнала изведнъж в какво състояние на транс бе изпаднала, докато слушаше разказа.

— Но как тогава Дайва е привлякла вниманието на Мохамед? — попита тя. — Изглежда така, сякаш ръката на Аллах ги е напътствала.

Ахмед се усмихна.

— Съдба? Късмет? — Той сви тайнствено рамене. — Може би, о, любима. Нейната майка бе научена от своята собствена майка да се страхува от новата власт, и тя, от своя страна, се опитваше да внуши тази мъдрост на дъщеря си. Техният момент все още не беше настъпил, предупреждаваше я тя. Тяхното задължение бе само да продължат кръвната линия. Трябваше да намери мъж с чиста, силна кръв и да го съблазни. Това бе заветът, който старата султанка предаде на дъщеря си. Но Дайва не я послуша. Майка ѝ умря същата нощ. Младото момиче, моята нова господарка, сблъсквайки се всекидневно с мизерията и беднотията, в които живееше, мечтаеше за живот в двореца като този на своята баба. В нея течеше кралска кръв. Същата нощ аз чух да си дава обет, че ще си възвърне онова, което по право ѝ принадлежи. Един ден самата тя отново ще седне върху султанска възглавница.

Не можеше да чете, но от този ден нататък започна да търси на пазара книги за изкуството на наложниците и изучаваше илюстрациите. Ходеше при стари вещици и мистици, при всеки, който можеше да я научи на средствата на прелъстяването. Научи се да използва кохл^[1] и други пудри, които можеха да я преобразят в най-желаното създание, и се обучи във всяка възможна техника за доставяне удоволствие на мъжа. Един ден, като се ровеше в принадлежностите на майка си, попадна на златната кутия. Не вярвам султанката някога да е използвала инструментите, които тя съдържа. Нямахме нужда от тях.

Чрез своите собствени изобретения тя привлече погледа на главния евнух на палата. Откри начини да доставя удоволствие дори на него и той се съгласи да я препоръча пред султана, тъй като всъщност

тя беше все още девица. Султанът я задържа шест месеца като своя любимка и тогава тя му роди син. Мохамед Бен Абдулах бе много доволен. Направи я своя първа съпруга. Изминаха много години и султанката беше много щастлива. Имаше всичко, което поискаше. Тя бе Хатум Кадън, а нейният син щеше да стане султан. Династичната ѝ линия щеше да бъде възстановена. Отново саадинец щеше да управлява Мароко, при това без дори самият султан да знае.

Ахмед спря за момент. Голямото усилие от дългия разказ бе предизвикало избиването на лъщяща пот по голата му горна устна. Пое си дълбоко дъх и се приготви да продължи, но преди да проговори, Ариел знаеше какви ще бъдат следващите му думи.

— Тогава дойде англичанката.

Той кимна.

— Трудно бе с нея. Тя не беше наложница за задоволяване нуждите на султана. Носеше семето на друг мъж в утробата си. Не правеше нищо, за да изглежда съблазнителна. Криеше тялото си под широки дрехи и се унижаваше, като ходеше с незабулено лице. И въпреки това султанът бе привлечен от нея като муха от сладко. Султанката често заварваше Мохамед да седи под смокиновите дървета и да споделя с англичанката своите мечти. Тя трябваше само да отвори уста, за да направи султанът каквото му каже. Дайва обаче се страхуваше от нея. Страхуваше се от силата на тази жена, която успяваше да очарова един мъж по-скоро със своя ум, отколкото с тялото си. Но бе търпелива. Бе видяла много страсти да отминават, откакто бе станала Хатум Кадън.

Един ден султанът не повика никого от харема в леглото си. Това продължи много, много дни и накрая султанката научи, че англичанката спи със султана. Тази нощ тя обезумя от ревност. Аз останах с нея, докато всички останали избягаха от страх. Тя виеше, разкъсваше дрехите си и се кълнеше в святото име, че тази жена няма да я победи. Султанката направи всичко възможно, за да настрои султана против нея, но това изобщо не подейства. Накрая Аллах разреши проблема на моята господарка, като причини смъртта на англичанката.

Ариел стоеше като вцепенена до златната кутия. Твърде лесно бе разпознала в разказа на стария евнух неща, които самата тя знаеше, за да отрече истинността му. Единственото нещо, което Ахмед не знаеше,

бе, че не ръката на Аллах е прекратила връзката на майка ѝ с Мохамед Бен Абдулах, а тази на Язид.

— Кога Дайва е дала кутията на Язид?

— Тя му направи подарък за седемнадесетия му рожден ден. Той бе необичайно обезверен и султанката се надяваше, че този подарък за рождения му ден ще запали отново светлина в очите му. В жилите му течеше кръвта не на един, а на двама султана, и тя искаше той да знае колко велико е бъдещето му.

— И?... — Ариел се бе страхувала от това, което знаеше, че може да ѝ бъде казано, но сега вече се бе освободила от този страх. Късмет. Може би ръката на Аллах водеше всички тях. Довечера кръгът щеше да се затвори. Не беше ли законът на исляма правилен в крайна сметка? Дали правосъдието, което целеше Аллах, наистина не бе „око за око, зъб за зъб“? Ако убиеше Язид довечера, щеше да отмъсти за смъртта на майка си. Династията, която е трябвало да умре преди повече от шестдесет години, щеше най-сетне да бъде унищожена, а дейността на Мохамед в името на благоденствието и обединението щеше да продължи, без да бъде заплашвана. Може би затова бе останала през цялото това време в Мароко; защото тя бе инструментът, чрез който щеше да действа божията ръка.

— Той обичаше кутията — говореше Ахмед. — Не можеше да откъсне очи от нея. Но всъщност желаше нейното съдържание. За разлика от своята майка той обичаше не емблемата на своите саадински предшественици, а белезниците. Султанката много пъти се опитваше да му обясни от какво голямо значение е кутията — че тя е единственото нещо, което е спасено от варварството на Исмаил. Но моят господар виждаше само белезниците. Накрая султанката му каза това, което знаеше за белезниците и тяхното предназначение. Благодарностите му бяха сърдечни, но породени от порочността му. Страстно желаше да изпита удоволствията от използването на белезниците; изобщо не го беше грижа за значението на кутията.

— Още не си ми казал за какво служи третият чифт белезници — каза Ариел след дългото мълчание, което бе настъпило между тях.

Ахмед постави палеца си върху сапфира и леко го натисна. Побързо, отколкото можеха да проследят очите ѝ, от едно скрито чекмедже изскочи мъничка кама.

— Това е инструмент за възбуждане — тихо каза той. — Той ще го използва, за да възбуди теб и себе си. След тази нощ може да имаш малки порязвания. Може дори да стигне дотам, че да те нарани и по-лошо.

— Би ли могъл да ме убие, ако поиска? — прошепна тя, като гледаше как малкото острие проблясва на светлината на огъня.

— Острието на камата може да предизвика смърт. Но не мисля, че принцът ще направи това. Той не изпитва удоволствието от това, да убива, а да причинява болка на безпомощните.

И така, камата можеше да убива.

Ариел затвори очи. Това бе нейната единствена надежда, но представата, че може да се окаже безпомощна срещу смъртоносното острие, я смазваше. Би ли могла да го използва добре срещу Язид? Би ли могла да го забие в сърцето му, с цел да го убие или поне да го обезсили, за да не може я преследва? Един провал означаваше сигурна смърт. Успехът означаваше убийство.

Но в края на краищата нямаше избор. Ариел взе малката кама от ръката на евнуха. Идеално прилягаше в дланта ѝ. Тя я върна на мястото ѝ и няколко пъти изпробва освобождаването ѝ, като гледаше как острието се изстрелва от своята ножница, и се научи да го държи по-добре.

— Ще вземете ли кутията?

Ариел не отговори, а вместо това просто надяна белезниците върху ръката си. Ахмед я гледаше сериозно.

— Принцът ще бъде доволен.

— Искам да остана сама, Ахмед. — Евнухът покорно се оттегли в своя ъгъл, като отнесе златната кутия и останалите два чифта белезници със себе си. Ариел се обърна с лице към гърба на палатката, падна на колене и опря чело на килимчето.

— Аллах, прости ми за това, което възнамерявам да направя — се помоли тя. Усещаше белезниците тежки и студени до кожата на ръката си. Стисна очи, отправяйки още по-силна молитва. — Не искам да съм твой инструмент за насилие. Ако има някакъв друг начин, помогни ми да го открия.

Кристофър стоеше в тъмнината и наблюдаваше Ариел, коленичила над кутия със сложна изработка, която сигурно струваше

почти цялото състояние на неговото семейство. Той се бе промъкнал зад шатрата с намерението да отведе незабелязано Ариел от лагера на Язид. По-късно, когато се окажеха на безопасно разстояние от полезрението на принца, той щеше да я смърми за това, че бе избягала така глупаво. Но вместо една уплашена млада жена, пред себе си той виждаше такава, която е извлякла полза от урока за доверието и щеше да бъде поразен да види колко привлекателна е тя, хвърляйки се в ръцете на своя любим.

С всяка измината секунда Кристофър губеше контрол над чувствата си. Наблюдаваше как Ариел слага златните белезници на място и чу как евнухът я похвали за нейния избор, като ѝ каза, че принцът ще бъде много доволен. Ярост изпълни гърдите му. Пръстите му се свиха около дръжката на ятагана. В този момент не желаше нищо толкова силно, колкото тази тясна дръжка да бе прекрасното гърло на неговата годеница. Неговата годеница. Неговата бъдеща съпруга. Той бе дошъл тук, за да я спаси! Със знанието за това, каква огромна бездна зее между действителността в Мароко и нейната представа за нещата, Кристофър не бе изненадан, че тя се бе почувствала принудена да предупреди Язид за пашата. И все пак се вбеси, че се бе измъкнала през нощта, без да помисли дори за миг за опасността, на която се излага. Но той бе наивен, доверчив глупак. Тя бе избягала, за да дойде при Язид. Развратница! Безочлива, двулична, лъжлива развратница.

Не, поправи се той. Тя не бе излъгала. От самото начало му бе казала, че не иска да има нищо общо с него. Бе дала клетва за вярност пред Язид. Той бе този, който искаше тя да промени решението си. Бе вложил повече време и сили, отколкото искаше да си признае сега, и сам се убеждаваше, че тя се радва на компанията на принца и му се доверява. Сега си получаваше точно това, което си бе изпросил. Тя му показваше собствената му глупост и доверчивост. Но дори да е бил глупав да ѝ се доверява, той можеше да разпознае един истински изменник по вида му, а тя щеше да си плати пред исляма за своето предателство. Той щеше да се погрижи за това. Отсега нататък можеше да си намери някой друг, който да се прави на глупак заради нея. Той имаше всички необходими доказателства, че Язид води бунта на бухарците, а Ариел бе тук при него. Ако не успееше да хване водача на

бунта веднага, още в този момент, щеше поне да хване неговия съучастник.

Ариел стана и отиде в центъра на стаята, докато Кристофър продължаваше да я наблюдава и не можеше да повярва на очите си, въпреки твърдото си решение да остане безучастен. Тя бе полугола. Гладкият ѝ прекрасен корем бе оголен, а сребърната жилетка, която носеше, едва покриваше извитите дъги на назрелите ѝ гърди. Въпреки решението, което бе взел, тялото му реагира, което го разяри още повече поради това, че губеше контрол. *Бъди проклета. Как смееш да се правиш на скромна девица, след като имаш душа на блудница.* В този миг той искаше да се обърне и да си отиде завинаги от Ариел Ленъкс. Да забрави, че някога я е срещал, да забрави, че я е целувал и усещал уханието на жасмин, което изпълваше въздуха, когато тя минаваше. Но като кралски пратеник и с обещанието си към Англия да бъде съюзник на мароканския султан, той не можеше да направи това, което искаше. Щеше да отведе Ариел обратно при нейния настойник и да го остави той да се справя с нейното лицемерие. Щеше да стане вдовец, преди още да се е оженил.

Пратеникът на Язид щеше да се върне всеки миг. Ариел знаеше, че бе почивала повече, отколкото можеше да ѝ разреши Язид. Трябваше да бъде готова. Не можеше да мисли за нищо друго. Всяко сетиво трябваше да бъде изострено докрай, за да действа, преди Язид да успее да направи нещо. Да използва камата първа, преди него. Преди да стане негова играчка, средство за задоволяване на неговото извратено желание за удоволствие. Преди да стане твърде късно, трябваше да предупреди султана, и Сюлейман, и Чедила, и Кристофър. Тя потрепери и скръсти ръце пред себе си, за да се предпази от внезапно обхваналия я студ.

Кристофър. Тя се опита да го изхвърли от мислите си. Имаше нужда от него тук. Не можеше да си позволи да мечтае сега. Но беше трудно. Толкова силно искаше да го види, да му каже, че съжалява за бягството със странния монголски слуга на Язид. Че съжалява, задето не е послушала сърцето си. Ариел разтърси глава и тръгна към задната част на палатката, като се опита да изгони образа на Кристофър от съзнанието си. Той изглеждаше така близо. Почти можеше да усети

присъствието му — властното изражение, което винаги носеше на лицето си, непреодолимата му сила.

Ариел замря неподвижна, нито един неин мускул не трепваше. Около секунда тя не можа да забележи нищо в тъмния ъгъл на палатката; след това долови движения. Тихо и величествено, като гладка пантера, Кристофър пристъпи към осветената част. Без да мисли, Ариел се втурна към него, като сърцето ѝ почти щеше да се пръсне от радост.

— Не изглеждаш ли много съблазнителна — се подигра през стиснати зъби той, като я хвана за ръката. — Такова възхитително залъче за твоя любовник.

— Моя любовник? — категорично поклати глава Ариел. — Благодаря на Бога, че си тук. Язид иска да...

— Какво иска? — Кристофър злобно се ухили. — Мисля, че имам много ясна представа какво иска Язид. Наполовина съм решен да те оставя на него. Ти заслужаваш това. Но би било твърде лесно. В края на краищата би получила всичко, което пожелаеш, нали? Не — каза той, стискайки я като в менгеме, толкова силно, че в очите ѝ се появиха сълзи. — Мисля, че ще бъде много по-справедливо да се срещнеш със своя настойник. Знаеш ли какво е наказанието за престъпленията ти в Мароко?

— Моето престъпление? — Ариел го гледаше с невярващ поглед. Отвори уста да обясни, но след това замълча. Наблюдаваше стиснатите челюсти на Кристофър, а в погледа му можеше да прочете пълно презрение. Ариел затвори уста, без да издаде никакъв звук. Когато бе видяла Кристофър да стои в мрака като привидение, бе пожелала това да се окаже действителност, бе помислила, че той е божественият отговор на нейните молитви. Бе си представила, че го е призовала с цялата сила на потребността си от него. Но мъжът пред нея не бе нейният спасител. Красивите му сини очи блестяха като студени кристали на яростта. Ариел бе израснала сред най-силните между силните. Тя бе свидетелка на застрашаващи живота свирепа ярост и жестокост, познаваше ревността и отмъщението, с които завършваше понякога той. Бе понасяла омразата на Дайва и презрението на Райзули. Но никога в живота си не бе срещала толкова силно контролирана ярост. И никога презрението не я бе засягало толкова болезнено.

Дълбоко в нея една ледена празнота изпълни стомаха ѝ. Искаше ѝ се да заплаче. Искаше да се освободи от гневната му хватка и да се хвърли към него, да стопи ледената броня от омраза, която носеше върху себе си, и под нея да се открие милия, сърдечен човек, който я бе целувал със страст и любов. Любов, помисли си тя. Да, той я бе обичал. А сега, понеже тя бе тук и той мислеше, че е любовница на Язид, я мразеше. Не искаше да чуе истината. Имаше си своя собствена.

— Какви точно са тези „престъпления“ в които съм обвинена, и кой ме обвинява? — попита тя и отстъпи от него. — Или ти си решил сам да ме съдиш, лорд Стонтън?

— Няма нужда да го правя аз — рязко отвърна той. — Мохамед и всички мароканци ще се погрижат за това. А сега се преоблечи в нещо, с което ще можеш да яздиш — нареди той. След това с унищожителен укоряващ поглед я изгледа от главата до петите и добави: — Или не мислеше да излизаш от леглото си толкова рано?

Ахмед се дотътри от своя ъгъл. За част от секундата Кристофър се завъртя и единственото, което се видя, бе сребърното проблясване на ятагана му на светлината на лампата.

— Не! — изпищя Ариел. Евнухът се олюля напред. Ятаганът, забит до дръжката в него, стърчеше между ребрата от гърба му. Тя се втурна към Ахмед и подложи ръце под него, докато падаше.

— Вашата джелаба, о, любими... — Последните му думи се удавиха в предсмъртни хрипове. Струйка кръв прокапа от ъгъла на устата му, а снежнобялата джелаба се разстла по пода.

— Той беше само един роб. — Тя хвърли свиреп поглед към Кристофър, а в очите ѝ напиха сълзи от гняв. — Той беше *мил* с мен. Знаеш ли значението на тази дума? — Ариел не можа да спре сълзите си, въпреки че в този момент последното нещо, което искаше да види Кристофър, бе, че плаче. Не искаше да види нейната уязвимост. — Може да е бил роб на Язид, но той беше мил и честен, и предан... — Тя не продължи — нямаше смисъл. Постави внимателно неподвижната глава върху направената набързо възглавница от дрехата, която Ахмед бе приготвил за нея.

— Можеше да бъде и един от стражите на Язид — отвърна Кристофър и я издърпа от пода.

— Но не беше — категорично заяви Ариел.

— Трябва да го оставиш. Няма какво да правим повече тук.

— Как смееш? Как смееш да идваш тук, да хвърляш обвинения срещу мен и да убиваш човек, невинен човек, без никаква милост.

— Ариел! — Той я отдели от неподвижното тяло със студен и непреклонен израз на лицето. Взе джелабата изпод главата на евнуха и натика напоената с кръв дреха в ръцете ѝ. — Тръгваш с мен. Веднага. — Със силен тласък той я избута през прореза в платнището и я последва по петите. Именно тогава Ариел чу как стражите повдигат чергилото на входа и монголецът изпищява при вида на Ахмед.

[1] Черен грим за очи (араб.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

На бухарците им трябваше по-малко от минута, за да открият откъде са избягали, но Кристофър не се нуждаеше от повече. Грабна Ариел през кръста, хвърли я върху широкия гръб на Анибал и в същия миг се метна зад нея. Черният жребец скочи напред, нетърпелив да избяга далеч от крещящата тайфа преследвачи. Ако Ариел не бе сграбчила с ръце гривата му, в този момент със сигурност щеше да лежи в краката на Язид; тя се намираше по-скоро във въздуха, отколкото на гръба на коня — такава бе скоростта и силата му.

Анибал преодоляваше тесния проход между шатрите с огромни стремглави отскоци. Когато стигнаха до външните граници на лагера, група огромни чернокожи бухарци се появиха иззад последната шатра и им препречиха пътя към свободата. Ариел се притисна към врата на животното, когато то се вряза безстрашно в тях и разпръсна мнозина с яростните си копита. Дочу свистенето на ятагана на Кристофър, излизащ от ножницата, и усети тежките удари на ръката му, докато съсичаше един по един войниците. Стъпка по стъпка те извоюваха свободата си и точно когато бе започнала да вярва, че ще победят тайфата предатели, усети как една ръка я сграбчва за крака.

Бухарецът я изтегли от гръба на Анибал и я наклони на една страна, а тя френетично се опитваше да се освободи. Риташе, извиваше крака. Едната от малките сребърни чехли, които Ахмед ѝ беше дал, падна на земята, но пръстите на нападателя бяха стегнати здраво около глезена ѝ и я придърпваха от устремилия се напред Кристофър. В следващия миг Анибал щеше да пресече тълпата стражи, а тя щеше да остане назад. *„Не им позволявай да ме вземат сега“* — помоли се тя.

Изведнъж Кристофър я хвана за кръста и я притегли обратно. Той я дърпаше към себе си, докато ръката около глезена ѝ я влечеше с еднаква сила надолу. Ариел изпищя от болка, сигурна, че ще бъде разкъсана на две от ръцете, които се бяха вкопчили за душата ѝ с такава ярост. Главата ѝ падна отстрани на Анибал, а жребецът се

мъчеше да се отскубне от ръката, която държеше крака ѝ. С премрежени от сълзи очи тя видя човека, който я задържаше, дебелиите му черни пръсти, стиснали нейния глезен. Острата миризма на потта му изведнъж достигна до нейните сетива; мръсотията под ноктите му прикова погледа ѝ. В забавен каданс, сякаш насън, Ариел видя как свободната ръка на бухареца се издига и ятаганът му проблясва на лунната светлина.

Ариел знаеше, че трябва или да падне в ръцете му, или да изложи на риск живота на Кристофър. Когато се готвеше вече да пусне гривата на Анибал, тя съзря бляска на златото върху ръката си. Освободи пръстите си от черната грива и заопипва гладката повърхност на сапфира. В мига, в който го докосна, малката кама изскочи навън. С последни сили Ариел заби острието в черната ръка на бухареца. До слуха ѝ достигна болезнен вой, но умът ѝ почти не го възприе.

Те бяха свободни.

Анибал профуча покрай последните бухарци и се понесе през дюните към жадуваното спасение. Ариел усети как ръката на Кристофър се обвива около нея. Той я притегли на сигурно място в скута си. „Как можеше да продължава да я закриля — помисли си тя — след всички неприятности, които му бе причинила?“ Нямаше сили дори да размишлява по този въпрос. Затвори очи и главата ѝ провисна от изтощение.

— Съжалявам — прошепна тя на гърдите на Кристофър.

Думите ѝ се загубиха в гъстата черна грива на жребеца.

Явно беше задрямала. Когато отново отвори очи, се изкачваха по стръмното подножие на Долния Атлас. Нощта беше черна като катран и звездите изглеждаха толкова близко, сякаш можеше да ги докосне с върховете на пръстите си. Анибал препускаше в спокоен галоп, но по затрудненото му дишане можеше да разбере, че са изминали дълъг път.

— Кристофър, къде сме? — попита тихо тя.

— Близо до Рас Ел Ма.

— Анибал е уморен — каза тя. — Сигурно и ти също. Ще можем ли да си починем малко?

— Не бива да спираме сега. Няма време. Някой трябва да предупреди султана и Сюлейман. И освен това — измърмори Кристофър — имам нужда от превръзка.

Ариел се размърда и това накара Кристофър да застане от болка и да я отдалечи от дясната си страна.

— Стой мирно, по дяволите, или ще ме убиеш.

— Ти си ранен! Спри да ти помогна — настоя Ариел.

— Дори да бяхме по средата на Сахара, не бих ти позволил да ме докоснеш с пръст. Докато мигаш с тия свои прекрасни очи и тихо напяваш над мен, вероятно бавно ще извадиш кама от ръкава си.

— Никога не бих направила такова нещо.

— Кажй го на африканеца, когото намушка. — Кристофър издаде звук, който можеше да бъде оприличен и на язвителен смях, ако не страдеше толкова силно от раната. — Сигурен съм, че при първа възможност би направила същото и с мен. Тогава ще можеш да се втурнеш назад при Язид и да му разкажеш всичко.

— Не си прав — започна Ариел, но Кристофър заби колена в хълбоците на Анибал и бързата реакция на жребеца я прекъсна.

— Спести си лъжите, Ариел. Достатъчни ми бяха и досегашните, които ще ми стигнат до края на живота.

Ариел нямаше време да се защити. Пред тях изникнаха десетина факли и когато навлязоха в берберското селище, нощта се изпълни с приветствени викове и думи на загриженост. Кристофър спря Анибал пред най-голямата палатка и един красив млад берберин изтича към тях, докато друг улови жребеца за поводите.

— Братко мой! Какво те води тук посред нощ!

— Вземи я, Фатим. И я наблюдавай — нареди Кристофър и остави Ариел в ръцете на берберина. — Имам нужда от помощта на майка ти.

Той се смъкна от жребеца, оставяйки прясна следа от кръв по хълбока на Анибал, и се сгромоляса на белия планински пясък.

Женски викове долетяха иззад чергилата на шатрата и миг по-късно Кристофър бе заобиколен от тълпа жени. Едната жена, по-стара от останалите, прегледа раните му за нула време. Разпореди се и даде строги нареждания на другите. Ариел гледаше как състрадателните жени отнесоха Кристофър в най-голямата шатра. Повечето от останалите хора се пръснаха, като част от тях се събраха отново около входа на шатрата, за да чуят новините за раняването на Кристофър, а други се разотидоха.

Ариел се обърна към младия берберин, когото Кристофър бе нарекъл Фатим, и се поколеба как да постъпи в тази ситуация. Както се оказа, не трябваше да прави нищо. Младият берберин изчака Кристофър да бъде въведен в шатрата и я настани отделно от него, като се поклони любезно.

— Простете липсата на уважение у моя брат. Една съпруга не бива да бъде третирана по този начин. Особено нова съпруга. Упорит е като камила и не познава нашите маниери, въпреки че съм се опитвал да го науча. — Когато се изправи, устните му се извиха в привлекателна усмивка и Ариел му отвърна със същото въпреки ироничното му предположение, че тя и Кристофър са женени. Имаше смътното усещане, че жените едва ли ще поискат да общуват с нея, но тук поне се чувстваше сигурна и в компанията на приятел.

— Напротив — каза тя, — страхувам се, че знае много за нашите обичаи и имаше основателна причина да бъде ядосан.

Главата на берберина се отметна настрани от изненада. Той започна да я разглежда с огромен интерес, наведе се напред и прошепна:

— Това може да е така, милейди, но никога не трябва да го признавате пред него. Би трябвало да поговорите с моите сестри. Те са усъвършенствали до най-висша степен изкуството на истинския критицизъм. Виждам, че в тази област се нуждаете от някои инструкции. Но това може и да почака. Засега елате, трябва да поверя дали са ви намерили място за отдих.

Ариел наблюдаваше лекия сън на Кристофър.

Възпалената червена подутина на лявото му рамо изобщо не бе изчезнала под свежите превръзки, които бе помогнала да бъдат сменени по-рано тази сутрин. Зефира, майката на Фатим, я бе уверила, че той ще се възстанови изцяло, и обясни, че някакво си оловно топче не може да повали един мъж, който има *бараката* на Аллах, колкото нейния английски „син“. Но Ариел не бе толкова сигурна. Бе втората им сутрин, откакто пристигнаха в берберския лагер, а Кристофър все още не се бе събудил. Ариел нежно отмести кичур коса от челото му и постави ръка върху него, за да се увери за стотен път, че няма треска.

Тогава за кой ли път през тези дни тя се смъмри. Каква пълна глупачка беше, като вярваше на Язид, когато инстинктът ѝ я бе

предупредил за него. Подобно на толкова много други неща, тя бе превърнала Язид в това, което искаше да бъде, отказвайки да види реалния човек.

Някакъв шум при входа я накара да вдигне поглед. Фатим, махащ по познатия ѝ вече ентусиазиран начин за поздрав, влезе вътре. Без да ѝ досажда с официалности, той приклепна до нейната табуретка.

— И как е моят брат днес? Още ли спи като мързелив просяк от пазара?

Ариел прехапа устни, без нито за миг да сваля очи от Кристофър.

— Безпокоя се, Фатим. Майка ти каза, че ще бъде много добре. Но той едва се движи.

— Това е признак, че всичко е наред, султанке. Ако се мятеше и имаше припадъци по време на сън, това наистина щеше да бъде лош признак. Но този сън, сякаш е упоен, го възстановява. Скоро ще се събуди и ти все още ще имаш възможността да му станеш съпруга.

По време на дългите часове наблюдение и очакване Ариел бе обяснила на семейството на Фатим, че тя и Кристофър, макар и сгодени, все още не бяха женени. Както бе очаквала, сестрите на Фатим възприеха тази новина със зле прикрито задоволство. Само Фатим, Зефира и халиф Ал Рашид бяха показали съответно състрадание. Ариел съзнаваше, че нещата се бяха променили значително, а и тя заедно с тях. Сякаш булото ѝ бе покривало очите ѝ, а не долната част на лицето. Кристофър бе повдигнал това було, независимо от това колко упорито се бе вкопчила тя в него. Упоритостта, която бе доста силна негова черта, най-накрая бе спечелила. Но тя се опасяваше да не е станало твърде късно.

Кристофър ѝ се бе притичал на помощ неведнъж, той безспорно бе доказал качествата си на защитник. А тя го бе презирала и спомена за това изпълваше Ариел с разкаяние. Техните обеди, внезапното пътуване до пазара, пътешествието им до Казбах — всичките мигове, прекарани заедно с него, бяха върховни моменти в едно иначе еднообразно съществуване. Дори начинът, по който ги отведе заедно със Сами обратно в двореца в нощта на Фантазията, бе затрогващ. Това бяха неща, които един мароканец би презрял, точно както би презрял и нея, която желаше такива неща. А преди две нощи Кристофър бе рискувал живота си, за да я спаси от собствената ѝ глупост.

— Той няма да ми прости, Фатим — прошепна Ариел, докато галеше наболата брада по лицето на Кристофър.

— Ще разбере истината за това, което се е случило в планините. Но първо трябва да укроти гордостта си.

— Аз изложих на опасност живота на всички, които обичам — продължи тя, обезкуражена от неговите думи. — И наруших обещанието си към него, Фатим. — Тя погледна младия берберин с надеждата да открие някакъв балсам, с който да успокои виновната си съвест. — Обещах, че ще остана с него, а вместо това побягнах при Язид. Не мисля, че някога ще ми прости.

Фатим стана и се протегна с преувеличена безгрижност.

— Няма за какво да се безпокоиш.

Ариел слушаше, но на лицето ѝ бе изписано пълно неверие.

— Ай-ай-ай! — Фатим размахна безпомощно ръце във въздуха и прекоси с горди крачки шатрата, след което се върна обратно. — Моите сестри можеха да те научат на много неща, ако не бяха толкова алчни за мъжа ти! — Той се наведе близо до нея. — Ти си жена, красива жена. Той е силен мъж. И мисля, че не е бил с жена от много месеци. — Той направи пауза и остави думите му да увиснат във въздуха, преди да продължи. — Може да е много гневен, но зная без съмнение едно. Той те желае силно. — Фатим излезе навън без нито дума повече, но Ариел бе убедена, че преди това ѝ намигна.

Тя прокараваше ръка по окосменото пространство на голите гърди на Кристофър и се чудеше дали Фатим не беше прав. Можеше ли да изкупи грешката си пред Кристофър, като му се отдаде? Не, Кристофър щеше да прозре, че това е маска, и да я презре заради това, дори и да го направи от любов. Ариел размишляваше върху сложната дилема и не забеляза първите раздвижвания на клепките на Кристофър. Ръката му направи рязко движение под чаршафа със скоростта на навита змия и дъхът ѝ пресекна от изненада. Той стисна китката ѝ със силните си пръсти, придърпа я към гърдите си и се втренчи в нея с очи, студени като планински поток.

— Кой, по дяволите, ти позволи да се грижиш за мен? — запита той.

— Помагах на Зефира да се грижи за теб през изминалите два дни. Не разбирам много от медицина и билки — каза тя и се отдръпна,

като видя изпълнения му с недоверие поглед. — Но се опитвах да следвам нейните наставления...

— Значи ще бъда жив да видя как ще измамиш султана, така както измами мен? — рязко отвърна той.

Челюстта на Ариел увисна и за миг тя го загледа втренчено с невярващ поглед.

— Защо изобщо бих пожелала да измамя моя настойник?

— И така, значи ти можеше да станеш султанка на Язид. — Той стегна пръсти около китката ѝ, а Ариел се уплаши, че иска да я счупи на две.

— Не — каза тя и категорично тръсна глава. — Никога, никога не бих предала Мохамед. Майка ми го обичаше. Той е единственият баща, когото някога съм имала.

Кристофър я отхвърли от себе си с такова отвращение, че Ариел едва можеше да диша при вида на неговото презрение.

— Кристофър — каза тя, като се насилваше гласът ѝ да остане равен въпреки нарастващата паника, която чувстваше, че се надига някъде от стомаха ѝ. — Ти знаеш, че напуснах Казбах по собствено желание със слугата на Язид. Но ти се кълна, че не знаех нищо за предателството на Язид. Вярвах, точно като теб и Сюлейман, че Язид се сражава в редовете на султанските войски. Преди да пристигна в лагера му, дори не подозирах, че именно той може да предвожда бухарците.

— И, предполагам, ще ми кажеш, че беше облечена като продажна проститутка, защото си се канела да избягаш и отнесеш тези нови сведения на Мохамед.

— Аз бях...

— Поне прояви уважение към мен като към същество с повисоко равнище на интелигентност от един песоглавец, за какъвто ме взехте вие двамата — заяви с леден глас той, като я прекъсна.

— Моля те, Кристофър — помоли Ариел.

— Махай се!

Ариел се отдръпна от него. Той ѝ хвърли един последен презрителен поглед и тя излетя от шатрата. Сблъска с Фатим и без малко да го повали в желанието си да избяга от омразата, която видя по лицето на Кристофър.

— Къде си се затичала така, сякаш току-що си видяла джин?

Тя продължи да бяга покрай него, без да отрони нито дума. Краката ѝ едва я държаха. Далеч от мъжа, за когото се бе надявала, че я обича.

— Хвала на добрата воля на Аллах! — Фатим плесна ентусиазирано с ръце, когато потъна под чергилото на шатрата, изпод което току-що бе излетяла Ариел.

Кристофър потръпна, когато пренеси тежестта си на другата страна, за да облекчи болката от схванатите си рамене.

— Не съм в настроение да обсъждам добрата воля на Аллах, Фатим.

— Не си ли? Не беше ли по волята на Аллах, че се измъкна от стотина бухарски стражи? — попита той и седна на табуретката, която Ариел току-що бе напуснала.

Кристофър се намръщи. Фатим можеше да бъде дяволски досаден, когато поискаше.

— Трябва да отидеш до Мекнес, Фатим, и да кажеш на султана, че неговият син и наследник води бунтовниците.

— И как ще убедя всемогъщия султан Мохамед Бен Абдулах, че не съм някой луд, който се е скитал из Сахара?

— Мохамед ще те изслуша. На първо място той изслушва. Твоето предупреждение за бунта може би спаси живота му.

Фатим промърмори и завъртя очи.

— И ако кажа, че неговата възлюбена английска повереница е в бащиния ми лагер, той ще си помисли, че аз съм този, който я е отвлякъл от Казбах.

— Тя не бе отвлечена от Казбах.

Веждите на Фатим се извиха нагоре, но той само сви рамене.

— Може би, но волята на Аллах е била тя отново да отиде там. Как иначе щеше да узнае, че Язид предвожда бухарците?

— Единствената „воля“ действаща тук, бе тази на Ариел. Тя упорито върши това, което иска, без значение кой ще бъде наранен от нейните действия.

— Вероятно ти? — предположи Фатим.

— Не тя стреля по мен, иначе нямаше да ѝ се размине.

— Нямах предвид рамото ти. — Фатим тикна пръст в превръзките на Кристофър, като се надигна. — Не раната в плътта е тази, от която воинът го боли толкова много, а раната в душата. Би

трябвало да знаеш това, братко мой. Или може би само си причинявал такива рани и никога преди не си получавал?

Кристофър разтърка рамото си.

— С приятели като теб ще бъде истинско чудо, ако някога се възстановя.

— Каква е раната в душата ти, братко мой? — се опита да го накара да проговори Фатим. — Зная, че е отскоро и боли.

— Бил си на слънце твърде дълго, Фатим — ледено заяви Кристофър. Нямаше намерение да разголва душата си пред никого, включително и Фатим.

— Не мисля, че е така. Аз видях тази болка в теб. И тя е причинена от голяма рана. Толкова голяма, че пречи на женитбата ти с тази жена.

— Махай се, Фатим. Върви да съчиняваш стихове под някоя палма. Всичко е много просто. На Ариел не може да се има доверие. Ни повече, ни по-малко. Цялата поезия и астрология няма да променят това.

Фатим наведе нос към пясъчния под на шатрата в преувеличено покорство.

— Както кажете, братко мой. Но мисля, че не аз, а ти си този, който не може да вижда заради слънцето, което блести в очите ти.

Той се озова извън шатрата, преди Кристофър да успее да отговори. Но боботещото мърморене, което последва излизането му от шатрата, го накара да се усмихне на себе си.

Легнал върху сламеника, Кристофър не бе особено доволен. Нямаше значение какво си мисли Фатим. Той не познаваше Ариел така, както самият Кристофър я познаваше. Човек не можеше да ѝ има доверие. На два пъти той я бе заварвал с Язид и това предполагаше, че е имало и други случаи, когато е успявала да се вижда с него, без да е успял да я види. Кристофър помнеше колко яростно бе спорила с него по повод на оставането си в Мароко. Предаността към родината бе нещо, което той разбираше. Но бе възмутен, че Ариел искаше да се превърне в проститутка, за да получи това, което желае. Очевидно в началото е грешал по отношение на Ариел. Подобно на повечето дами, тя беше готова да продаде тялото си на този, който предложи най-висока цена. Единствената разлика бе, че за нея цената се измерваше не с пари и дворци, а с Мароко.

И твърдението на Фатим, че в миналото си е имал нещо общо с това, бе напълно идиотско. Защото Стефан бе този, за когото бе предназначена титлата, а Блантайър и Кристофър се бяха радвали на далеч по-голяма свобода от него. Най-големият син винаги бе под зоркото око на техния баща, докато Кристофър бе свободен да постъпва така, както пожелае. И в повечето случаи той се бе съобразявал единствено със себе си. Но не бе направил нищо, за да спечели нещо повече от нетрайния интерес от страна на баща им. Бе се научил да не разчита на никого. И да не чака ничие одобрение, защото нямаше да получи нищо. Кристофър бе далеч от родината си, когато баща му почина. След завръщането му възмущенията отдавна се бяха уталожили и Стефан бе новият херцог на Ейвън.

Кристофър си спомни как стоеше над гроба на баща си, сякаш бе вчера. Бе занесъл цветя. Глупава идея, защото докато Кристофър гледаше студения сив мрамор, не бе усетил нищо. Абсолютно нищо. След като постоя там петнадесет минути, той взе цветята и ги занесе обратно вкъщи на майка си. На следващия ден отплува за Лондон и две години живя в страни, далеч по-топли и привлекателни от Англия. От време на време се връщаше в Лондон. Едва когато получи писмото на майка си, в което тя съобщаваше за смъртта на Стефан, Кристофър се завърна за по-дълго време. Тогава откри, че Стефан е проиграл всичко в почти всички почтени и непочтени заведения на Англия. И за да направи още по-пикантна цялата тази каша, бе спал също така с жените на всички политици в Камарата на лордовете.

Оттогава Кристофър вложи всичките си сили за възстановяване на изчерпаните семейни ресурси и погубената репутация. Със сегашната си мисия щеше най-накрая да спечели отново благоразположението на краля към дома Ейвън. Това беше нещо, за което Кристофър не можеше да не се погрижи, най-вече заради майка си.

Не, нищо в неговата биография не се нуждеше от корекции. Всъщност неговото настояще се нуждеше от това. И те лесно можеха да бъдат извършени с отстраняването на Ариел Ленъкс както от настоящето, така и от бъдещето му.

Кристофър твърдо възнамеряваше да направи точно това.

Ариел стоеше до колене в студения планински поток. Взетият на заем кафтан, бе изтеглен между краката ѝ и затъкнат в колана на кръста ѝ. Тя и две от сестрите на Фатим бяха слезли долу да перат, но момичетата бяха отишли по-надолу по течението на потока, като се бяха престорили, че гонят някакви капризни дрехи. Ариел схващаше правилно тяхното поведение. През тридневния ѝ престой в лагера на Халиф Ал Рашид никое от момичетата не направи опит да се сприятели с нея. И по пътя към Ел Беди с Фатим тя преживяваше остро последствията от прогонването ѝ. Доволна бе, че поне Кристофър можеше да седи и се е хранил добре днес, както ѝ бе казала Зефира. Откакто я изгони от своята шатра, Ариел не намираше в себе си сили да се върне. Мисълта за нов спор с него въобще не я радваше. Все още се чувстваше засегната от рязкото му поведение последния път.

Тя се наведе да изплакне бурнуса, който переше, и след това прегazi до края на потока, за да изпере тежката вълнена дреха на скалата. Изтощена от прекършващата кръста работа, Ариел просна бурнуса заедно с останалото пране. Масажира мястото в долната част на гърба, където я болеше най-много, и погледна надолу към безлюдния поток. Сестрите на Фатим сигурно бяха свършили отдавна. Вероятно се бяха върнали в лагера и се присмиваха на нейното неумение, си мислеше тъжно тя. Загледа се във водата — мястото бе дълбоко. Сякаш бе изминало безкрайно много време, откакто не се бе къпала. Банята с маслата и ароматите на Ахмед я караше да се чувства мръсна и тя усети внезапна нужда да отмие спомена за нощта при Язид. Ариел бързо свлече кафтана, издърпа пъстрия памучен шал от главата си и го захвърли на брега. Въпреки че течението не беше силно, тя почувства как то повлече бедрата ѝ, когато нагази в потока. Ариел навлезе в дълбокото зад един голям речен камък. Първият шок от студената вода спря дъха ѝ. Колко различна бе тази баня от баните в харема, където водата бе гореща, а въздухът спарен. Усещаше как вълните на течението гаят гърдите ѝ и се движат бързо срещу чувствителното място между краката ѝ. Разплете косата си от дебелия плитка, потопи глава под вода и остави водата да повлече кичурите надолу. Ариел се показва още веднъж над повърхността и пое топлия планински въздух. Тялото ѝ я щипеше навсякъде. Никога не се бе чувствала толкова свежо! Отскочи на една страна, потопи глава във

водата, за да види какво я гъделичкаше по крака, и забеляза една риба, която гризеше пръста ѝ. Тя сви и разпусна пръсти и съомгата побягна. Ариел се засмя, топна събраните в шепи ръце в потока и остави водата да се разлива надолу по лицето и гърдите ѝ, като се наслаждаваше на нейния студен допир до плоския ѝ корем и бедрата. Отново потопи ръце, като този път отпи глътка кристалночиста вода.

Водата ѝ подеждва като балсам за душата. Фатим бе поел за Мекнес и до смрачаване Мохамед и Сюлейман щяха да знаят за измяната на Язид. Ариел бе изпълнила своето обещание да ги предупреди, но бе платила прекалено висока цена. Така, застанала в потока, мислите ѝ се изпълниха с образа на Кристофър. Неговата омраза бе толкова дълбока, толкова осезаема за нея, че тя не хранеше почти никаква надежда, че може да го промени. Може би с времето и това щеше да стане, си мислеше тя с надежда. Но времето беше нещо, над което тя нямаше власт. Когато се върнеха в Ел Беди, Кристофър щеше да си тръгне. Трябваше само да подпишат договора, а със започването на войната Кристофър и семейство Белмет имаха всички основания да се върнат в Англия. В Магреб вече не беше безопасно. А тук, в планините, където можеха да бъдат заедно и да се научат на взаимно доверие отново, той нямаше да ѝ позволи да се доближи до него. Сестрите на Фатим се умилкваха наоколо и нямаше да ѝ позволят да говори с него, дори и да се съгласеше да я изслуша.

Обезверена за сетен път, Ариел откри пътя, по който бе минала, и загази към брега. Едва когато наближи, разбра, че не е сама.

— Тръгваме. — Кристофър стоеше на по-малко от десет фута и студено я гледаше.

Ариел зяпна в него с невярващ поглед, преди да дойде на себе си, и да издърпа дрехите си от скалата. Надяна ги през главата си и с резки движения натъкми кафтана върху мокрото си тяло, напълно забравила факта, че меката памучна материя прилепва към него и очертава извивките му по начин, който имаше такова въздействие върху Кристофър, което едва ли бе по-различно от това при голия ѝ вид на излизане от потока.

— Рамото ти... — каза Ариел и се опита да намести странните му превръзки. Точно преди един ден Кристофър дойде в съзнание и по начина, по който държеше ръката си, можеше да разбере, че раната все

още го болеше. А сега стоеше тук и ѝ съобщаваше, че тръгват след час. Ариел излезе от потока и повтори забележката си.

— Ти си ранен.

— Не се грижи за мен. Нямам доверие в Язид. А и с теб като моя пленница...

— Твоя пленница!

— ... той ще промени своите планове — продължи Кристофър, сякаш тя не бе казала нищо. — Фатим не знае достатъчно подробности, за да бъде убедителен, ако Мохамед продължи да храни подозрения. Ти си ми нужна като доказателство. Султанът може и да не повярва, че неговият наследник е способен на измяна.

Ариел се гледаше с недоумение.

— Значи аз трябва да бъда твоето доказателство? — повтори тя, като не вярваше на ушите си.

— Всички, включително и Сюлейман, знаят, че си избягала от Казбах. Фатим може да потвърди, че се върнах с теб от планините отвъд Фез; това ще обясни много добре къде си била. Освен това и ти ще бъдеш там, за да разкажеш на Мохамед всичко, което знаеш.

— По мое собствено желание?

— Или по мое, както предпочиташ.

— Защо, чакал такъв! — изсъска тя. — Да не си мислиш, че можеш да прекършиш волята на всяко живо същество както на теб ти е угодно? Ще направя всичко, което е по моята воля. Можеш да ме влачиш през Сахара, ако искаш, но когато застана пред Мохамед, ще съобщя своето собствено мнение. А ти просто ще трябва да почакаш дотогава, за да разбереш точно какво е то.

— Така или иначе, Ариел, пред Мохамед ще трябва да кажеш истината — заяви той ледено. — Тръгваме след час, бъди готова. — С тези думи Кристофър я остави да се гневи безмълвно.

Ариел се разяри от грубото му държание. Думите му пареха като плесница върху лицето ѝ. Всички илюзии, че той може да я изслуша, се изчезнаха безвъзвратно. Тя събра купа пране и тръгна към лагера. Товарът бе неудобен и натежал от водата, а кафтанът ѝ залепваше по краката. Напредваше бавно. Докато стигна до шатрата, половината от часа, който Кристофър ѝ бе определил, бе изминал. Бе решила да разполага с времето си и да остави Кристофър да чака; но лесно

можеше да си представи как ще я повлече полугола по пътя за Ел Беди и реши по-добре да се откаже от това детинско отмъщение.

Докато захвърляше мокрия кафтан и намъкваше памучните панталони, които бе носила, когато яздеше към Казбах, настроението на Ариел се промени от гняв в непокорство. Истината беше, че тя знаеше съвсем точно защо Кристофър се държеше така гневно. Ако бе на неговото място, вероятно щеше да стигне до същото заключение. Не постъпи ли и тя точно по същия начин, когато Язид ѝ каза, че мъжът, на когото се бе доверила, не е някой друг, а херцогът, от когото искаше да се освободи? Тя се спря тъкмо когато затъкваше крачолите на панталона в ботушите. Не бе дала възможност на Кристофър да обясни нищо, въпреки неколкостепенните му опити. Ужасната истина, признаваше тя, бе, че все още не знаеше защо бе скрил тази информация от нея или какво се бе случило от деня, в който ѝ обеща, че херцогът няма да се ожени за нея, до момента, в който промени това решение. Както и да е, сега Ариел бе сигурна, че Кристофър наистина е нямал намерение да се жени за нея, поне до мига, в който нещо бе променило решението му. Не защото сега разполагаше с повече доказателства, а защото разбираше, че именно това е стилът на Кристофър. Той не беше измамник. По-скоро щеше да понесе последиците от бруталната си честност, отколкото да изкриви истината в своя полза.

Тя бе виновна колкото него, най-малкото заради упорития си отказ да го изслуша. Колко глупави бяха, си мислеше тя тъжно. Твърдоглави. Решени да уреждат нещата по свой собствен начин. И колко еднакви.

Не, поправи се тя. Те бяха еднакви само в това отношение, докато във всичко друго коренно се различаваха. Кристофър не се доверяваше, а тя се доверяваше твърде много. Той атакуваше света с непоколебимост, а тя цял живот се бе крила от него. С него Ариел бе започнала да навлиза повече в тайните на живота. С Кристофър тя знаеше, че можеше да види и направи неща, които старателно щеше да избягва, ако беше сама. А тя също имаше какво да му предложи — доверието, което бе отказала да му окаже и което в същото време подаряваше на всички други. Сега можеше да му се довери и бавно, с времето може би, да спечели и неговото доверие. Стига да не беше твърде късно. Ариел нахлузи джелабата през главата си и когато я

натъкми на мястото ѝ, усети амулетите все още на дъното на джоба си. Взе ги в дланта на ръката си. Сега те бяха хиляди пъти по-ценни за нея, отколкото в деня, когато ги бе купила; искаше той да ги носи с гордост. Но ако не направеше нещо, за да намери път до Кристофър, те никога нямаше да лежат на гърдите му, на това интимно място, където щяха да бъдат сгрявани от неговото сърце.

Ариел чу, че навън вече се събират семействата на халифския род. Бързо върна амулетите в джоба, върза широкия платнен пояс около кръста си и взе тюрбана си. Уви го около главата си, завърза го в основата на врата и остави косата си да падне надолу по гърба ѝ права като ножница. Не носеше никакви чанти със себе си. Всички дрехи, които имаше тук, бяха взети назаем, а нищо не можеше да я принуди да докосне облеклото от харема, с което Ахмед се бе гордял в нощта на нейната среща с Язид. Ариел си пое дълбоко дъх и излезе от шатрата.

Както бе очаквала, Кристофър стоеше в центъра на кръга, образуван от хората на халифа. Азис, най-младата от неговите дъщери, даваше самостоятелно представление, като се извиваше около Кристофър и го гледаше с очи на кошута. Ариел се учуди защо позволява на момичето да се лепи така по него. Това би трябвало да го дразни; той не беше мъж, който можеше да се възхити от разглезени жени. Докато гледаше сцената, изведнъж ѝ се стори, че Азис вероятно има причина да се държи така с Кристофър. Затова ли тя и нейните сестри бяха толкова враждебни? Дали не мислеха, че тя си е присвоила нещо, което по право е принадлежало на Азис? Въпросът заседна в ума ѝ, докато си вземаше довиждане, и не можеше да го отпъди.

Когато стигна до халифа и Зефира, Ариел стисна горещо ръцете им.

— Благодаря и на двамата!

— Не ни дължиш благодарности — отвърна Зефира и се усмихна нежно.

— Не, напротив. Аз съм чужденка и съм заподозряна в невярност към султана. Имахте всички основания да се отнесете с мен като с парий. Вместо това вие ме приехте. Кълна ви се и на двамата, че обичам Мохамед. По-скоро бих си отрязала езика, отколкото да му изменя.

— Не е необходимо да ни казваш това, въпреки че оценяваме твоята преданост — ѝ каза халифът.

— Светлината на Аллах свети в теб, дете мое — добави неговата съпруга и поглади Ариел по ръката. — Ти не таиш зло в сърцето си. Ще се молим Аллах да ти помогне да убедиш онези, които нямат яснотата на твоето виждане.

Ариел се усмихна и в очите ѝ заблестяха сълзи на признание. Искаше да каже още нещо, но думите ѝ заседнаха дълбоко в сърцето и знаеше, че ако се опита да ги изрече, ще се отприщят първо сълзите.

Зад себе си чу гласа на Кристофър.

— Време е да тръгваме, Ариел.

ГЛАВА 22

Пътят им минаваше през много по-различна страна от тази, която Ариел бе видяла няколко дена преди това по време на пътешествието им от Мекнес до лагера на семейството на Язид. Докато се спасяваха с Кристофър, бяха навлезли навътре в хълмистата страна Риф, за да намерят спасение в общината на Рашид. Когато бе яздила с монголеца, въпреки че той се бе погрижил да са далеч от главните пътища, те бяха избрали обичайния маршрут, свързващ Фез и Мекнес.

Често срещаха катунаарски лагери на бедуински пастири, както и малки берберски селища. Но Ариел още не виждаше никакъв признак, че жив човек е минавал скоро по този път. Бе почти залез-слънце, Ариел бе уморена и цялото ѝ тяло я болеше от неумолимия ритъм, наложен от Кристофър. И което бе по-лошо, болките в гърба я пронизваха точно там, където мускулите се бяха схванали от усилията ѝ да се държи далеч от гърдите му.

Когато в началото на пътуването се бе облегнала на него, той се бе отдръпнал със съскащ звук, сякаш тялото ѝ бе нажежен до бяло жив въглен, самият допир, до който изгаряше плътта му. От този момент нататък гордостта на Ариел не ѝ бе позволила да търси удобството, от което отчаяно се нуждаеха нейните мускули. Образът на Азис, танцуваща пред Кристофър, все още я измъчваше. Това, че той така лесно приемаше милувките на Азис, а не можеше да понесе дори допира на дрехите на Ариел, болезнено я нараняваше. Тя прехапа устни, когато си спомни как момичето се бе навело към бедрото му по най-безсрамен начин. Истинско чудо бе, че Кристофър не бе паднал на земята под напора на нейната страст. А Ариел трябваше да язди часове наред на инчове разстояние от него, без изобщо да го допира, дори и случайно. Само защото бе направила лош избор, когато монголецът се бе появил в среднощния Казбах.

Ариел усети, че Кристофър дръпва поводите, за да накара жребеца да забави стъпка, и успя да огледа по-отблизо местността. За първи път, откакто напуснаха лагера на Рашид, Кристофър забавяше

ход. Намираха се в малък оазис, толкова миниатюрен, че Ариел се поколеба дали въобще да го нарече оазис. Двете финикови палми означаваха, че трябва да намерят вода. Като наближиха, Ариел видя, че действително има извор, значително по-голям, отколкото можеше да съди по палмите.

Кристофър слезе от коня.

— Вземи нещо за пиене. — Той й хвърли бърз поглед и закричи към една туфеста купчина пръст извън оазиса. Ариел го погледна гневно, но нямаше друг избор, освен да направи това, което й бе наредил. Щеше да бъде абсолютна глупачка, ако не се освежеше, докато имаше тази възможност.

Плъзна се надолу, слезе от Анибал и поведе жребеца след себе си до ръба на извора. Водата бе кристалночиста и студена като сняг. Остави жребеца да пие, после сви шепа и отпи дълга глътка. Утоли жаждата си и се огледа за туфата, зад която бе изчезнал Кристофър, като се почуди дали той възнамеряваше да потеглят веднага, или щяха да прекарат нощта тук. Ако искаха да продължат пътя си, трябваше да сменят позата на яздене, твърдо реши тя. Гърбът й не можеше да издържи и час повече в това напрегнато положение.

Най-после далеч от Ариел, Кристофър продължаваше битката с желанията, която водеше в себе си цял ден. Дори когато бе отишъл след нея към потока, за да й съобщи за заминаването им, той бе загубил битката с въздействието, което оказваше тя върху него. Бе очаквал да намери Ариел заета с купчина мръсно бельо. Вместо това я завари да лудува гола в планинския поток. Ефектът бе внезапен и непреодолим. Докато газеше към брега, бе наблюдавал съблазнителното полюшване на хълбоците й, бе поглъщал жадно пълнотата на младите, на зрели гърди и проблясващите отражения на слънчевата светлина върху мокрите й бедра. Тя бе по-красива, отколкото можеше да си представи. Като я гледаше как излиза от водата, човек можеше да си помисли, че е невинна водна нимфа. Но Кристофър я познаваше добре. И това бе проблемът, което продължаваше да го вбесява. Той знаеше, при това твърде добре, колко противоположна на това впечатление бе натурата й, и все пак я желаше.

Бяха яздили толкова близо един до друг, че усещаше свежото ухание от потока върху кожата й и виждаше блясъка на пустинното

слънце в косите ѝ. Това бе превърнало ездата в жив ад. Разпусната, кехлибарената ѝ коса гъделичкаше бузата му, оплиташе се в ръцете му, сякаш ги обгръщаше в кълбо от желание. Когато се бе облегнала на него, използвайки гърдите му, за да облекчи страданията си от неудобната езда, той бе почувствал, че топлината ѝ го пронизва като удар на мълния. Оттогава той се стараеше да не я докосва; но вече бяха изминали часове, а желанието му не бе намаляло нито за миг. Изгарящата топлина на нейната близост проникваше в душата му, а жарта ѝ подхранваше страстта му.

Кристофър оправи дрехите си и се насочи към мястото, където Ариел бе застанала до Анибал и го галеше по врата, а устните ѝ се движеха в разговор с жребеца.

— Често ли ти се случва да водиш поверителни разговори с животни? — попита той, като се доближи до нея. Златистият цвят на кожата ѝ бе сладко мъчение и той пристъпи по-близо, за да се накаже за това, че я желае, като се противопостави на най-ниските си инстинкти.

— Денят бе дълъг, а аз нямах с кого да споделя дори две-три думи. Изглежда, не съм подходяща компания за хората, така че се опитах да съблазня този красив жребец за разговор.

— Сигурен съм, че Язид би се заинтересувал от това, което имаш да му кажеш.

Ариел се обърна и го погледна.

— Нямам за какво да говоря с Язид. Нито съм заговорничила срещу Мохамед. Рашид и Зефира ми вярват. Защо ти не ми вярваш?

— Защото те познавам по-добре. Разбрах какво представляваш.

— Нещата, дори тези, които виждаме със собствените си очи, невинаги са такива, каквито изглеждат. Много пъти човек язди устремен към оазис в далечината, само за да открие, че очите му са го измамили.

— Моите очи не ме измамиха, Ариел. Ти ме измами.

— Както желаете, Ваша милост. — Ариел се обърна и се нареди да тръгне към равнината, като остави язвителността в произнасянето на титлата му да му напомни за неговата собствена лъжа.

Разярен, Кристофър я хвана за ръката и я дръпна към себе си.

— Моето поведение бе добре премислено и временно възползване от собственото ти прибързано решение. Никога не съм

имал навика да лъжа в своя полза, за разлика от теб.

— Така ли, лорд Стонтън? — рязко отвърна Ариел и му хвърли разярен поглед, а в очите ѝ заблестяха жестоки гневни искри. — Имала ли съм навика да лъжа? Или това са твоите собствени илюзии, които са пълна заблуда? Какво доказателство изобщо имаш за моята измяна? Че ме намери в лагера на Язид? Да, това бе грешка. Признавам това. Но аз отидох там без лоши намерения, като се надявах да го предпазя от клопката на бухарците.

Кристофър наблюдаваше как лицето ѝ се променя, омекнала от мъка, докато търсеше думите. Очите ѝ загоряха с топъл пламък, а гневните въгленчета се стопиха. Когато заговори отново, гласът ѝ се бе превърнал в шепот, а дъхът ѝ в нежен топъл полъх в лицето му.

— Не знаех нищо.

Кристофър усети, че потъва в дълбините на прекрасните ѝ очи. Знаеше, че губи не само битката, но по всяка вероятност и цялата война. С огромно усилие на волята той се отдръпна от водовъртежа на желанието.

— Не мога да ти повярвам.

— Защо? Твоите лъжи по-малко реални ли бяха от моите? Какво ги прави по-различни? Макар да знаех, че не бяха предназначени, те ме нараниха. Когато ми каза, че ти не си херцогът, мислеше, че ми помагаш. Ти не знаеше повече от мен за плановете на Язид и въпреки това виж как неговият бунт промени всичко — дори въздействието на думите ти. Невинните думи се превърнаха в болезнени. Никога не си възнамерявал да се ожениш за мен, така че си помисли, какво лошо може да има в една невинна измама? А аз никога не съм възнамерявала да изложа на опасност благополучието на султана. Сега в светлината на всичко, което зная, осъзнавам колко глупава съм била. Но сега не е тогава. И ти не можеш да ми простиш, че не съм знаела какво ще последва. — Тя отстъпи назад, като го гледаше с разбиране.

— Така е, нали? — попита тя, като внимателно изучаваше лицето му със златния си поглед. — Кристофър, кой на този свят би могъл да те удовлетвори, щом това са критериите ти за прошка? — Тя мина покрай него без повече думи.

— Ще лагеруваме тук през нощта — съобщи той, като отказваше да гледа към Ариел. Ядосан на нея и на себе си, той започна да разседлава Анибал. Почисти жребеца, като изля гнева си върху

животното, което запъна и четирите си крака против грубото отношение на своя господар. Защо тя никога не постъпваше така, както той очакваше? Би могла да крещи или да се цупи, или да настоява, което само щеше да затвърди озлоблението му срещу нея. Вместо това тя бе проникнала дълбоко в него, до мрачните дълбини, които той не искаше повече да открива, и го остави неуверен в себе си, докато всъщност тя бе тази, която бе предмет на обсъждане.

С намерение да изтрие следите от изнурителната езда, Кристофър тръгна към извора, за да намокри един парцал. Ариел седеше на скалата на края на водата, провесила крака над извора и потънала в мислите си. Бе навила панталона си нагоре и дългите й стройни крака очертаваха бавни кръгове над водната повърхност. Когато втрещеният му поглед се отправи жадно към нея, тя погледна нагоре. Очите й срещнаха неговите, изплитайки около него мрежа от съблазън, която вцепени ума му и възпламени всичките му сетива. Цялата измама и нечестност, които възникнаха между тях от деня на срещата им при езерото, се изпариха. Това, което остана, бе необузданата им потребност от страст.

Той я желаеше. Тя се превръщаше в негова натрапчива идея, а той не можеше да си позволи това. Трябваше да остане с бистър ум. Да бъде способен да я вижда такава, каквата е. Това бе необходимост, която ставаше невъзможна в тази сладострастна омая, замъгляваща разума му. „Какво значение щеше да има, ако загубеше тази битка?“ — се запита той и остана като вкаменен в пясъчливата земя с езерото помежду тях. В края на краищата щеше да спечели. Защо трябваше да се лишава от удоволствието да се люби с нея? Или може би тя вече бе отдала на друг своята девственост? И то на мъж с най-низки нрави. Трябваше да изчисти ума и сърцето си от мислите за Ариел Ленъкс и съществуваше само един начин да постигне това. Трябваше да докаже на себе си, че тя не е по-различна от всяка друга жена. Само защото го отхвърляше, желанието му бе станало неконтролируемо. Сега възнамеряваше да го задоволи.

Кристофър издърпа иззад седлото разноцветното берберско одеяло, което Зефира му бе дала, и го тръсна с един замах, за да го разпъне и постели на земята. Ариел не смееше да скъса нишката, която свързваше погледите им. Въпреки че ги разделяха повече от три метра, тя успя да забележи начина, по който очите му потъмняха. Този поглед

й бе познат. В градината, по време на срещата им при езерото и хиляди пъти след това — винаги когато бяха заедно — тя бе поглеждала нагоре, за да открие този поглед, насочен към нея. Винаги преди той я бе изпълвал с неудобна смесица от вълнение и страх и тя побягваше от него толкова бързо, колкото можеше да й позволи сърцето. Но сега, като съзря същия поглед в очите му, се зарадва. Сякаш Аллах накара вятъра да доведе думите на Фатим до нея и те отново прозвучаха в ушите ѝ. Въпреки всичко, което казваше Кристофър, той я желаше. И ако все още я желаше, вероятно не вярваше изцяло в нейния позор.

И тя го желаше. Той бе отхвърлил всичките ѝ опити да запълни бездната, която зееше между тях, откакто я бе открил в лагера на Язид. Бе се опитала да го убеди, молеше го за прошка и признаваше, че бе постъпила неправилно. Нищо обаче не успя да спечели неговото доверие или милост, но вероятно чрез страстта тя щеше да отвори тази врата в сърцето му, която той бе залостил за нея. Знаеше, че такива неща се случват. Това бе пламенната мечта на всяка наложница. Надяваха се, че като легнат със султана, това щеше да ги отведе към любовта, и всички техни умения бяха насочени към този завършек. Толкова неправилно ли щеше да постъпи, ако му позволеше първо да я люби и след това да завоюва доверието му? Ариел не намираше отговор, но всеки неин инстинкт я подтикваше напред. Тя стана, движенията ѝ бяха бавни и непреднамерено съблазнителни. Не смееше да свали очи от него от страх, че магията, която ги бе обхванала, ще се развали.

Краката ѝ се движеха под нея, но тя не можеше да се закълне, че я носят към него. Стъпи с влажни крака върху мекото вълнено одеяло. Чакаше, но Кристофър не помръдваше — нито се наведе да я целуне, нито пък се отвърна от нея. Само се взираше в очите ѝ, сякаш водеше борба с желанията в себе си, и през цялото време държеше ръцете си вдървени покрай тялото си. Ариел не знаеше какво да направи. Тя бе стигнала дотук, но тъй като никога преди не се бе приближавала до мъж, нямаше и най-малката представа как да постъпи. Какво трябва да направи, за да възбуди ответна реакция в него? Желанието ѝ да го докосне бе всеобземащо и тя нерешително сложи ръка на гърдите му — точно там, където знаеше, че ударите на сърцето се усещат най-силно.

Допирът ѝ го разтнесе като изстрел и достигна до самата му сърцевина и нуждата, която бе контролирал толкова строго, излезе от своя затвор и премина през него като циклон. Той я притисна в обятията си като луд. С полуотворени устни се нахвърли върху нея и езикът му вече бе проникнал дълбоко в топлата кухня още преди устните им да се срещнат напълно. Ариел се опря на него, тялото ѝ — меко и топло — се сля с твърдите му очертания. Дълбоко в душата ѝ се откъсна стон и тялото му моментално реагира на нейния копнеж. Нежните пръсти се плъзнаха по раменете му и с движение, което разтърси слабините му от тръпки на желание, леко докоснаха късата коса в основата на врата. Всяко нейно действие бе пълно и свършено, всяко движение срещаше отговор и допълваше собствения му необуздан плам с горещия ответ на нейната страст. Той отдръпна устни и ги зарови в шията ѝ, като вдишваше упоителната миризма.

— Желая те — прошепна той. — Господи, въпреки всичко, което зная, те желая.

Той я притегли по-плътено към себе си, притисна мускулестите си гърди към нейните, стомана о кадифе, и я погледна с очи, пламтящи със страст, от която на Ариел ѝ се замая главата. Обгърна я с ръце, покри устата ѝ с жадна припряност, след което я повдигна така леко, сякаш бе дете и я задържа като в люлка за миг, преди да я положи на меко изтъканото одеяло. Кристофър се изпъна до нея, сложи небрежно единия си крак върху хълбоците ѝ и я притегли в интимна прегръдка, а устата му покриха устните ѝ още веднъж. Тя усети как ръката му я гали по таза и я намества към себе си, и това я накара да почувства силната му страст към нея. След това пръстите му се озоваха върху кръста ѝ и с лекота освободиха широкия платнен колан. Топлината на неговата ръка, атакуваща плътта ѝ, изтръгна стон от устата ѝ. Палецът му леко докосна зърното на гърдата ѝ и започна да го дразни с нежни предизвикателни движения, докато тя не почувства, че се втвърдява и покорно щръква в отговор. Той разтвори джелабата ѝ и се облегна на единия си лакът, за да ѝ се полюбува без следа от стеснение.

— Изкусителка! — Думата излезе с дрезгав шепот от устата му, когато се наведе да я целуне отново. Целувките му се придвижиха по-надолу, обсипваха шията ѝ, а върхът на езика му очерта линия по дължината на рамото ѝ, и бялата памучна дреха се свлече. Ръката му обхвана в длан гърдата ѝ, а устата му се затвори около стърчащото

върхче на зърното. Ариел въздъхна с вълната от неописуемо удоволствие, което устата му изпрати през нея. През сгъстяващата се от страст омара тя насочваше устните му върху себе си с пламенно желание. Той нежно я захапа и след това отдели също толкова щедро внимание на другото зърно, като го засмука, докато една след друга не започнаха да я разтърсват вълни от трескави тръпки и дишането ѝ не се превърна в бързи, неравни въздишки.

Настойчивостта в целувките му се смекчи и устните му сега леко я докосваха, докато изследваха вътрешността на устата ѝ. Езикът му пърхаше в нейните зъби, движейки се по долната устна, след това потъна в кухината, където долната устна се срещаше с горната. Устните му накараха нейните да се отворят и тя се отдаде, както бе направила преди това; но докато първите му целувки съдържаха повече настойчивост, тези бяха нежни милувки, които докосваха дълбоко и истински душата ѝ. В миг езикът му започна интимно да проучва и гали влажните вътрешни стени на устата ѝ и въвлече езика ѝ в приятно възбуждаща игра.

Пръстите на Ариел преминаха по гърба му и попиха неговата сила. Той наистина бе изтъкан от противоречия. Здрави сухожилия и мускули. Нежни, кадифено сини очи. Емоционален, смел и възискателен. Нежен, чувствен и привлекателен. Целувката породила хиляди други, с които той обсипа лицето ѝ. Миглите ѝ. Веждите ѝ. Чувствителната ѝ кожа, където челюстта ѝ се срещаше с възглавничката на ухото. Неясен импулс се надигна от разтопената жарава в нея. Бе вълнуващо. Възбуждащо. Непреодолимо. И тя искаше още, желаше нещо друго, освен това, което споделяха в този миг. Почувства, че в нея разцъфтява неопределено желание. И с едно инстинктивно и древно познание разбра какво бе то. И къде щеше да я отведе.

Кристофър отдръпна устни от нейните и се вгледа надолу към румено златистия цвят на бузите ѝ, нарастващия розов оттенък, който целувките му бяха предизвикали върху устните ѝ, томителния поглед, с който го следеше. Той изхлузи ризата си през главата и я захвърли на топка някъде зад себе си. Когато стана, за да свали панталоните си, очите ѝ проследиха всяко негово движение. Тя не се извърна смутено настрана, както би направила една девица, и той изведнъж осъзна, че до момента все още бе таил някаква надежда, че му е казала истината,

поне що се отнася до отношенията ѝ с Язид. Няма значение, напomini си той строго. Това, което щеше да се случи, бе толкова неизбежно, колкото и движението на слънцето по небето, и то още от мига, в който я бе целунал за първи път в градината на Ел Беди.

Съблечен гол, той се върна на одеялото, коленичи в краката ѝ, внимателно зарови палци в панталоните над кръста ѝ и ги смъкна. Хвърли ги настрани, обърна се към нея и дъхът му секна в гърлото. Тя бе толкова прекрасна — от върховете на пръстите на краката до главата, — толкова фино изваяна, че ако не познаваше предателската склонност на нейното сърце, щеше да стигне до извода, че е съвършена. Косата ѝ лежеше около главата ѝ като езическа корона и подхождаше съвършено на тъмнoзлатистите къдрици при съединението на стройните ѝ крака. Кристофър се отпусна до нея и очерта с пръсти път нагоре по крака ѝ — от коляното до мястото от вътрешната страна на бедрото ѝ, където знаеше, че кожата е много чувствителна. Докато минаваше над окосмения триъгълник на нейната женственост, за да погали и другото бедро, той плъзна палец към нейния хълм и лекичко докосна интимните гънки там.

Ариел се напрегна, сепната от силата на своята реакция на неговото докосване; но когато устата му поеа устните ѝ в гореща целувка и нежното докосване на пръстите му зачести, започнаха да я обливат вълни от топлина, тя се отпусна и се отдаде напълно на неговите грижи.

— Така е по-добре — измърмори той в ухото ѝ. — Или Язид никога не си е давал труда да те задоволи? Много лошо. Но се съмнявам, че предишният ти любовник се е грижел за това.

През мъглата от страст, която заплашваше да я погълне, Ариел поклати глава в беззвучен опит да му каже, че той ще бъде първият. Но Кристофър не обърна никакво внимание на слабия ѝ протест, а тя не можеше да му обяснява, защото самата обръщаше малко внимание на това. Тътенът от разтапящата се жар в нея бе заглушил дори звуците от собствените ѝ стенания на удоволствие, докато тялото ѝ само реагираше на древния ритъм, който вибрираше в нея. Кристофър покри тялото ѝ и тя се изви в дъга, за да го посрещне, водена от мощния извечен копнеж, далеч отвъд обхвата на разумното. Сега живееше само инстинктът. И нуждата. Когато се изви отново, Кристофър се надигна с нея. Тя усети неговият мъжествен символ

между краката си и разбра, че ще се почувства неудовлетворена, ако тяхното единение не се осъществи докрай. И когато мислеше, че ще умре от желание, той влезе в нея.

При вика от болка, Кристофър замръзна. Остана неподвижен, все още дълбоко в нея, докато умът му бе хванат във водовъртежа от противоречиви чувства. Но когато понечи да се оттегли, Ариел извика в протест и ръцете ѝ го притеглиха. Отчаянието в очите ѝ казваха единственото нещо, което той можеше да разбере, докато всичко останало бе престанало да бъде понятно. Той започна да се движи в нея, като забави порива си, за да контролира собствената си нужда, и умело ѝ помагаше да намери облекчението, което толкова отчаяно търсеше. Ариел влезе в неговия ритъм и той не можа да потисне учудването си, когато нейната страст доведе способността му да се контролира до ръба на възможностите ѝ.

Ръцете на Ариел обхождаха хълбоците на Кристофър, след което се преместиха към гърба му и търсейки, тя отново се изви в дъга в отговор на неговите дълбоки тласъци. И тогава, докато се движеха в един ритъм, нейният див стремеж намери удовлетворение. Светът се пръсна на хиляди светлинки и удоволствието — съвършено, пълно и всепоглъщащо — се разля навсякъде в нея. Тя се обви около Кристофър, като несъзнателно използваше своето собствено удоволствие, за да стимулира неговото. Той навлезе още веднъж в нея и потъна дълбоко, дълбоко навътре, силното му тяло се разтърси от конвулсии, докато изливаше семето си в нея.

Все още в нея, той се наклони на една страна, за да я освободи от тежестта на тялото си, отърка буза в нейната и притисна устни в целувка върху челото ѝ, като продължаваше да я държи. Ариел положи глава върху гърдите му и той си пое дълбоко дъх. Отнемането на девствеността на Ариел и изгарящата страст на единението, което последва, засегна дълбоко съвестта на Кристофър.

— Защо не ми каза?

Но той вече знаеше отговора. Тя му бе казвала. Много пъти. Обаче той не желаше да я чуе. Бе я обвинил във всички възможни престъпления — предателство, измяна и блудство. Нямаше значение, че не бе използвал точно тези думи; намерението беше такова. Макар да знаеше, че я е обвинил несправедливо, именно Ариел бе тази, която направи първата стъпка към него. Тя бе дошла при него с ясното

съзнание, че той ще отнеме девствеността ѝ. И тя му я бе отдала. Кристофър потръпна при мисълта за нещата, които ѝ бе казал дори докато я любеше, като се опитваше дори тогава да я нарани.

— Съжалявам, Ариел — каза нежно той и притегли лицето ѝ към своето.

Тя го целуна по гърдите, преди да погледне нагоре към него.

— Това бе нещо, което исках да ти дам, и го направих с желание. По-добре така, отколкото да бъде отнето от някой друг.

Кристофър понечи да я поправи. Да ѝ каже, че съжалява за предположението, че е заговорничила с Язид, но думите му заседнаха в гърлото неизказани. Тя се раздвижи и се сгуши в прегръдките му. Кристофър усети как студеният нощен въздух го притиска като стена. Когато равномерното ѝ дишане показва, че е заспала, той се измъкна леко, покри я със свободния край на одеялото и тръгна към края на водата. Дълго след като луната се бе издигнала високо в небето, той седя там и си казваше, че честите посещения на Ариел при Язид и явното ѝ предпочитанието към него нямаха никакво значение.

Но те имаха значение.

Тя бе казала истината за престоя си при Язид, но това не обясняваше останалите ѝ действия. Не обясняваше защо се бе измъкнала от Казбах посред нощ. И въпреки че той я желаше и че тя бе дошла при него свободно, той все още не желаше да ѝ се довери.

ГЛАВА 23

Ариел не можеше да си спомни от колко години портата на Ел Беди се оставяше отворена, а ето, че сега бе затворена. Тя преброи двадесет тежковъоръжени стражи, наблюдаващи тяхното приближаване, и сърцето ѝ се сломи от ужасните промени, които амбициите на Язид бяха предизвикали. Малко късно се сети да пооправи джелабата си, като изпъна гънките и се засуети над мръсните петна, но едва ли можеше да направи нещо, за да изглежда образът ѝ правдоподобен в очите на тези мъже. Седеше в скута на Кристофър, облечена като момче, без тюрбан, воал или нещо, с което да покрие лицето си. Усилията ѝ се оказаха напразни, така че тя се примири, сви ръце на гърдите си и се приготви да посрещне най-лошото.

Кристофър усети, че Ариел изправя рамене и повдига упорито брадичка, затова придържа Анибал. Въпреки гнева, който го владееше в течение на последните дни, гърдите му се стегнаха в признание на нейната смелост. Каквото и да бе направила, тя притежаваше огромна вътрешна сила.

Днес му бе отправила един-единствен въпросителен поглед заради дистанцираното му поведение и след това се бе настанила пред него за дългото пътуване към дома. Но за разлика от вчера се бе облягала на него през целия път в мълчаливо, но постоянно напомняне за това, което се бе случило помежду им.

— Аз съм пратеникът на крал Джордж III — съобщи Кристофър на пристъпилия напред стражник. — Верен служител на мула Мохамед и неговия син, принц Сюлейман.

Въпреки че не бе виждал Сохда Агадир преди, стражникът моментално разпозна с набитото си око властното държане на неверника. Неговият вид и име говореха сами за себе си. Само глупак можеше да не е чувал разказите за великите победи на този воин в защита на султана, и Азани се гордееше, че знае всяка подробност от тези легенди. Той се поклони ниско, направи темане и едновременно даде знак да отворят портите, за да пуснат гигантския жребец и

неговите ездачи. Той не попита нищо за прекрасната жена, която яздеше пред Сохда Агадир. Тя, разбира се, бе повереницата на султана и годеницата на великия воин. Той знаеше и тази история. Не можеше да осъжда Сохда Агадир, че желае тя да бъде облечена като мъж, с открито лице. Но се зарадва, че неговата жена никога нямаше да види тази картина.

— Значи не само заради мен дойде в лагера на Язид — каза тихо Ариел, докато вървяха по пътя към двореца.

— Дойдох, защото Мохамед се страхуваше за живота ти.

Надеждата, че той наистина я обича, се бе пробудила и напълно завладяла сърцето ѝ миналата нощ, но сега тя повехна като откъсната роза и погледът ѝ помръкна. Бе се осмелила да мисли, че е проникнала отвъд ледения му щит. Позволи на душата си да запее по-различна песен от тази, която бяха изпълнявали заедно толкова пъти, откакто се бяха срещнали.

Но това не бе достатъчно. Сега вече знаеше цената, която ще плати. С отдаването си тя му бе предоставила неограничената възможност да я наранява — това бе толкова сигурно, колкото и фактът, че досега не му бе давала такава възможност.

Въпреки опасенията за болката, която можеше да ѝ причини, думите ѝ се появиха, преди да има време да размисли или да се подготви за неговия отговор.

— И ти не се интересувахе изобщо от моята безопасност?

— Дойдох, защото Ахмед и Сюлейман ме помолиха. И защото нещо ми липсваше, нещо мое.

Унижена до най-дълбоката си същност, Ариел силно стисна очи.

— Значи съм просто едно притежание? Ето какво ще бъда, когато се върнеш в Англия с мен като твоя съпруга?

Кристофър усети силната болка в гласа ѝ и издигна желязна броня срещу нея по същия начин, както бе направил срещу чувственото ѝ тяло, докато яздеха. Той си бе наложил волята да пренебрегне примамливата гледка на пълните ѝ гърди, когато бе погледнал надолу и бе видял разтворената от вятъра джелаба около шията ѝ. А сега си налагаше да пренебрегне свиването в сърцето му. Ако тя беше предател, нямаше да доживее завръщането му в Англия.

А ако Мохамед я сметнеше за невинна? Кристофър бе съгласен, че желае Ариел, но това бе всичко. Не можеше дори да осъжда

възможността Ариел да дойде с него в Англия. Последната нощ не го бе излекувала от желанието му към нея. Все още я искаше. Дори докато отричаше това в себе си, тялото му реагираше на най-малката мисъл за нея.

— Ако дойдеш в Англия с мен, ще бъдеш моя жена. В Англия не е нещо необичайно мъж и жена да се оженят по сметка или, както в нашия случай, заради политическата изгода. — Той бе поразен от сухия си тон, докато ѝ обясняваше видовете брак, които го отвращаваха.

— Но ти каза, че в Англия е различно. На езерото ми каза, че... — Ариел спря внезапно, като осъзна колко отдавна бе това, може би не по дни, а по събития, които се бяха случили. Тогава тя не знаеше кой е той, знаеше само, че е красив и очарователен, и има властта да я омайва с целувките си.

А той нямаше основание да не ѝ се довери.

Тогава тя имаше пълната възможност за избор. „Защо бе избрала възможно най-лошия начин на поведение?“ — си мислеше тя, докато очите ѝ се пълнеха със сълзи от чувството за безпомощност.

Те продължиха пътя си до двореца в мълчание. Кристофър не отговори на нейната последна, недовършена мисъл и Ариел яздеше мълчаливо, изгубена в безнадеждната перспектива, която представляваше бъдещето ѝ. Докато пътуваха към Ел Беди, имаше едно нещо, което тя разбра със сигурност. По-скоро би изживяла остатъка от живота си с презрението на Кристофър, отколкото да остане дори ден без него.

— Хвала на Аллах! — Викът на Чедила веднага бе последван от прегръдката на дойката, когато Ариел прекрачи прага на стаята си. — Мислех, че никога няма да видя сладкото ти личице отново, дете мое. Благодаря на Аллах, че твоят любим те е върнал непокътната при нас.

Ариел се отдръпна от Чедила и смръщи вежди от безсилие. Кристофър я бе предал в ръцете на Зиад веднага щом се бяха оказали на безопасно място в двореца, и Ариел нямаше представа кога ще го види пак.

— Защо нарече Кристофър мой „любим“? — бавно попита тя.

— Не е ли така, дете? Аз съм стара жена и много съм видяла. Познавам желанията на твоето сърце по-добре, отколкото теб самата.

Освен това, съдбата те е водила.

Ариел нямаше сили вече да отрича своите чувства, особено пред Чедила. Старата наложница бе твърде мъдра, за да може да я излъже, и Ариел осъзна, че всъщност не е много изненадана от изявлението на Чедила, само че се огорчи от това, че ѝ бе трябвало толкова много време, за да го осъзнае самата тя.

— Загубих любовта му — тихо каза тя на дойката. — Загубих я в мига, в който я открих. Ако това е съдбата — продължи Ариел съкрушена, — тогава тя е решила да ми изиграе жесток номер. — Със сломено и изтощено сърце, Ариел падна в ръцете на дойката и сълзите ѝ най-сетне преодоляха бариерата, която толкова грижливо бе издигнала през деня. Тя изля голямата си болка, като разказа всеки епизод между нея и Кристофър. И хвърли вината върху своята собствена упорита гордост, обвини себе си за бездната, която лежеше между нейното желание и действителността.

Чедила нежно я успокояваше и милваше дългите ѝ коси, докато я люлееше като детето, което бе успокоявала преди много години. След смъртта на майка ѝ Чедила знаеше, че времето ще излекува раните на Ариел. Но за сегашните ѝ рани лекарството на времето не съществуваше. Светът се разпадаше около тях. Ариел можеше да намери сигурност и щастие само в родната страна на майка си, далеч отвъд морето. Но дори и там нямаше да открие щастieto си, ако живееше без любовта на мъжа, на когото бе отдала сърцето си. Чедила би направила всичко, за да ѝ спести тази разяждаща болка.

Нейните стари, знаещи очи се бяха втренчили някъде извън богато украсената спалня, над балкона с градините долу. Гледаше далеч, към великото, безкрайно небе на Магреб.

— Понякога — прошепна тя — жената трябва да даде на мъжа, който я обича, специален подарък. Дори най-великият воин може да таи страх в сърцето си и да не може да види верния път, докато не узнае, че не трябва да се страхува от своята любов.

— Какво изобщо бих могла да му дам, за да запълня пукнатината в неговото доверие, Чедила?

— Това само Аллах може да ни разкрие. — Тя взе гладките ръце на Ариел в състарените си длани и продължи. — Ще узнаеш отговора само когато Аллах реши да ти го разкрие.

— Така беше и с майка ми, нали, Чедила? — каза Ариел, нарушавайки тишината. — Когато реши да остане в Ел Беди, тя даде на Мохамед най-големия подарък, който можеше да му предложи. Подари му своя живот.

Чедила кимна. Сякаш се запали факел и целият свят се освети за Ариел. Сълзите ѝ пресъхнаха, когато тя започна да разбира.

— Ето кое направи любовта им достатъчно силна, за да издържи на всички сили, които действаха против тях. Те си имаха доверие.

— Без него не би могло да има любов — отвърна Чедила. — Само страх и терзание, и съмнения.

— А с него те бяха непобедими.

— Това е истинският път на любовта, дете мое. И въпреки това малцина го виждат.

Няколко мига Ариел остана мълчалива, опитвайки се да възприеме това новооткрито знание. След това вдигна поглед и срещна черните очи на Чедила.

— Кога разбра това, Чедила?

— Бе много, много отдавна, дете мое. Още преди да дойда в двореца на султана, преди дори да съм сънувала, че ще живея в разкоша на харема. Но то още живее с мен. Оттогава го зная.

След като Ариел се изкъпа и закуси, Рима ѝ помогна да облече smaragdovo зелената туника над тънката ѝ блуза, която носеше над харемските панталони. Изгаряше от нетърпение да види Сами. Изплакала нещастieto си пред Чедила, за първи път от дни наред тя бе способна да насочи съзнанието си към неща, различни от Кристофър.

— Отивам да видя Сами.

— Момчето укрепва — увери я Рима.

— Родителите му предложиха ли услугите си вече?

Чедила започна да сплита косата на Ариел в дълга плитка и поклати глава.

— Опасявам се, че той няма да види отново семейството си.

Ариел се замисли.

— Сигурно се е загубил в блъсканицата, Чедила.

— Ръката на Аллах движи всичко и невинаги можем да видим истинските причини.

— Това научих и аз.

Робърт прокара нервно пръсти през сребристата си коса и пресече още веднъж стаята.

— Не зная как да привлека вниманието на Мохамед. Издигнали са толкова много бариери, за да държат всички далеч от него. Не мога да ги преодоляя. Ей богу, явно остарявам. Дори не зная кои са „те“ — горчиво заяви той. — Освен че са много близо до султана и имат голяма власт. Кълна ти се, Кристофър, използвах всичко, което е във възможностите ми, за да говоря с Мохамед Бен Абдулах, но, уви, напразно.

— Аз също не можах да видя султана, макар да заявих, че съобщението ми е от най-голяма важност — добави Фатим от фотьойла, на който се бе изтегнал срещу Кристофър в гостната на Белметови. — Но зная кой ни пречи.

Робърт спря и заби втренчен поглед в берберина.

Фатим сви рамене, разстроен от сериозността на ситуацията, в която виждаше, че се намират.

— Това може да бъде само Дайва. Тя е като оса. Едновременно може да бъде навсякъде и отравя всичко, до което се докосне.

— Какво те кара да мислиш, че е Дайва? — попита Кристофър. Той бе съгласен с преценката на Фатим, но сега не беше време за догадки. Ако Хатум Кадън бе отговорна за изолирането на Мохамед от всякаква външна информация, то тя заговорничеше с Язид. Това се подразбираше. От вътрешността на двореца Дайва можеше да съобщава на Язид всички новини, от които той се нуждае, за да улесни неговите действия. Вероятно е станало точно така. Тя е могла да попречи информацията от лагера на Сюлейман да достига до Мохамед, което обясняваше защо султанът нямаше интерес да се срещне както с Робърт, така и с него. Вероятно той дори не знаеше за присъствието на Фатим в Ел Беди.

— Не зная, братко мой. Казвам само това, което мъдростта на Аллах ми подсказва. Твоята годеница не се ли е сблъсквала често с подлостта на първата съпруга?

Кристофър кимна.

— В такъв случай не трябва ли да потърсим нейното мъдро мнение по този въпрос?

— Не! — Отговорът на Кристофър бе рязък и твърд като каменна стена.

— Ай-ай-ай! — Фатим подскочи от стола и ръцете му полетяха диво и възбудено, което накара Робърт да отстъпи от пътя му, или да рискува да получи удар в окото. — Ти си твърдоглав като жена. Как мога да те удостоя с честта да те наричам мой брат, когато действаш като упорита камила? По-скоро би позволил страната ми да изгние под смрадливата ръка на бухарците, отколкото да благоволиш да помолиш Ариел за помощ! Започвам да мисля, че това, което казват за англичаните, е вярно!

— И какво е то?

— Няма значение. Тъй като съм пристрастен, аз не одобрявам тези приказки, но, ако не използваш всяка възможност да спасим Магреб, това ще се стовари върху името на моето семейство! И ще ми бъде много трудно да ти простя.

Кристофър впери леден поглед в него.

— Свободен си да потърсиш помощта на Ариел, Фатим. Но аз предпочитам да не го правя. Робърт — продължи той, като насочи вниманието си към своя вуйчо, — ще говоря с Мохамед. По един или друг начин ще се добера до него. Можеш ли да предадеш едно съобщение на Сюлейман?

— Предполагам, че да.

— Добре. Предупреди го, че Дайва може би помага на Язид и че той и неговите хора трябва да бъдат в двореца. — Той хвърли още един сърдит поглед към Фатим. — Поне един от нас трябва да се добере до ухото на султана. Въпрос е дали Мохамед ще ни повярва.

Хатум Кадън се движеше бавно към малката горичка от лимонови дървета в оградената градина. В нея имаше малка беседка с пълзящ хибискус. Много скрито място. Идеално. Тя спря, извади от златния калъф на кръста си малката кама, която носеше, и отрязва едина-единствена кървавочервена роза. Не си направи труда да оцени упоителното ѝ ухание, а я задържа на една ръка разстояние.

— Безупречна! — промърмори тя с дрезгав глас. — Един съвършен цвят, достигнал апогея на своя живот в първия ден от новия режим. Денят, в който династичните права на моята кръвна линия ще бъдат възстановени. — Тя тържествуващо отметна глава назад и през

нея се разля вълна на усещане за могъщество. — Най-сетне. Най-сетне. Днес престолът ще бъде мой. Ще отмъстя на Мохамед за това, че ме отблъсна. Ще си отмъстя на цяло Мароко, че изпрати моето семейство в изгнание и ме остави да израсна в бордей. — Зад тънките стебла на дърветата тя съзря движението на черната туника и се усмихна самодоволно.

Навлече в горичката и предложи розата на своя син.

Язид захвърли цветето настрани.

— Закъсняваш, майко моя.

Невъзмутима, Дайва само изви грижливо изписаните си вежди. При други обстоятелства не би понесла подобно отношение от страна на Язид или когото и да било друго. Но това бе техният ден на триумф и той беше двигателят на нейната победа. Един-единствен път щеше да му позволи да се държи по този начин.

— Специално се погрижих за облеклото си. Ще бъда на върха на славата си, когато победоносно застава до теб. — Кафтанът ѝ бе тъмнопурпурен, пронизан със златни нишки и отрупан със скъпоценни камъни по маншетите. Дайва никога не носеше нещо, което жена с пониско положение можеше да притежава. Дори пръстените ѝ бяха многобройни от обикновено, най-хубавите в колекцията ѝ.

— Време е — каза тя, като понижи глас.

— Да. Моите хора са събрани точно пред стените на двореца. Когато им дам сигнал, ще нападнат двореца. Без баща ми войските му ще бъдат като разтопено масло на слънцето.

— И утре ще царуваме. — Тя се наведе да вземе розата и продължи: — С моето влияние в *Билад Ал Махзан*, когато седнеш на трона, страната ще бъде наша за един ден.

— Не *наша*, майко!

Тя замръзна с ръка, увиснала във въздуха над мястото, където цветето лежеше на тревата. След това внимателно се изправи.

— Разбира се. Ти ще бъдеш султанът. Аз съм само една жена. Но аз съм твоя майка и като майка на султана ще заема по-почетно място, отколкото заемам сега.

— Не!

Това беше категорично и просто твърдение, в което липсваха гневът или темпераментът, характерни за Язид. Дайва заговори

внимателно, като се опитваше да разбере тази непредвидена промяна в сина си.

— Ти си мой потомък, Язид. Принц или не, без мен не би станал султан.

— А-а, тук грешиш, майко. *Някога* нямаше да стана султан без теб. *Някога* се нуждаех от теб. Нуждаех се от лъжите ти. От подлостта ти. Но сега ще бъда султан с теб, или без теб. Именно днес ще получа своето и никой не може да отрече правото ми на това. Освен теб, мила моя майко. Ако наистина трябваше да те издигна до такова високо положение. Ако ти дам такава власт, как ще ти се доверя? Познавам отблизо твоята измамна природа. Защото ти беше тази, която ме научи никога да не се доверявам и никога да не давам власт на никого. Следователно разбираш, че твоята мечта е абсолютно неизпълнима.

— Как смяташ да задържиш везирите, Язид? Те ще хукнат да бягат като пъзльовци, каквито са, ако аз не съм с теб. Познават ме добре. Именно мен са следвали през изминалите месеци, а не теб. — Тя го погледна самодоволно, сигурна, че все още има власт над него. Бе играла такива игри с властта много пъти и винаги бе излизала победителка. Все пак се възхищаваше от дързостта на сина си. Не беше ли го възпитала тя така? Но той все още се учеше, докато тя бе господар на играта, в която Язид се опитваше да вземе надмощие. Не можеше да спечели.

— Те ще се научат да ме следват.

— Не смятам така, Язид.

— Но ще го направят, майко. Те ще мислят за теб и всичките им съмнения ще изчезнат.

— В такъв случай аз или ще бъда на почетно място в твоето царство, или това, което казваш, няма да го бъде — заплаши го тя, като ясно даде да се разбере, че няма да му съдейства, ако не получи онова, която иска.

— О, да! — отвърна меко той и се приближи, сякаш за да я прегърне. — Високо положение, любима майко. Но не при мен, а редом с Аллах.

Камата проникна лесно между ребрата ѝ. Бе изненадана от топлината ѝ, когато достигна сърцето ѝ и отне живота ѝ. Макар ефектът от острието да бе мигновен, то не ѝ причини болка, защото зрението ѝ вече се замъгляваше. Тя се свлече на земята и усети до нея

да достига ухание на роза. Какво се бе случило с идеалния ѝ план? Смъртта бе безболезнена. Но собствената ѝ глупост поглъщаше като страшна отрова душата ѝ. Толкова близо. Тя бе стигнала толкова близо до целта. „О, как ли им се присмиваше сега Аллах — си мислеше тя. — На всички тях.“

Ариел тръгна надолу към стаите, пригодени за Сами. Освен нея и Зиад, който тихо я следваше, наоколо не се виждаше жива душа.

Когато завиха към една малко използвана част от двореца, Ариел се запита дали Дайва бе наредила да поставят повереника ѝ в такава изолация, или Чедила се бе опитала да предпази Сами от далекобойния и смъртоносен обхват на Дайва. И в единия, и в другия случай те бяха далеч от оживлението в двореца и коридорите бяха странно пуси.

Тя се вълнуваше от срещата си със Сами. Би било чудесно да прегърне отново малкото момче. Бе свикнала с усещането за малкото му телце в скута си, докато му четеше приказки или помагаше на Рима да го подготви за лягане. Но когато зави зад ъгъла, този, когото намери, съвсем не беше Сами. Вместо това тя застана лице в лице с монголеца.

За миг се втренчи онемяла в студените, бездушни очи на наемника на Язид; след това, когато ятаганът му се изви като сребърна змия от ножницата, писъкът, който бе замръзнал на устните ѝ, излетя навън.

Зиад моментално изхвърча пред нея и собственият му ятаган проблесна като дъга.

— Бягайте, о, любима! В двореца на султана има предателство. Той трябва да бъде предупреден!

Дори когато чу удара на стомана в стомана, тя не погледна назад. Имаше една-единствена причина монголецът да е в стените на двореца. Като дух, роден върху крилата на страха, тя политна по коридора, желаейки само едно — да стигне до Мохамед преди Язид.

ГЛАВА 24

Кристофър стоеше съвършено неподвижен в предверието на кабинета на Мохамед, но умът му работеше с бясна скорост. Не трябваше изобщо да пуска Фатим след Ариел. Ами ако тя обвинеше Хатум Кадън? Фатим бе точно такъв човек, който щеше да ѝ позволи да се изправят една срещу друга, с всичките подозрения, които имаше към нея. Колкото и да беше умна Ариел, лицето ѝ бе прозрачно почти колкото харемските ѝ панталони. Дори и да направеха опит да бъдат по-дипломатични с въпросите си, Дайва владееше добре изкуството на измамата. Тя щеше веднага да прочете мислите на Ариел, а имаше и този доверен евнух.

Ако Зиад бе с тях, те може би щяха да имат шанс. Но Ариел едва ли би се отървала от единствения си източник на подкрепа, ако почувстваше, че той може и да не одобри действията ѝ. Той претегляше възможността да остави султана, за да ги пресрещне, когато вратата рязко се отвори и Фатим влезе намръщен в стаята, което с нищо не успокои буйното въображение на Кристофър.

— Къде е Ариел? — запита той.

Фатим разпери безпомощно ръце.

— Не можах да я намеря.

— Какво искаш да кажеш с това, че не си могъл да я намериш. Би трябвало да си е в покоите — каза Кристофър, а гласът му премина в недоволно мърморене.

— Но тя не е там. Отишла да види някакво дете.

Кристофър стисна челюсти от ярост. Когато му падне отново в ръцете, възнамеряваше да я завърже за един стол, в която и да е стая, която той напускаше за повече от две минути. В целия си живот Кристофър никога не бе срещал човек, който толкова малко ценеше собствените си думите. Колко пъти ѝ бе казал, не помолил, а казал, да стои там, където ще бъде в безопасност. И тя хиляди пъти бе обещавала.

Докато се тревожеше за нея, тя се шляеше по палата и се занимаваше с някакво си дете. Това вероятно бе представата ѝ за добре прекарано време, докато войската на Язид изпълваше двореца. Нямаше да ѝ бъде толкова лесно. Не и ако той трябваше да проговори.

А предполагаше, че ще има доста неща за казване, когато този ден приключи.

— Успя ли да накараш султана да те изслуша? — попита Фатим.

— Мисля, че ще ни поканят да се срещнем с него всеки момент.

— И как осъществи този невъзможен подвиг, братко мой?

— Изглежда, съм се превърнал в нещо като легенда — сухо отвърна Кристофър. — Където и да отида, стражите и слугите се кланят и мърморят странни неща, които не мога да проумея. Докато дойдох тук, те вече знаеха, че идвам. Мохамед изпрати пратеник, за да каже, че ще ме приеме за малко.

— Винаги така става с теб, братко — заяви възбудено Фатим. — Аз съм принуден да върша подвизи от смелост и преданост без никакво признание или дори похвала, а ти се проявяваш един-единствен път като смел и из цял Магреб се разнасят думи на възхвала. Понякога, братко мой, изобщо не те обичам.

Двойните врати в другия край на стаята, които водеха към кабинета на султана, се отвориха и двама стражи се поклониха според етикета, като ги поканиха да влязат.

— Фатим — предупреди го Кристофър, докато прекосяваха стаята, — помни, че по всяка вероятност няма да разполагаме с много време при Мохамед, а и му носим новини, от които той едва ли ще се зарадва. Опитай се да сдържаш естествената си склонност към многословие и се придържай към най-важното.

Фатим се ухили лукаво.

— Ще направя каквото е по силите ми за теб, но е най-разумно да не искаш от приятелите си невъзможното.

След подписването на документите за сключване на брак Кристофър за първи път влизаше в кабинета на султана. Бяха минали по-малко от две седмици, откакто си бе позволил да бъде подмамен в капана на брачния договор от двете прекрасни очи и невинната на вид привлекателност на Ариел. Той мислеше, че я спасява. Смяташе, че в тези очи ще намери това, което отдавна не се и надяваше, че ще открие. Но както ставаше винаги, бе открил, че любовта, от която се

нуждаеше, е именно тази, която го отблъскваше. Баща му го бе научил на тази истина, единственото нещо, което се бе погрижил да научи извънбрачният му син. И Кристофър го бе запомнил добре. Предпочиташе взаимоотношения, при които всички козове бяха в ръцете му. Взаимоотношения, при които не се интересуваеше дали жената идва или си отива. Умееше да контролира флиртовете. И възнамеряваше и занапред да живее с помощта на благоразумието, което му бе служило добре толкова дълго време. Щеше да се ожени за Ариел. Но нямаше намерение да я докосва повече. Щеше да запази предпочитанията си към жените, които не биха могли да го засегнат с близостта си. Това бе всичко, което искаше от живота с нея, си каза той, докато чакаше султанът да ги приеме. Като изключим това, той въобще не се интересуваеше от нея.

Султанът седеше с гръб към тях, загледан в градините, когато плесна с големите си кафяви ръце. Минаха няколко минути, преди да се обърне към тях.

— Приветствам ви и двамата — каза той със слаб ентусиазъм. — Лорд Стонтън, вие се връщате от среща с моите синове. Кажете ми как са те.

— Сюлейман е в добро здраве, мула Мохамед. Неговите войски очакваха заповедта да сложат край на бунта. Но нямам новини от Ел Язид. Той не беше в Казбах.

— Така е с всички водачи — заяви Мохамед. — Те трябва да са начело на армията и постоянно да напомнят на мъжете за кого се бият.

— Някои владетели командват чрез познание и търпение — възрази Кристофър. — Не е ли това урокът, който преподадохте на своя народ?

— По-късно ще има време и за обучение. Сега трябва да си възвърнем страната. Ако не сторим това, няма да има кого да водим към мир. През дългите си години живот съм научил, че не съществува добро и зло. Слънцето има много нюанси на златното.

— Но някои неща са лоши, мула. Бухарците, например, действат със зъл умисъл.

— Те не са лоши, лорд Стонтън, само заблудени.

Кристофър се надяваше, че философският уклон на разговора някак си ще смекчи съобщението, което трябваше да предадат. Но Мохамед бе настроен твърде милостиво, освен това Кристофър

нямаше никаква представа с колко време разполагаха до атаката на Ел Беди от Язид. Знаеше, че не е достатъчно дълго, за да опитва да победи султана в тази дискусия.

— Мула Мохамед, Фатим и аз носим сведения, които не бихме искали да ви поднесем, ако не бяха изключително важни. Няма друг начин да бъдат поднесени, освен директния. Вие сте допринесъл много за мира и благополучието на тази земя, която хиляда години е била разкъсвана от война. Сега някой се опитва да разруши построеното от вас. Фатим и аз знаем кой е той. А също така и Сюлейман.

Мохамед слушаше внимателно, след което погледна Кристофър право в очите и кимна.

— Кажете ми.

— Това е Ел Язид.

Султанът бързо се отдалечи от тях с притиснати към гърдите ръце и тръгна към вратата на балкона. Остана дълго време неподвижен. Най-накрая въздъхна тежко и без да се обръща, прие съобщението на Кристофър.

— Не исках да повярвам, че това е истина, но не съм чак толкова глупав, за да не отчета и тази възможност. Значи сега трябва да чакаме.

— Какво? — Думата се откъсна почти като вик на недоумение от Кристофър.

Султанът се върна в стаята и се усмихна криво.

— Язид е млад и винаги е мечтал за дните, когато властта на султана бе абсолютна. Той не вярва в правителството. *Билад Ал Махзан* и *Билад Ал Сиба* нямат право на съществуване в неговия свят. Той предпочита сам да определя бъдещето на Магреб. Вероятно това ще му послужи като добър урок. След това ще разбере, че старите методи не са толкова добри. Може би ще ме слуша с повече уважение, когато всичко свърши.

— Мохамед, той предвожда бухарците. Уби невинни хора по време на Фантазията. Докато говорим, той напредва към Ел Беди — убеждаваше го Кристофър.

— Той идва да говорим — тайнствено каза Мохамед. — И внимавайте какво приказвате, лорд Стонтън, защото той е мой син и престолонаследник.

— Вие имате двама сина.

— Но само един наследник.

— Във вашите очи, мула. — Кристофър почака за някакъв отговор, но султанът се бе върнал към прозореца и се бе загледал отвъд градините. Кристофър разбра, че са отпратени, но все още не можеше да напусне.

— Възнамерявате ли да му предадете трона си? — продължи той след няколко минути. — Мога да ви гарантирам, че договорът с Англия ще бъде анулиран, ако Язид се възкачи на престола. Длъжен съм да докладвам за това на краля.

— Няма да му отстъпя трона си, лорд Стонтън. Има други начини да се потуши бунтът, освен със сабя. Ще го изпратя на *хадж*.

Фатим поклати едва забележимо глава към Кристофър.

— Велики мула, не смятам, че поклонението на свещените места ще просветли наследника.

— Бил ли сте някога на *хадж*? — попита султанът.

— Да, мула. Преди две години. За мен, както и за повечето хора, това бе пътуване, изпълнено с просветления. Но то не променя същността на човек.

— Нужно е само да се промени начинът, по който той вижда творението на Аллах — каза султана.

Кристофър разбра, че тяхната среща е лишена вече от смисъл. Мохамед бе взел решение. Ако успееше някак да примами Язид и да го принуди да отиде на *хадж*, с това щеше да отсрочи за малко непосредствената опасност. Но Кристофър знаеше, че докато е жив и на свобода, Язид ще заговорничи срещу баща си. Фатим беше прав. Същността на човека не можеше да се промени.

Кристофър се приближи до Мохамед и му протегна ръка.

— Желая ви успех, мула.

Мохамед се обърна, пое дланта му в крепко ръкостискане и погледите им се срещнаха. Това безмълвно общуване означаваше много и те се разделиха с уважение един към друг.

— Ще анулирам споразумението ви, лорд Стонтън. Но ще продължим преговорите. Махзанът няма да се отрече от мен, щом Язид тръгне на път за Мека. За едно мигване на Аллах светът се променя, лорд Стонтън. Добре успях да разбера това — извика след него Мохамед Бен Абдулах.

Кристофър кимна, след което се обърна и се отправи към вратата с Фатим, който го следваше по петите. Но когато стигна до нея, вратата

се отвори с трясък. И в този миг Аллах мигна с клепки.

Кристофър стоеше лице в лице с Ел Язид. За секунда погледите им се срещнаха и две воли се сблъскаха една с друга като светкавици. След това Язид прикри омразата си и погледът му мина покрай Кристофър, сякаш той изобщо не съществуваше.

— Татко мой! — каза той и се запъти да прегърне Мохамед.

Кристофър тихо затвори вратата и остана в тронната зала. Не го интересуваше какво вярва султанът. Знаеше по-добре, че Язид не е дошъл тук с добри намерения.

— Отпрати тези неверници да си вървят, татко. Имаме да си казваме много неща за Магреб и кръвта на Аллах, предадена ни от Мохамед.

Мохамед Бен Абдулах хвърли бърз поглед към Кристофър и Фатим. Но той само се усмихна на сина си и стисна раменете му в прегръдка.

— Лорд Стонтън е годеник на моята повереница, а другият е синът на моя голям приятел халиф Ал Рашид. Те са верни като членове на моето семейство и са винаги добре дошли.

Кристофър забеляза как Язид кипна, но принцът бързо прикри своята ярост с мазна усмивка.

— Тогава нека погледаме залеза. Бих искал да си кажем няколко думи, татко мой, поне отчасти насаме.

Султанът го поведе към балкона и спря там, където Кристофър и Фатим все още можеха да го виждат. Фатим се наведе към Кристофър.

— Не смятам, че Мохамед вярва на Язид толкова, колкото искаше да ни накара да си помислим.

— Аз му имам още по-малко доверие — отговори Кристофър. Докато гледаше мъжете на балкона, мислите му се върнаха към последното изречение на Мохамед. Годажът щеше да бъде анулиран. Вече нямаше да се тревожи за своето задължение спрямо Ариел и султана. Бе освободен от него. И това бе повод за празнуване. От самото начало годажът бе плод на недоразумение. Инстинктите му бяха подсказали правилното решение, когато каза на Робърт, че няма да има нищо общо с женитбата.

Тя му бе наложена. Както и на Ариел. Тя бе дала ясно да се разбере, че не иска да има нищо общо с него. Всичко, което виждаше пред себе си, бе образът на Ариел — блясъкът в очите ѝ и нежната

музика на нейния смях. Умът му се изпълни със спомени за нейната спонтанна и същевременно стеснителна природа, със сладостното предчувствие, че всеки момент ще извърши нещо съвсем неочаквано, нещо необичайно, от което дъхът му ще секне. Тези неща щяха да му липсват.

Но той едва ли щеше да ѝ липсва, осъзна той и се отърси от младежките си фантазии. Тя всъщност искаше Язид, който стоеше на не повече от десет метра от него, и кроеше планове да притежава всичко, което притежаваше и Хатум Кадън. Бе използвала всяка благоприятна възможност, за да му даде ясно да разбере, че не иска нищо от него. Дори бе отишла при Язид при първия удобен случай. А самият Кристофър, със своето глупашко сладострастие, ѝ бе осигурил този удобен случай. Не, Ариел нямаше да скърби за разваления годеж. Тя ще се зарадва.

Кристофър внезапно бе откъснат от своите мисли от вика на Мохамед. Фатим бе на балкона секунда преди него и двамата се сблъскаха на отворената врата, точно когато Язид вадеше ятагана си.

— Аз съм създаден да бъда султан на цял Магреб! Ти, стари глупако! — редеше принцът с презрително изражение на лицето, докато извитото острие описваше широка дъга. — Няма да отида на хадж! Ще бъда султан и никой няма да ме възпре да направя това. Това е мое право. Аллах ми го е дал още с обряда на моето раждане. Ти беше готов да разрушиш нашата сила. Направи ни меки като клисавите неверници, които са запълнили нашите пристанища и ограбват дадените ни от бога дарове. Не. Никой няма да ме спре този ден. Добре виж това, татко мой. Защото ти е за последен път.

Мохамед не направи опит да се защити; той дори не понечи да вдигне ръце срещу святкащото острие на смъртта, което Язид владееше добре. Ятаганът на Кристофър бе този, който попречи на насочения надолу смъртоносен удар.

— Не! — изкрещя Мохамед. — Няма да ме защитаващ срещу собствения ми син!

Кристофър най-сетне видя гневна искра по лицето на Мохамед. Той отби удара на Язид и подаде ятагана си на Мохамед.

— Тогава защити се сам, мула.

По-възрастният мъж се придвижи с пъргавина, която не можеше да се очаква от възрастта му. И тя изненада Язид, защото когато

султанът нанесе силен вертикален удар, наследникът отстъпи крачка назад.

— Няма да разрушиш всичко, което съм изградил тук — заяви Мохамед и пристъпи към сина си. — Алчността на майка ти ври в кръвта ти. Никога няма да управляваш тази земя. Поне докато съм жив и мога да те спра.

— Аз нося кръвта на саадинците, законните наследници на трона.

Мохамед пропусна целта, защото реагира на думите на Язид.

— Какво?

Язид спря за момент и се усмихна победоносно.

— Никога, през цялото това време, ти не разбра, че единствената цел на майка ми е да те види мъртъв и да сложи своя собствен потомък на трона. Тя бе последната от саадинците. Принцеса по наследствено право. Ти и твоят баща сте ѝ го отнели. Чрез мен тя трябваше да го получи обратно, ако не беше толкова егоистична. Вместо това сега тя лежи мъртва в градината. Както ще лежиш и ти. Както и Каролин.

При изреча на недоверие, който се изписа на лицето на баща му, Язид отметна назад глава и се разсмя.

— Горката Каролин. Ако ми бе оказала поне малко внимание. Но то бе предназначено единствено за теб, така че тя умря от най-ужасната смърт. Отрових я.

За секунда тишината изпълни въздуха като предвестник на буря; тогава яростта и мъката на Мохамед се отприщиха иззад стената, която бе издигнал преди осем години. Бойният вик, който излетя от устата му, се разнесе из двореца, разтърсвайки кристалните полилеи и отеквайки чак в градините на Ел Беди като зловещо знамение, и нямаше никой в двореца, който да не го чу и да не потръпне при този зловещ звук. Той вдигна ятагана на Кристофър високо над главата си и атакува своя син и наследник, като се хвърли срещу Язид със сила, която повали двамата мъже на земята и те започнаха да се търкалят по покрития с мозаечни плочи под на балкона.

Ариел също чу вика. Със стегнато сърце тя се втурна през вратите на тронната зала и полетя към балкона, като търсеше източника на този отмъстителен вик. На прага на балкона тя се закова и впери поглед в тялото, което лежеше неподвижно върху лъскавите плочи.

Сякаш времето бе спряло. Ариел можеше да чуе неестествено веселата песен на пойните птици в градините долу. Усещаше топлината на следобедното слънце, която се изливаше върху голите ѝ ръце. Но тялото ѝ сякаш се вцепеняваше, докато в един момент престана да чувства всичко, освен мястото, където сърцето ѝ бе изтръгнато от самата ѝ душа. Ариел притисна ръка към устата си и преглътна яростта, заседнала в гърлото ѝ, като гледаше аленото петно върху гърдите на своя настойник.

Ятаганът на Кристофър стърчеше забит в гърдите на Мохамед, а от двете страни на неподвижното му тяло стояха двамата мъже, които бяха разбили нейните мечти. Главата ѝ забуча, сякаш рояк от десет хиляди стършела се бе събрал в мозъка ѝ, и Ариел усети, че светът лудо се разлюля.

Не може да бъде. Не искаше да повярва, че това е могло да се случи.

По-късно, когато Фатим ѝ каза как бе пищяла, как мъката и скръбта в гласа ѝ бяха покъртили всяко живо същество на хиляди мили наоколо, Ариел не можа да си спомни да е произнесла дори и звук. В този момент вцепенението я бе обхванало изцяло.

Тя се спусна като подплашено дете към неподвижното тяло на Мохамед. Пръстите ѝ погалиха гърдите, където кръвта се просмукваше през дрехите му и образуваше едно уголемяващо се петно върху обсипаната със скъпоценни камъни туника. Тя бе поставяла глава върху гърдите му нощ след нощ след смъртта на майка си. Само с Мохамед се бе чувствала достатъчно безопасно, за да заспи. Той тихичко я бе уверявал, че Аллах си има план за всички тях в този свят. Резонансът на дълбокия му глас я бе карал да се чувства в безопасност. И тя му бе вярвала.

Но сега опората, на която се бе уповавала, бе безмълвна и изстиваща. И неговото обещание също изстиваше, защото вече не можеше да види плана на Аллах за себе си. Светът, който обичаше, се бе преобърнал наопаки. Нещата, които ценеше и на които се доверяваше, се бяха превърнали в жестоки карикатури, опетнени и обезобразени.

Аллах не можеше да има извинение за този ужас. Това не можеше да бъде планът, който Той имаше за нея. Това, че Той жалееше за убийството на мъжа, който бе нейният единствен баща, бе толкова

сигурно, колкото и факта, че върховете на Атлас се издигат на изток. И тя видя съвсем ясно какво трябваше да направи.

Ариел знаеше, че този подтик дойде от източник в нея, роден от едно абсолютно знание. Тя не трябваше да мисли. Тя знаеше. Бавно се отдръпна от Мохамед. Извърна лице от султана и погледът ѝ се срещна с онзи на мъжа, който бе разрушил всичките ѝ мечти. Очите му бяха почервенели от злоба и омраза, чувства, точно отговарящи на техния цвят. Не можеше да си представи как е могла изобщо някога да му се довери. Или защо не бе видяла това преди. Но каквито и да бяха провалите ѝ в миналото, тя нямаше да позволи те да продължат. Когато се втурна към него, имаше една-единствена цел; искаше той да усети болката от това, което бе причинил. Тръгна към Язид с намерението да издере с нокти лицето му и да изтрие самодоволния израз на злорадство от него, с намерението да срине неговия триумф, както той бе сринал всичко, което бе обичала и ценила.

От другата страна на балкона Кристофър видя само как Ариел тръгна от мъртвото тяло на Мохамед към ръцете на човека, който го беше убил. Сърцето му се сгърчи като изсъхнало листо. От времето на първата им среща, някъде дълбоко в него се бе таила вяра — както изглеждаше, нерушима, — че Ариел всъщност не е безсърдечно користолобива, както понякога си мислеше той. Но когато се затича към Язид и ръцете му я обгърнаха, тази вяра сега умря и остави Кристофър опустошен.

Само преди няколко мига той бе тъгувал, че Ариел не изпитва любов към него! Наистина ли, дори за части от секундата, се бе усъмнил в нейните мотиви, когато си помисли, че вероятно си е съставил погрешно мнение за нея? Чудовищността на неговата глупост го ужаси и черупката около сърцето му се втвърди. Тогава Кристофър разбра, че неизбежното най-накрая трябваше да стане. Той никога вече нямаше да се довери. Като я вида да тича към Язид, усети как сърцето му се покрива с ледена броня. Струваше му голямо усилие дори да я мрази.

Язид видя как лицето на Кристофър се превърна в непроницаема маска, когато Ариел полетя към него. Въпреки оголените ѝ нокти, ръцете на Язид се затвориха около нея като стоманени окови.

— Колко сладко, любов моя, че можем да споделим нашия триумф. Днес целият Магреб е наш!

Ариел се бореше срещу него жестоко.

— Ти...

Язид прекъсна жлъчния отговор, който бе на устата ѝ, като задуши думите ѝ с целувка, която накара злобата ѝ да се надигне с бяс в устата ѝ. Ариел се опита да го отблъсне, да изкрещи. Най-сетне успя да откъсне устата си от отвратителната му целувка. Задъхана, тя отвори уста да изкрещи опровержение на неговото обвинение, но върхът на острие се опря в нея отстрани и я накара да замълчи. Тогава за първи път тя извърна глава към Кристофър. Знаеше, че той е там, както също така инстинктивно знаеше, че макар в гърдите на Мохамед да бе забита неговата сабя, не той бе убил нейния настойник. Но мислите ѝ бяха толкова погълнати от огромната загуба, която я бе сполетяла, и вината на Язид, че не бе хвърлила дори и бегъл поглед към него, откакто бе влязла в стаята. Сега, когато погледна към него, всяка надежда, че той ще я разбере, умря.

Язид забодe тържествуващ поглед в Кристофър, който отвърна само с иронично безразличие.

— Като че ли стигнахме до безизходно положение, лорд Стонтън.

— Как така? — отговори Кристофър с безразличие.

— Аз имам всичко, което желая, а ти, който рискува да ми попречиш, нямаш нищо. Нямаш договор, жена и, мисля, достойнство в очите на твоя бог. Нямаш нищо. Твоето време в Мароко свърши. Но тъй като загуби толкова позорно играта, не виждам смисъл да те убивам. Вместо това имам задача за теб.

— Разбирам.

— Напусни страната ми, лорд Стонтън. Но отнеси едно съобщение, когато се върнеш при твоя крал. Кажи му, че Магреб е единствената звезда в небосвода на Аллах. Не сключваме съюз със страни, които се стремят да изсмучат кръвта ни за собствени цели. Неверниците само отслабват силата ни. Кажи на твоя крал да стои далеч от моите брегове. За разлика от баща ми аз няма да проявя милост към неверниците, без значение какви са техните намерения.

— Ти трябва да бъдеш съден за убийство, Язид. Ако беше в моята власт, щях да се погрижа за това.

Язид изсумтя.

— Поставяш на изпитание моята благосклонност, невернико. Махай се от очите ми. Ако пътищата ни се кръстосат отново, ще те убия собственоръчно.

— Ти вече опита, Язид. Сигурен ли си, че ще можеш да го направиш?

Очите на Язид се присвиха в зелени цепки от омраза.

— Единствено знанието, че ще страдаш повече, като те оставя да живееш, ми позволява да те освободя. Ти имаш едно слабо място, невернико, и аз го открих. — Той го погледна за момент и се усмихна злорадо. — Имам единственото нещо, което желаяш. И ти няма да имаш покой от този ден нататък, знаейки, че ще имам на разположение нейното тяло.

Кристофър погледна към Ариел и студеното безразличие, което видя в очите му, я нарани така, както нищо друго не би могло.

— Грещиш, Язид. Ти не притежаваш нищо, което желая.

Болката в сърцето ѝ накара коленете ѝ да омекнат и тя се отпусна тежко върху върха на камата на Язид, докато тя не прониза плътта ѝ. Само острата болка от стоманата, врязваща се в нея успя да изтръгне ума ѝ от болката, причинена от презрението на Кристофър. Но дори тази парлива болка не можа да съживи силите ѝ. Вече не я бе грижа каква ще бъде съдбата ѝ. Дали щеше да свърши в харема на Язид или, по-лошо, да бъде заклана с безмилостните инструменти на удоволствието, за което жадуваше той. Вече нямаше значение.

Кристофър отмести поглед, лицето му изразяваше пълно безразличие, а Язид придърпа Ариел към себе си, за да я задържи изправена. Фатим бе този, който проговори в нейна защита.

— Пусни я, мула. Имаш целия Магреб. Какво е една проста жена за теб сега?

Язид се надсмя над Фатим, като изкриви устни към младия берберин. Той стисна лицето на Ариел между пръстите си, докато страните ѝ побеляха от болка.

— Да пусна на свобода такова рядко украшение? Оставяш твърде лесно простият ти ум да се издаде, Фатим Ал Рашид. Не, твърде дълго съм чакал този момент. Ще я използвам добре и често, и тя ще плаче за милост, преди да свърша с нея. — Той се засмя.

Кристофър направи рязко движение с глава и сетивата му внезапно се изостриха.

Смехът на Язид рязко се извиси, докато се превърна в гръмогласен презрителен хохот. Той рязко извади камата от мястото, където я криеше, и я насочи към нежната шия на Ариел.

— Ти отново загуби, лорд Стонтън. Загуби онова, което дори не вярваше, че имаш. Това ще ми достави огромно удоволствие. Хиляди жени просят за един мой поглед, а тя посмя да ме отблъсне. И докато се задоволявам с нея, ще изпитвам още по-голямо наслаждение поради факта, че имам това, което ти желаеш. Ще я накарам да зове твоето име и след това ще я принудя да го прокълне.

Той погледна Ариел с яростен поглед и последните следи от маската на обич изчезнаха.

— Ще съжалиш за деня, в който някога си срещнала лорд Стонтън, малка Ариел. Най-сетне ще разбереш къде е твоето място сред мъжете на този свят.

Ариел не направи опит да му се противи. Тя бе загубила. Бе рискувала съдбата си в опит да промени нейния ход. Но това, което бе направила, стана причина за разрушаването на всичко, което се бе стремяла да запази. Искаше само всичко да свърши по-бързо.

Фатим направи рязко движение напред и острието на Язид остави тънка линия кръв върху гърлото ѝ, преди Кристофър да го отблъсне назад. Тя видя смръщените му вежди, укоряващи Фатим, и сърцето и за сетен път бе сломено. Той не искаше Фатим да си губи времето с нея. Всъщност не го винеше; съществуваха много по-важни неща, които трябваше да бъдат направени.

— Опасявам се, че сега трябва да вървим — съобщи ухилен Язид. Фатим погледна още веднъж напред, но Кристофър го сграбчи за ръката и поклати глава.

— Остави го да върви, Фатим.

Очите на Ариел не изпуснаха нито за миг лицето на Кристофър, докато Язид я извеждаше с гърба напред от тронната зала. Върхът на камата все още бе насочен към гърлото ѝ. Тя искаше да запомни всичко в него. Щеше да се нуждае от тези спомени в ужаса на дните, което ѝ оставаха.

ГЛАВА 25

Робърт, който бе влязъл незабелязано, проговори пръв, когато вратата след Язид и Ариел се затвори.

— Ще я заведе ли отново в планините? — попита той.

— Ще я отведе до най-близкото сигурно място — заяви осведомено Фатим. — Какво ще правим, братко? — Той зададе въпроса си към Кристофър, който не отговори. Стоеше безмълвно втренчен в затворената врата.

Разстроен от липсата на отговор, Фатим изрече на глас собственото си мнение за най-неотложните им действия.

— Мула Сюлейман трябва да събере дворцовата стража. Можем да атакуваме Язид в собствения му лагер. Познавам планините като дланта си. Мога да помогна на мула Сюлейман в това. — Сякаш го бе призовал с мислите си, защото посочи към войските, които се придвижваха към двореца.

— Вижте, той пристига още сега!

Робърт се присъедини към него на балкона и изруга, като поклати мрачно глава.

— Твърде късно е за Ариел. Зная, че дворецът е пълен с неизползвани коридори. Страхувам се, че Язид ще успее да избяга с нея.

След по-малко от двадесет минути Сюлейман се присъедини към тях в тронната зала. Скръбта по повод смъртта на баща му бе дълбока, но той не загуби ценно време за оплакване. Беше изпълнен с решимост да види мечтите на султана осъществени, въпреки кръвожадния ламтеж на своя полубрат. Сюлейман обясни, че подобно на Кристофър бе подозирал Язид в измяна и бе поставил постове навсякъде из града. Когато Язид е бил забелязан да язди към двореца, придружен само от още един ездач, Сюлейман моментално бе събрал войските си.

— Как ще го хванеш сега? — попита Фатим.

— Известно време няма да се тревожа за Язид. Оставих минимално количество стражи в Казбах и трябва да се върна там

колкото може по-бързо, след като осигурия безопасността на Ел Беди срещу възможно нападение от страна на Язид.

— Но султанката! Язид я взе със себе си. Ушите ми не могат да повярват, че ще я оставиш с него!

— Разделил съм войските по равно между Казбах и Ел Беди. Не мога да ги деля още веднъж — тихо каза Сюлейман. — Дори заради спасението на Ариел. Моят дълг сега е да защита Магреб. В името на целия народ Ариел би се съгласила с това. — Принцът изглежда разбиращо Фатим. — Ще спасим Ариел. Но първо трябва да се погрижа за моя народ.

Фатим се загледа в Сюлейман, преди да размаха вбесен ръце.

— Трябва да намериш начин да постигнеш и двете цели едновременно, мула. Дори най-простият човек ще разбере, че Язид, дано Аллах изгори змийската отрова, която тече в него, няма да си губи времето с Ариел. Ще му достави огромно удоволствие да я изтезава.

Фатим не получи никакъв отговор от принца и лицето му пламна от оскърбление.

— Не трябва да допускаш това! Ще отида сам! Не! Ще събера моя род и ще смачкаме змията в пустинята! Не мога да позволя на султанката да се случи нищо лошо!

В своята ярост Фатим бе забравил каменната фигура, стояща до него. Но Сюлейман помнеше, че именно Кристофър е този, който трябваше да вземе решение. Сюлейман наблюдаваше как с всяка дума, излизаща от устата на Фатим, мускулите на лорд Стонтън се стягат, докато гладките му бузи потрепваха в неимоверно усилие да се овладее. Видя яростта на Кристофър и разбра нейната сила. Самият той никога не бе изпитвал толкова влудяваща емоция. Умът му бе като на баща му, строго контролиран от принципите на просвещението. Той имаше логичен ум и се занимаваше с разумни неща, като например да постави Мароко и доброто на народа преди Ариел, защото добре разбираше, че Язид няма да се предаде лесно. Целта на Сюлейман бе да спаси Магреб от пълното му унищожаване. А това щеше да стане, ако Язид вземеше надмощие в борбата за власт.

Той бе разбрал това от най-ранна възраст. Всеки път, когато Язид го бе побеждавал в ездата или боравенето с оръжие, Сюлейман бе осъзнавал по-ясно в какво се състоеше предназначението му. Язид бе прекалено безразсъден. Всичко му се удаваше лесно и цената за това

бе липсата на дисциплина. Опитът му да получи престола никога не би сполучил, защото нетърпението му оставяше много открити места в бронята му. Сюлейман трябваше само да изчака търпеливо, да планира внимателно действията си и щеше да открие слабите му места. Той не се гордееше с този факт. Не ламтеше за трона на баща си. Нито пък искаше смъртта на своя полубрат. Единственото му желание бе Магреб да оцелее, а това можеше да стане само ако страната поемеше по пътя, който неговият баща бе предначертал — развитие на търговията и образованието. Това бе неговата съдба. Той ясно виждаше, че това бе и планът на Аллах. А Сюлейман желаше да следва провидението на Аллах. Трябваше само да позволи на съдбата да го води.

В това отношение той и Кристофър си приличаха много. Лорд Стонтън наистина притежаваше сила, която Сюлейман никога нямаше да има; в други отношения обаче той имаше много повече сходства със Сюлейман, отколкото с Язид. Макар чувствата му да бяха силни, той успяваше да ги контролира. Планираше внимателно и бе безкрайно търпелив, когато преследваше целите си. По тези причини Сюлейман подкрепяше силно съюза между Ариел и лорд Стонтън.

Въздържаността и търпението не бяха много познати на Ариел. Тя бе като малък пустинен вихър, който фучеше яростно, хвърляйки пясък във всички посоки, като търсеше нещо неизвестно. Сюлейман обичаше Ариел, но тя се нуждаеше от някого, който би я обичал за онези неща, които бяха толкова възхитителни у нея — нейната честност, нейната привързаност и неизмеримата ѝ способност да обича. Тя имаше нужда от човек, който можеше да я научи на търпение и целенасочена доверчивост.

Кристофър Стонтън знаеше прекрасно какво означаваше човек да желае нещо. Знаеше какви качества са необходими, за да се бори за нещо, което си струва да има. Разбираше стойностните неща. Затова Сюлейман не се тревожеше прекалено много за безопасността на Ариел. Не се съмняваше, че Кристофър Стонтън знае, че Ариел е нещо ценно.

— Добре, докато вие двамата зяпате в облаците — прекъсна мислите му Фатим в необуздан пристъп на раздразнение, — аз започвам да действам. Не мога да стоя със скръстени ръце и да оставя сина на пепелянката да осъществи своите планове. — Не бе стигнал обаче и до средата на стаята, когато Кристофър го спря с леден глас.

— Няма да правиш нищо, Фатим.

Младият берберин изпадна в истерия от липсата на разбиране или поне някакво съчувствие от страна на другите двама мъже.

— Ти! — извика той, като се обърна яростно към Кристофър. — Ти не си мой брат. Отхвърлям уважението, което ни свързваше. Ти загуби моето!

Прекося стаята, стигна до мястото, където Кристофър стоеше неподвижен и размаха дългия си кафяв пръст пред лицето му.

— Ти си идиот. Би трябвало да просиш милостиня с онези, които са изгубили ума си под пустинното слънце! Тя те обича. По-хубава е от слънцето, по-чувствена от нежния морски бриз, по-мека от агънце. Рисува живота си заради теб. Видях я как седеше ден и нощ до леглото ти, когато беше болен, за да се грижи за теб, тревожеше се за теб и молеше Аллах за теб. И въпреки това досега от теб не е получавала нищо друго, освен обиди. Да! Язид ще я унижава физически, но ти направи същото много преди това със своите думи. С остротата в погледа си. С липсата на доверие. Заради теб тя трябваше да доказва себе си всеки миг. И винаги нещо не достигаше. Наистина, постъпи неблагоприятно, като отиде в лагера на Язид. Но не тя се провали, а ти, братко мой. Ти не можеш да намериш сили да ѝ се довериш. — Когато завърши речта си, Фатим му хвърли непримирим гневен поглед и се понечи да си тръгне.

— Зная, Фатим. — Гласът на Кристофър бе равен и безмълвен като морето на зазоряване. На измъченото му бледо лице се бе изписала болката, след като най-после бе свалил маската си на безразличие. Кристофър се наведе и прокара пръсти през косата си. — Веднъж спасих живота ти, Фатим. Сега се нуждаеш от помощта ти, за да спася нейния. — Погледът му бе унесен, докато търсеше лицето на приятеля си. — Позволих ѝ да попадне право в ръцете му. Право в капана на смъртта.

Фатим го плесна ниско по гърба, като неизменната му природа отново изплува на повърхността.

— Нека не губим ценното време на Аллах в разкаяние, братко мой. Ариел ни чака. А аз, както знаеш, винаги се радвам на една добра битка.

В мрака на беззвездната нощ, Фатим приклекна под малкото маслиново дърво и започна да наблюдава самотната фигура по стръмния склон, която единствено гледаше надолу към Казбах. Тази вечер вятърът беше студен и духаше от Атлас, като люлееше оскъдно покритите клони на дърветата. Лошо предзнаменование, реши Фатим. Но не за тях. Предзнаменованието бе за тези долу, в Казбах.

Язид се бе оказал по-хитър, отколкото всеки от тях бе подозирал. Той бе тръгнал веднага от Ел Беди за Казбах и преодолял съпротивата на минималната стража, която Сюлейман бе оставил. Сега контролираше крепостта, като заедно с това имаше добра видимост наоколо и можеше да забележи всеки, който се приближаваше. Ще бъде невъзможно, си мислеше Фатим, да измъкнат Ариел оттам. Щеше да бъде нужна цялата армия на Сюлейман, армия, която Фатим знаеше, че той не би ангажирал със спасяването на една жена. Не можеше дори да си позволи да мисли за зверствата, които вероятно бе изтърпяла Ариел, преди Сюлейман да бъде готов с плана си и да даде заповед за атака на Казбах.

Невъзможно, освен за мъжа с него.

Фатим не знаеше колко дълго бяха стояли на стръмния склон. Много преди имамът да обяви вечерните молитви. Бяха минали часове и Кристофър не правеше нищо, само се взираше надолу към гората и наблюдаваше, както пустинният хищник наблюдава дупката на мишката. Освежаващият бриз прилепваше черната джелаба плътно към широките му рамене, а отпред платът плющеше като криле в полет. Той бе едва забележим силует в мрака, по-скоро мистериозен джин, отколкото човек от плът и кръв. По-скоро дух, отколкото смъртно същество.

Но въпреки че приличаше на привидение, душата на Кристофър бе разкъсвана от мъчителни човешки чувства, докато наблюдаваше огньовете във вътрешния двор на Казбах. Припомняше си местонахождението на всеки часовой и страж, а в ума му оживяваше всяко от неговите прегрешения към Ариел. Толкова пъти я бе наказвал за това, че преследва собствените си мечти, вместо да ги изостави заради неговите. Всяка сцена изникваше като жива пред очите му, огряна от пламъците долу. Бе й позволил да повярва, че мъжът, за когото трябваше да се омъжи, е друг човек, а когато тя разкри неговата лъжа, той бе очаквал просто да го разбере. Бе я унизил пред Язид, като

я наказва заради това, че я бе заварил в ръцете му, без дори да се запита дали това не е била сестринска прегръдка, която дарява на човека, който тя чувстваше като брат. От този момент нататък бе смятал, че съществува основателна причина да не ѝ се доверява, но беше ли ѝ се доверявал някога истински?

Фатим бе прав. Кристофър наистина не се доверяваше на никого и въпреки че Ариел му се бе доверила, поверявайки бъдещето си в неговите ръце, той не ѝ отвърна със същото. Вместо това бе разглеждал всяка среща като изпитание, което трябваше да докаже правотата му. А също и че не трябва да ѝ оказва доверие. Той я бе тикнал в ръцете на Язид със своята ярост и студенина. Бе я осъдил без причина. И сега тя бе затворница на Язид — пленница на мъжа, чиято омраза го бе лишила от разум или угризения. Беше се оказал глупак, призна си Кристофър, като се ядосваше на себе си. Желаяше я толкова силно, но бе направил всичко възможно да отрече това. Нуждаеше се от нейната любов, както бе имал нужда от тази на баща си, но бе направил невъзможно за нея да докаже нещо друго, освен че тя също би могла да предпочете някого другиго.

Лагерът в Казбах се подготвяше за нощувка. Все по-малко бухарци се движеха наоколо, а огньовете вече не бяха толкова ярки. Въпреки силната му мъка, докато наблюдаваше Казбах, в него отново подаде грозна глава съмнението. Може би точно сега Ариел бе в стаята на Язид, любовница, изпълнена с желание. Може би точно сега целуваше Язид, както бе целувала него, и се любеше, като крояха планове за новия режим.

Кристофър гневно изхвърли видението от ума си. Твърде дълго бе пленник на родителския си комплекс. Време бе да поеме по нов път. Да обичаш някого, означава да му оказваш доверие, и той знаеше едно нещо със сигурност. Бе влюбен в прекрасната султанска повереница.

Фатим подскочи, когато Кристофър се завъртя на скалата и тръгна към него.

— Сега ли?

— Сега.

— *Аллах Акбар*, братко мой. Слава на Бога!

ГЛАВА 26

— Остава един час, Ариел.

Ариел гледаше Язид с открито пренебрежение, но така и не му позволяваше да види безнадеждния страх, който я обхвана, когато принцът се насочи към стаята в кулата.

— Един час и всички мои пълководци ще са получили своите инструкции. Тогава ще очаквам да те видя в покоите си. — Той ѝ се усмихна с грозна усмивка, която бе предназначена по-скоро да я изплаши, отколкото да я подкупи. — И се постарай, сладка моя, да се подготвиш добре. Не искам в леглото си любовница, която да смърди на бащината ми прислуга.

— Ти никога няма да получиш това, което искаш от мен, Язид.

— Да, но ще го имам. И ще му се насладя още повече, защото ще се бориш срещу това да го получа. Много време мина, малка Ариел, откакто жена е била толкова глупава, че да ми откаже.

Тя тръсна гневно глава и продължи със смелост, която не чувстваше в себе си.

— Може и да успееш да ме насилиш, Язид. Но това няма да има никакво значение, защото това, което наистина искаш, вече съм подарила на друг.

Очите на Язид се присвиха и в миг той пресече стаята. Сграбчи я за китката, дръпна я към себе си и се загледа в очите ѝ. Ариел наложи на лицето си победна маска, която трябваше да потвърди нейните думи.

— Лъжеш. — Той направи движение, сякаш за да я пусне и после внезапно пак я придърпа назад, като извъртя рамената ѝ и заби пръсти в плътта ѝ. Главата на Ариел се отметна назад и сърцето ѝ се качи в гърлото от страх. — Не може да си такава глупачка, Ариел. Аз не използвам остатъците от вечерята на някой друг. Ако довечера открия, че си позволила на друг мъж да те има, ще те убия с голи ръце. И ако този мъж наистина е неверникът, то това, което ще изстрадаш, ще бъде по-лошо и от смъртта.

Той я отхвърли настрани с такава сила, че тя полетя към стената. Главата ѝ се удари в камъка и светът експлодира в ярки цветове. Докато се смъкваше на пода, на лицето ѝ се изписа усмивка. Вероятно сега щеше да умре. Това щеше да бъде чудесен номер за Язид.

Но тридесет минути по-късно Ариел стоеше пред бронзовата решетка, която превръщаше стаята ѝ в затвор. Главата ѝ ужасно я болеше, а в устата ѝ все още имаше вкус на кръв там, където си бе прехапала устната, когато се удари в стената. Но тя бе жива. Би било твърде лесно, реши тя, да умре толкова бързо.

Отвъд решетката цареше непрогледен мрак. Знаеше, че нощта се спуска над равнините, заобикалящи Мекнес и това трябваше да я успокои. Но вече не я усещаше така безопасна, както някога. Нейният дом, мястото, което обичаше повече от всичко на света, вече не бе неин дом. Тя бе направила всичко възможно и го бе правила толкова старателно, за да остане тук. Бе толкова непоколебима и целенасочена в преследването на целта си, че никога не бе отчитала възможността, че може би не тя е тази, която решава. Нейният дом ѝ бе отнет — не защото бе омъжена и трябваше да бъде изпратена далеч, а заради нещо съвсем различно. Сега осъзна, че Мохамед вероятно е знаел нещо за плановите на Язид. Но вместо да се довери на мъжа, който я направи своя избраница, тя упорито бе отказала да му съдейства. Оттогава много малко неща бяха тръгнали правилно.

Тя се отдалечи от прозореца и се обърна към огъня, който бумтеше приятно в огнището. Само нещата, които не притежават чувства, продължаваха да съществуват незасегнати от събитията на деня. Тя обаче бе променена завинаги. Нямаше нужда да гледа навън в нощта. Този път Кристофър нямаше да дойде. Когато бе срещнала Язид в неговия лагер извън Фез, се бе молила да бъде спасена и Кристофър се бе появил, сякаш в отговор на силното ѝ желание. Но този път той нямаше да дойде.

Дори само за да ѝ отмъсти, както бе, когато я бе измъкнал от лагера на Язид, въпреки всичко, независимо от причините, от които той се ръководеше, тя искаше той да дойде. Искаше да му каже, че го обича. И ѝ се струваше, че той също трябва да я обича, поне малко. Когато я бе довел тук, за да види Сюлейман, тя бе вярвала, че я обича. И в оазиса, когато се бяха слели в едно под небето на Аллах. Тогава

също бе вярвала, че я обича. Тя знаеше, че го обича. Но знаеше също, че бе измамила Кристофър.

При тази мисъл гордостта на Ариел прерасна в протест. Винаги му бе казвала истината — освен когато бе напуснала Казбах с пратеника на Язид. Но дори и тогава тя искаше да му каже, само че не разполагаше с никакво време. С въздишка, Ариел потисна гордостта си. Вече нямаше значение кой трябва да бъде винен или кой кого бе излъгал. Бе изгубила Кристофър. Постигнала бе своето желание; сега щеше завинаги да остане в Мароко. Но се надяваше, че това завинаги нямаше да бъде за дълго. Искаше Язид да я умори бързо и знаеше, че ще се бори с него до самия край. Завинаги изглеждаше много дълъг срок без човека, когото обичаше.

Да обичаш човек е много повече от това да обичаш страна, си мислеше тя. Колко глупаво беше да мисли по друг начин. Как можеше да си помисли, че едно място, гледка, сграда можеха да ѝ дадат същото, което обещаваха един влюбен поглед. Тя бе вярвала, че може да бъде щастлива с неодушевеното, но след като веднъж бе усетила пламъка на неговата жизнена сила до себе си, изведнъж бе видяла колко пуст е пейзажът без него.

Само ако имаше възможност да му каже това, си мислеше тя. Но той дори не бе погледнал към нея в тронната зала. Ариел мислеше за Чедила и за думите, които тя ѝ бе казала само преди няколко дни. Понякога човек трябва да даде нещо по-ценно от думите на този, когото обича. Болките в главата бяха забравени, когато тя зарови нос в украсената с пискюли възглавница и се усмихна тъжно. Това бе първото хубаво чувство, което бе изпитала през целия ден. Бе направила нещо добро за човека, когото обичаше. Той вероятно вече пътуваше към пристанището в Сале с Ан и Робърт. Поне те бяха в безопасност. Тя бе направила това. Бе дала на Кристофър нещо ценно. Неговата свобода. Това бе свобода от Язид, и от нея също. С това, че тя задържаше Язид тук, Кристофър получаваше възможност да избяга. Това беше добре. Можеше да се върне в Англия и към своя живот. Това също бе добре, тъй като той го искаше. Тя можеше да му докаже своята любов по този начин. Кристофър никога нямаше да узнае това. И това бе най-хубавото от всичко.

Огледа стаята в кулата. Язид я бе настанил в стаята, която тя и Кристофър бяха споделили за няколко часа. Тук те бяха открили таен

изход. Спомни си залеза, който бяха наблюдавали от назъбения парапет. Ариел погледна към саадинския гоблен, окачен на стената. Като че ли се издуваше от бриза, което означаваше, че изходът, който бяха открили тогава, отново бе свободен.

Тя тръсна глава и отмести поглед встрани. Нямаше отново да се опитва да избяга от съдбата си. Този път щеше храбро да я посрещне. Щеше да се хвърли с главата напред и с отворено сърце. Това бе нейният дар за Кристофър. Той трябваше да си върне своя свят, докато тя остане в своя.

Ариел сви колена под брадичката си и обхвана с ръце краката си, за да ги предпази от студа на нощта. Саадинският гоблен се заиздува и запърха отново и тя усети силен студен повей по гърба си. Затвори очи и отпъди мисълта, която изникна в съзнанието ѝ. *Не бъди глупава*, си каза тя. *Ти желаеш отново нещо, което не можеш да имаш.* Но в ума ѝ заговори друг глас, нов глас. Той говореше за доверие, за вяра. *Довери се на себе си, Ариел. Довери се на съдбата. Довери се на Аллах. И тогава онова, което изглежда невъзможно, може да се превърне в реалност.*

Ариел се обърна бавно със затворени очи, като изчака момента, когато ще можеше да види изцяло гоблена. Притаи дъх в желание да повярва на този нов глас, като същевременно се страхуваше да изостави стария. Отвори очи и се взря в гоблена. Той висеше изпънат и неподвижен на стената. Нямаше никакъв бриз, нито отворена врата, нито Кристофър. Тя въздъхна, притвори очи от болката, която надеждата бе причинила в сърцето ѝ. По-добре да не се надява, си помисли тя. По-добре просто да седи в тъмното и да чака.

— Пак ли се молиш? Ти се молиш, само когато имаш много сериозни неприятности.

Ариел внезапно отвори очи. Сърцето ѝ започна да бие силно, не можеше да повярва на привидението, което стоеше срещу решетката на прозореца. Той бе там. Реален и невредим, и по-прекрасен от всякога.

Тя се хвърли в ръцете му със стремителността на планински поток, течащ към морето. Тяхното единство притежаваше сила, непозната за никой от тях преди това, сякаш най-сетне всеки бе намерил онази част, която до този момент бе липсвала на техните

души. Ръцете на Кристофър я обгърнаха с целебна топлина и Ариел я прие, като балсам, който облекчи изранената ѝ душа.

— Кристофър... — започна тя, но той притисна пръст към устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— Разполагаме само с няколко минути. Ще имаме цял живот за обяснения. — Той я наметна с голямата черна пелерина и кимна към гоблена. — Можем да бъдем благодарни на саадинците поне за едно нещо.

Когато Ариел пристъпи към Кристофър, косата ѝ леко докосна брадата му. Неспособен да контролира желанието, което го изгаряше, той я повдигна на ръце. Ариел се стопи в прегръдката му. Тялото ѝ се нагоди към неговото без съпротивление и те познаха сладост, за каквато дори в мечтите си не се бяха подготвили. Ариел вдигна към него поглед, изпълнен с любов и доверие, и вяра, която нищо не можеше да съкруши. Тя обви врата му с ръце и се надигна на пръсти, притегляйки главата му към устните си. Кристофър наведе глава, за да получи целувката, която тя предлагаше, и сливането на устните им бе далеч по-сладко от всичко, което някога бе опитвал всеки от тях.

— Обичам те — прошепна тя. Езикът ѝ се стрелна между устните му и той изстена, отмалял от сладостта на нейното отдаване. Кристофър я привлече силно към себе си, с една ръка обхванал таза ѝ през тънката коприна на харемските панталони, докато с другата силно я притискаше към себе си.

— Ти си ме омагьосала като един от джиновете на Фатим, защото никой дух не може да ме доведе до такова умопомрачение. С радост бих приел това, което ми предлагаш, но...

Кестенявите очи на Ариел го пронизаха с поглед, изпълнен с разбиране.

— Надявам се езерата за срещи в Англия да са толкова тайнствени, както и в Ел Беди, защото много удоволствие ни предстои да споделим. И имам много да се отплащам.

Кристофър изстена и се отдаде на празничния огън от желание, който опустошаваше душата му. Устните му поеха устата ѝ в целувка, тя му отвърна и те се озоваха отвъд границите на въображаемото. Тя бе негова. Не като собственост, не като играчка, която да бъде показвана навред. Тя бе негова, както той притежаваше своя живот. Безвъзвратно и истински. Ариел запълваше празнините в душата му и

удовлетворяваше неговите нужди, които му бяха причинявали само болка през целия му живот. С нея някак кръгът се затваряше. Той можеше да се освободи от гнева и болката на своето детство. Запълваше незаетите места в своето сърце с нейната любов. Златоока, красива Ариел. Изкусителка без лукавство, жена, която познаваше само честността и гордостта. Най-после тя бе в прегръдките му и мълвеше думи, на които той се бе присмивал. Притисна я към себе си и тихо повтори думите ѝ на себе си: Обичам те.

Вратата на стаята се отвори внезапно в мига, в който устните им се разделиха. За секунда пространството се изпълни с бухарци, добре владеещи ятагани и мускети. Те бяха огромни, всеки от тях с равен на Кристофър бой. Имаше поне десетина такива.

И в средата стоеше Язид.

Ариел изпадна в паника, като искаше да избяга през тайния изход на свобода, но стоеше прикована от страх на мястото си. Знаеше, че Язид е извън себе си от гняв. Знаеше, че няма спасение. И все пак до себе си усещаше хладнокръвието на Кристофър.

— Никой не смее да докосва притежание на Мохамед Ел Язид, султан на цял Магреб.

— Принц Язид — отбеляза Кристофър с ледено самообладание.

— Султан Мохамед Ел Язид, невернико.

— Не мисля така, Язид. Не още.

— Аз съм султан на всички земи от западните пясъци на Сахара до брега на морето. В мен тече кръвта на Мохамед, а чрез него и кръвта на самия Аллах. Никой не смее да ме отрече. — Той насочи вниманието си към Ариел. — И никоя жена, която ме отблъсква, не ще живее.

— Един крал не се крие зад войниците си — се подигра Кристофър. — Ако наистина заслужаваш титлата, която се опита да откраднеш чрез убийството на своя баща, то докажи го. Бий се с мен.

Очите на Язид проблеснаха жълто-зелени на светлината на свещта. Бавна усмивка разтегли устата му от край до край. Със скоростта на змия той извади ятагана си от ножницата и разсече въздуха пред себе си.

— С удоволствие, невернико. С радост ще видя мръсната ти кръв да потече като река през пясъците на моята страна. Ти ще бъдеш първият. И когато бъдеш победен — великият Сохда Агадир... —

присмя се той, — ще направя така, че улиците на градовете и водите в пристанищата да почервенеят от изтичащата кръв на неверниците. Ще унищожавам мъжете, жените и потомците на нечестивата им плът, докато страната ми се очисти отново. Докато ти и твоят род завинаги бъдат заличени от Мароко.

Кристофър не възприе нито дума от речта на Язид. Той просто кимна към бухарците.

— Вървете — реагира Язид. — Този неверник е само мой.

Възпитани от години в абсолютно подчинение, бухарците се изнизаха покорно от стаята, без нито един да погледне назад или да остави ятагана си изваден в случай на измама. Но Кристофър не можеше да мисли за нищо друго, освен да накара Язид да плати за злините, които бе причинил на Ариел. Мисълта, че я е докосвал дори, бе достатъчно, за да накара кръвта на му да закипи. Язид щеше да си плати за своите престъпления. Тази вечер Кристофър възнамеряваше да получи кръвна отплата.

Ариел се прилепи до стената, когато ятаганът на Кристофър изсвистя от ножницата, и се опита да се притаи колкото може повече. Не искаше да го разсейва по никакъв начин. Въпреки че неговото поведение бе страшно хладнокръвно, Ариел можеше да усети нажежената до бяло интензивност на тялото му и абсолютната му концентрация на духа, когато двамата мъже започнаха да обикалят стаята. Язид се усмихна арогантно.

— Ела да опиташ острието ми, невернико.

Ти си глупак, Язид, си помисли Ариел.

Принцът се засмя и пое офанзивата. Ятаганът му се изви като дъга във въздуха, но Кристофър се изплъзна без особено усилие. Отвърна със своя собствен ятаган, като изненада Язид със скоростта и страхотната точност на прицела си. Звукът на стомана о стомана зазвънтя във въздуха, когато двамата мъже се сблъскаха. Язид бе принуден да отбие удара му, като отстъпи назад, за да запази равновесие. Но отстъплението му не трая дълго. Когато се обърна, той застана лице в лице с Кристофър, този път хванал с две ръце дръжката на ятагана си и без капка на високомерие в него. Гледаше го с омраза, която се излъчваше на горещи вълни. Бавно, той издигна ятагана си над главата му.

— Сега ще умреш, невернико.

Замахна с всичка сила надолу, но Кристофър се отмести и острието се заби в една махагонова маса, като я разцепи на две. Язид не загуби нито секунда за възстановяване, а завъртя сабята настрани и се хвърли към Кристофър.

Направи нещо, молеше се Ариел тихо. Защо позволяваше на Язид да прави всичките тези движения? Защо постоянно се отдръпваше и използваше ятагана си само за да отбива ударите на Язид? Язид отново се придвижи към Кристофър, ятаганът му разпори въздуха с умение, което го бе направило легендарен из цял Магреб, и сърцето на Ариел се сви. Кристофър бе хвърлил предизвикателството. Бе посмял да поиска да се бие с Язид. А сега не се биеше; оставяше Язид да доминира над него. Позволяваше му да спечели. Острието на престолонаследника се движеше като светкавица, сякаш едновременно навсякъде — винаги в движение, винаги принуждаващо Кристофър да отстъпва. А той бе почти до стената; още един удар и щеше да бъде притиснат, без да има къде да отиде, освен към ятагана. *Моля те*, безмълвно повтаряше тя. *Моля те, бий се*.

Язид също видя тази удобна възможност. Дива усмивка се разля по лицето му, когато ятаганът в ръката му се изви в дъга към Кристофър. Той скочи напред, като разцепи въздуха, с намерението да пръсне сърцето на неверника на хиляди парченца. Тогава англичанинът внезапно се раздвижи. Не към стената, както очакваше Язид, а право към него. Незнайно откъде ятаганът на неверника се удари в неговия с вертикално повдигащо движение, което накара дръжката да се изплъзне от ръката му и запокити ятагана му с дрънчене върху каменния под. Язид се извъртя, за да избегне острието на християнина, но усети как то разпаря тънкия муселин на туниката му и засяга плътта му. Той се изви и обърна с лице към християнина, и едва когато го направи, разбра трика на неверника. Сега християнинът бе този, който залости *него* в ъгъла, и неговият ятаган танцуваше сега пред него като смъртоносна змия.

Ариел гледаше и едва можеше да повярва на очите си, поразена от внезапната промяна в двубоя. За секунди Кристофър си бе сменил мястото с Язид. Той си бе играл с него, като го бе оставил да повярва, че печели, докато умело го примамваше към място, където можеше да го хване в капан с едно-единствено движение. Сега Кристофър държеше ятагана си над Язид, но у него нямаше нищо от

високомерието на принца. Той бе спокоен и хладнокръвен. И много сериозен.

— И така, Язид, сега ще говорим ли? — Въпреки настройващите за разговор думи, тонът му не търпеше възражение. Върхът на ятагана му сочеше право в сърцето на принца и той не изпускаше от поглед своя пленник.

Вместо него се усмихна Язид и очите му се свиха в доволна самоувереност.

— Мисля, че ще трябва да ти откажа, невернико, както винаги. — Преди още отказът му да бе изречен, вратата се отвори. Монголецът атакува Кристофър изотзад, като го наръга в рамото, преди той да има възможност да реагира. В същия миг Язид се хвърли към изпуснатия си ятаган и тържествуващо го завъртя над главата си, сякаш отново бе в страната на фантазията. Кристофър се блъсна в каменната стена и смачка малкия монголец между себе си и камъка. Слугата на Язид се свлече зашеметен от гърба му; но той му бе нанесъл по-голяма повреда, отколкото дори си представяше, защото камата му бе отворила отново раната на рамото на Кристофър, като бе прибавила още една към нея. Кристофър се опита да спре изтичането на кръвта и обхвана рамото си със свободната си ръка, докато с другата продължаваше да размахва ятагана си.

— Ариел — извика той, като се приготви за нападение към Язид. — Вратата. — Не беше нужно да казва повече. Ариел се втурна към гоблена на стената и го дръпна с всичка сила. Старото конопено въже, което го придържаше на мястото му, поддаде и килимът падна с грохот на пода, вдигайки облаци прах из цялата стая. Ариел не загуби нито секунда и се спусна през масивния килим. Подпря с хълбок тайната врата и я отвори без усилие. Кристофър веднага я последва, почти връхлитайки върху й, когато побягнаха от Язид. След тях Ариел чу сатанинския му смях.

— Бягайте! — извика той. — Няма спасение за вас. Неверници такива! Ще видя главите ви върху копията на моите стражи и ще погребва телата ви в стените на моя дворец. Няма поражение за могъщия!

Ариел знаеше, че Язид е прав в известен смисъл, защото нямаше къде да отидат. Зъберът на бойницата се опираше в друга врата, която, подобно на своя близник, вероятно не е била отваряна от сто години.

Там за тях нямаше спасение. Кристофър се спря зад нея и Ариел се обърна, като го сграбчи за ръкава. Бе блед като смъртта, а черната джелаба бе станала тежка и мокра от кръвта, която се стичаше от раната му.

— Дай ми ятагана — настоя тя. Ако трябваше да останат тук, тя щеше да се бие редом с него. Ариел бе загубила всичко, но не би загубила Кристофър. Той не обърна внимание на настояването ѝ, като пристъпи напред, за да я защити от Язид. Ариел видя лъсналото му от пот лице. Това, заедно с налудничавия блясък в очите на принца, му придаваше вид на умопобъркан. Кристофър вдигна ятагана си и Ариел знаеше, че това са последните му сили. За трети път през всичките тези дни тя се помоли за чудо. Два пъти Аллах я бе чул, но този път тя се нуждаеше от чудото повече от всеки друг път.

Като видя немощното му усилие, Язид не можа да се сдържи и се засмя.

— Страхувай се, невернико. Сега ще срещнеш гнева на Аллах! — Язид размаха ятагана си и скочи от стената на зъбера. Приземи се почти на метър от мястото, където само преди няколко дни Ариел без малко щеше да намери смъртта си. И както не бе издържал нейната тежест тогава, така парапетът на бойницата не издържа и силното, младо тяло на Язид. Древният червен камък се сгромоляса под краката му и последното нещо, което направи Язид, бе да изпълни нощта с яростния си вик. И тогава в беззвездната нощ остана само звукът на вятъра.

ГЛАВА 27

Кристофър се надигна, като се опираше на здравата си ръка, и погледна Ариел. Тя се бе свила до камината в неговата стая и четеше.

— Толкова ли е увлекателна книгата ти, та не можеш да се погрижиш за ранения? — невинно запита той.

— Наистина ли се интересуваш? — попита тя, без да помръдне.

— Да. Кажи ми какво четеш.

Ариел се прокашля и зачете:

„Събуди се! Защото утрото в Лоното на нощта събори камъка, който обръща звездите в бяг.

И виж! Ловецът на Изтока е уловил султанската кула в ласо от светлина?“

— „Рубаят“ — каза Кристофър.

Ариел остави книгата на масата, отиде до леглото му и оправи завивките му.

— Хубави са, но независимо от това аз съм на ваше разположение, сър. Какво мога да направя, за да ви накарам да се почувствате по-добре? — попита тя, като закачливо повдигна вежда, защото знаеше, че Кристофър се възстановяваше доста добре. Всичко, от което се нуждаеше, бе почивка.

Той бавно прокара пръст по извивката на челюстта ѝ.

— Нуждая се от теб.

Грапавостта на кожата му бе достатъчна, за да накара Ариел да почувства как през нея преминават тръпки. Когато пръстите му продължиха надолу към врата ѝ, тя безпогрешно знаеше къде иска да стигнат и въздъхна с желание да продължи, но знаеше, че първо трябва да възстанови силите си.

— Кристофър — промълви тя.

— В Казбах — прошепна дрезгаво той, — ти ми обеща нещо.

— И искам да го изпълня повече от всичко друго, любов моя, но...

— Аз чакам.

Ариел погледна надолу към него. Очите му бяха потъмнели от желание и пръстите ѝ копнееха да се протегнат и докоснат голите му гърди, където чаршафите се бяха отметнали и разкриваха широките му, сякаш изваяни мускули. С въздишка тя се наведе към него. Поне можеше да го целуне; тогава той щеше да разбере, че държи на обещанието си. Устните ѝ докоснаха неговите, които бяха разтворени, и върхът на езика му пробягна по устата ѝ. Ариел изстена от въздействието, което това малко движение оказа върху нея. Тя притвори очи, разтвори устни и го целуна отново, като този път му позволи да влезе вътре. В момента, в който езикът му срещна нейния, тя знаеше, че е загубена. В своя живот от нищо не бе имала такава нужда, като от него. Една безкрайна и неотслабваща потребност. Всъщност тя не бе чела през целия следобед. Бе седяла в другия край на стаята и гледала как мъжът, когото обичаше, спи. Струваше ѝ огромни усилия на волята да не се мушне под завивките при него, защото не можеше да преодолее усещането, че дори и в една и съща стая те не са достатъчно близко. Нуждаеше се от неговото докосване.

Той я притегли към себе си, докато единствено туниката ѝ остана да ги разделя. Но и през тази тъкан Ариел можа да усети стегнатите мускули под кожата му и зърната ѝ се втвърдиха от желание. Целувките му се засилиха и тя посрещна страстта му с равна на нея жар. Захапа долната му устна между зъбите си, възбуждайки го, като искаше да го накара да реагира така, както тя реагираше на неговите милувки. От него се изтръгна стон и целувките му станаха по-настоятелни. Той я привлече още по-близо и я завъртя така, че главата ѝ да легне върху възглавницата му, а той да бъде над нея. Пръстите му пропълзяха под коприната и Ариел се възбуди от топлината на ръката му върху гърдата си, която започна да играе с нейните зърна, докато вече не можеше да понесе огъня, който разпалваше в нея. Тя изви ръка към него в неутoliko желание за още.

Кристофър се оттегли от нея. Устните им се разделиха и Ариел повдигна глава от леглото, защото не искаше да загуби топлината на устните му. Очите ѝ бързо се отвориха и Кристофър я погледна. Силата на желанието му бе изписана по цялото лице и твърдите линии на раменете му. Той бавно повдигна туниката над главата ѝ и я захвърли безгрижно върху персийския килим. Със същото отмерено движение той смъкна панталоните от краката ѝ. Коленичи до леглото и нежно

прокара ръка по пръстите на краката ѝ, след което се наведе да ги целуне. Езикът му остави горяща следа от разпалена жар по крака ѝ и спря, за да целуне нежната кожа на интимната гънка от вътрешната страна на бедрото ѝ. Докато я обсипваше с целувки, палецът му докосваше най-чувствителното ѝ място, като предизвикваше безкраен трепет в нея. Ариел усети влагата между краката си, когато докосването му сякаш освободи хиляди пеперуди в стомаха ѝ. Хълбоците ѝ започнаха хипнотично да се движат в ритъм с направляващите движения на неговите пръсти.

Тогава, топли и нежни, устните заместиха ръката и сляха собствената си влага с нейната, до мига, в който едната се вля в другата без разграничение. Кристофър я пренесе далеч от реалността, на място, където не съществуваше нищо, освен този миг, това сливане между двамата. Но Ариел искаше още. Нуждаеше се от още. Със стон пръстите ѝ се придвижиха по раменете му и Кристофър се надигна, идващ към нея така сигурно, както вълните, разбиващи се в брега. Застанал над нея, той бе великолепен. Мускулест и силен. Всяко нейно сетиво бе привлечено от него. Това бе веригата, свързваща ги дълбоко в душите им. За миг сякаш времето спря, когато те притвориха очи и в тях забушува извечното привличане на двама души, несъмнено предопределени за този съюз.

Ариел се движеше под него с настойчивост, която не можеше да си обясни. Знаеше единствено, че нещо в нея ще остане непълно, докато не се слоят в едно. Той се придвижи между краката ѝ и тя усети втвърдения му член. Очите ѝ огледаха тялото му, преди да се върнат и срещнат неговите. Както и при оазиса, тя бе сигурна, че това е било предназначено да стане. Тя повдигна хълбоци, за да го посрещне. Предишната болка я нямаше. Този път съществуваше само удоволствието от сливането им в едно цяло. Той влезе в нея и изпълни кухината вътре в нея. Топла плът в топлата плът. За момент те останаха така, неподвижни, радващи се на съвършенството на своя съюз.

След миг Кристофър започна да се движи в нея. С дълги, сигурни тласъци той редуваше изпълването с почти пълно изтегляне от нея. Всеки път, когато се оттегляше, Ариел стенеше и се извиваше нагоре, страхувайки се да не загуби топлината му. Всеки път, когато хълбоците ѝ се извиваха нагоре, той се връщаше в нея, изпълваше я

изцяло и я отвеждаше още по-далеч в пламтящата страст, която заплашваше да я погълне. И тогава огненото кълбо в нея избухна и разпрати искри от разтопена жарава до всяко кътче в тялото ѝ. Ариел се притисна в него, като се задъхваше, докато Кристофър навлезе отново в нея. Тя се обви силно около него и почувства как силата на тласъците му се променя. Кристофър започна да диша учестено и на пресекулки, капка пот се стече върху гърдите ѝ. Ариел погледна краката си около хълбоците му. С вик Кристофър се разтърси, задържайки се колкото може по-дълбоко в нея. Дълги, безмълвни мигове останаха вплетени един в друг.

— Обичам те, Ариел. — Гласът на Кристофър прозвуча като шепот, излязъл от най-съкровениите дълбини на душата му. — И винаги ще те обичам.

— И аз теб — отвърна тя. Очите ѝ се изпълниха със сълзи на радост, нежна усмивка докосна устните ѝ. Кристофър се усмихна в отговор. Усмивка на мъж, най-сетне постигнал вътрешен покой. Все още в нея, той се облегна на едната си ръка и я притегли по-близо до себе си. Бузата ѝ лежеше върху гърдите му и тя се заслуша в ускореното биене на сърцето му. Затвори очи и отпрати молитва на благодарност към Аллах. Това бе най-прекрасната възглавница, която познаваше.

ЕПИЛОГ

Сутрешното слънце изсуши последните капки вода, с която бяха мили палубата на кораба, и последните бурета с прясна вода, храна и провизии бяха качени на борда. Робите, превити под тежестта на своя товар, бяха облечени с алени шарфове, бели туники и панталони от султана. Ариел стоеше на края на палубата и нервно гледаше как отнасят нейните пътнически сандъци до капитанската кабина.

— Нещо май си се умислила?

— Не — отвърна тя и тръсна глава в отговор на въпроса на Кармела. — Но за първи път напускам Мароко. Мисля, че малко ме е страх.

— Ух! Няма от какво да се страхуваш! Почакай да усетиш соления въздух, морския бриз в косата си! Ах, няма друго подобно усещане на света — монотонно прошепна Кармела. — Не мога да дочакам кога ще почувствам отново тези неща.

Ариел я прониза с недоверчив поглед.

— Мислех, че си дошла тук на кораб за роби. Как си могла да усетиш „морския бриз в косите си“?

Кармела отпусна клепки и погледът ѝ стана много страстен.

— Капитанът беше хубав мъж. Как би могъл да устои на съблазънта да сподели дните си с една неутешима циганка с гореща кръв?

— Добре, но по време на това пътешествие се постарай да стоиш по-далеч от капитана. Той си има съпруга.

— Ще ме изядеш с очи — нацупи се Кармела. След това се усмихна широко и прегърна приятелката си. — Никога имам не е събирал двама души, в които има толкова много любов. Пламенността е все още в теб.

Ариел се усмихна. Наистина, никога досега не се бе чувствала така чудесно. Тя сложи ръка на очите си, за да се предпази от слънцето, и се загледа в Кристофър и Сюлейман, които разговаряха на мостика. Султан Сюлейман, напомни си Ариел. Мароко не можеше да

желае по-добър приемник на Мохамед. Чрез Сюлейман мечтите му щяха да продължат да живеят, а Магреб да благоденства. Сянка на тъга помрачи лицето ѝ. Ако Язид не бе повел бунта, Сюлейман нямаше да стане султан, а той бе значително по-добър водач за Мароко, отколкото Язид. Но всичко това бе постигнато с цената на огромни кръвопролития и човешки загуби. Толкова много хора бяха убити в името на властта и алчността. Нейният настойник бе мъртъв. Язид бе мъртъв. Дори Дайва бе открита намушкана с нож в розовата градина. Мароко трябваше да плати твърде висока цена за сегашното си благоденствие.

Тя изхвърли лошите спомени от главата си. Бе си обещала, че няма да се оглежда назад. Сега всичко лежеше пред нея. Бе съпруга на Кристофър и макар да ѝ предстояха толкова много неизвестни неща, знаеше, че докато той е до нея, ще бъде щастлива.

Последният от пътническите сандъци пое по наклонената плоскост, когато Кристофър и Сюлейман слязоха от кораба. Сюлейман хвана двете ѝ ръце и се усмихна с цялата любов на истински брат.

— Аллах винаги те е закрилял, Ариел. Зная, че неговата *барака* ще те следва до новия ти дом. Не трябва да забравяш да ни изпратиш книги от Англия за библиотеките. Така Мароко скоро ще има най-добрите английски нови автори и поети.

Ариел кимна, неспособна да говори заради сълзите, които стягаха гърлото ѝ.

— Ще ми липсваш, Сюлейман.

— Недей. Това е моят свят и аз трябва да остана тук, както ти трябва да заминеш за новия свят, който ще откриеш за себе си. — Той се усмихна на сълзите ѝ и поклати нежно глава. — Трябва да запомниш едно. Звездите, които нощем гледат надолу към теб, са също така и мои. Чрез тях ти винаги ще знаеш, че съм тук. — Той я целуна нежно по челото, слезе от палубата и се отдалечи, преди дори да успее да го задържи.

— Той толкова прилича на Мохамед — каза тя на Зиад, чието присъствие усещаше до себе си. — Толкова сигурен в съдбата си.

— Ще бъде велик водач — отвърна просто Зиад. — Защото величието е в извършените дела, а не в изречените думи, любима господарке.

Ариел се обърна към него.

— Тогава ти, Зиад, си наистина велик човек. — Евнухът се поклони, като прие благосклонно комплимента. — И аз не съм вече твоя господарка. Сега си свободен, казах ти това. Ти ми служи повече от добре.

— Вярно е, че казахте това, господарке. Но какво ще прави един побелял евнух, ако няма да може да служи на своята господарка?

— Говорих със Сюлейман за това. Той ще се радва, ако останеш с него. Трябва да решиш, но така или иначе, си свободен човек.

Огромният мъж отново се поклони, но дори с извърнато лице, Ариел чу как думите засядаха в гърлото му.

— Така ще бъде, господарке.

— Благодаря ти, Зиад — нежно каза тя. — Ще се чувствам по-добре, ако зная, че си с него.

Евнухът изведнъж разтърка очите си.

— В тая страна има толкова много пясък! — оплака се той. — Трябва да измия тази песъчинка от окото си, любими... лейди Стонтън.

Когато Зиад се отдалечи с горда походка, Кристофър сложи ръка на талията ѝ с нежен жест и каза:

— Кармела е вече на борда и бризът се засилва, скъпа. Мисля, че е време да отплуваме.

Ариел кимна, като гледаше към брега и страната, която щеше да напусне завинаги.

— Трябва да се сбогувам с Чедила. Изпрати ли сандъците за Сами с Фатим?

Кристофър кимна.

— Зефира е склонна да мисли, че той е много разглезено малко момче.

Ариел се засмя.

— Не толкова разглезено, колкото щеше да бъде, ако живееше със семейството на Фатим.

— Ако Фатим е мярката, то съм съгласен. Сега върви, Чедила те чака.

— Не се ли сбогува с нея?

— Направих го вече. Говорих със Сюлейман и за нея. Ще има всичко до края на живота си.

Ариел погледна Кристофър с благодарност. Той нежно я побутна към брега, където дойката ѝ седеше търпеливо под едно дърво.

— Върви — каза той.

Ариел тръгна бавно надолу по подвижното мостче и тихо седна на пейката до Чедила. Очите на старата жена бяха затворени и така и не се отвориха, когато Ариел приседна. Вместо това тя се протегна и със своята позагрубяла длан хвана ръката ѝ, като я положи в скута си. Те поседяха няколко минути, безмълвни, но общуващи. Ариел можеше да усети как спокойствието и сигурността на Чедила се просмукват в нея и бе благодарна за това, особено в този момент.

Когато Чедила най-после заговори, гласът ѝ бе ведър и спокоен.

— Именно това трябваше да стане.

— Наистина ли? — попита тихо Ариел.

Дойката ѝ отвори очи и се обърна към нея с усмивка на устните си, която достигна до дълбините на нейната душа.

— Да, дете мое. Кръгът се затваря.

— Тогава това не е тъжно сбогуване.

— Това е радостно сбогуване.

Ариел се усмихна, като осъзна, че Чедила е права. Тя целуна набръчканата ѝ буза.

— Сбогом — прошепна тя. — Обичам те. — Бе извървяла няколко стъпки, когато чу Чедила нежно да ѝ вика:

— Нека ръката на Аллах те закриля винаги.

Дъските на корпуса простенаха, когато десетина морски разбойника издърпаха кораба на Кристофър от плитчините на пристанището Сале. Корабът заплува в по-дълбоки води, моряците отвързаха платната от мачтите и Ариел се заслуша с вълнение в звука от плющенето им на свежия морски бриз. Тя хвана Кристофър за ръката, когато корабът се наклони от вятъра. Той я погледна любопитно.

— Вълнуваш ли се?

— Развълнувана съм и нервна, и уплашена, и тъжна, всичко това едновременно — отговори тя. Корабът се наклони отново и Кристофър я придърпа към себе си.

— Необходимо е малко време, докато свикнеш, но до пристигането ни в Лондон ще имаш вече великолепни моряшки крака.

Ариел сложи ръката си на гърдите му, за да запази равновесие, и под твърдата ленена риза усети амулетите, които бе купила за него.

Усмихна се.

— Ти ги носиш.

— Ще ги нося до гроб, скъпа.

— Тогава ще ги носиш много дълго, защото имам планове за години, години напред за нас двамата.

— Тези планове включват ли много часове „заедно в леглото“?

— пошегува се той, като прокара пръст по устните ѝ.

— Много, много, милорд.

Погледът на Кристофър се замъгли и той я погледна сериозно.

— Не съжаляваш ли, че напускаш дома си?

Ариел погледна над кормилото на кораба към бреговете на Мароко, които се плъзгаха назад в ослепителния блясък на сутрешното слънце. Белите сгради и палмовите дървета избледняваха в маранята, докато на Ариел започна да ѝ се струва, че пристанищният град се е превърнал в част от нейните сънища. Мираж, създаден от полета на въображението. Далеч зад града върховете на Атлас пронизваха, облаците; някъде там тя знаеше, че се намира Мекнес, а в него Ел Беди — красив, блестящ, и вълшебен. Там тя си бе създавала вътрешен, свят, място, където не бе нито мароканка, нито чужденка, нито част, нито нещо съвсем отделно. Бе обвила своя свят с ефирни мечти, крепеше го с непоколебимостта на един твърде млад и идеалистично настроен човек и знаеше, че това, което се бе опитвала да направи, е невъзможно.

Въздъхна и обгърна с поглед морето пред себе си. Те се носеха към страна, за която не знаеше почти нищо. Но бе повярвала на Кристофър, когато ѝ каза, че там няма прозорци с хубави решетки и закони, които да ги разделят. Нито градини, в които наложниците живеят като красиви, добре отглеждани цветя, чакащи да бъдат откъснати. И тя имаше Кристофър. Ариел усети, че ръката му я прегръща силно, погледна нагоре и се усмихна. В очите му все още се четеше въпросът, и тя знаеше, че отговорът ѝ бе всичко за него.

— Ще ме обичаш ли винаги? — попита тя нежно.

— Всякога и завинаги, любов моя.

— Тогава домът никога няма да ми липсва, защото където ме обичаш, там ще бъде моят дом.

Ариел вече не виждаше Мароко, избледнял в далечината, защото Кристофър я бе притиснал към себе си и я притегляше за целувка, изпълнена с надеждата за утрешния ден и с обещанието за щастие.

Издание:
Илейн Кейн. Ариел
ИК „Евразия“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.